

# ஷ்டீல்பாசி

இணையாசிரியர்கள்

க. பரணீதரன் & சி. விமலன்

10

## சுறுக்கதைச் சுறப்புமரை



கலை ஒகேக்கிய ரெதின்கள் ஏடு  
தை - மாச் 2009



50/-

# ஸ்ரீரங்சன் புத்தகசாலை & ஸ்ரார் பய்ன்கேஷன்

190A ஜம்பட்டா வீதி கொழும்பு - 13,  
T.P: 0114947856 - 0777413990



தபால் மூலம் எதானமைக்கல்வு உச்சி  
துறம் 1 முதல் O/L, A/L வரை

ஏனைய பகுதி மாணவர்களை போன்று யாட்டு மாணவர்களுக்கும் கொழும்பில் இருந்து வெளியிடப்படும் பின்னருள்ளவற்றை கொழும்பில் அதே விலைக்கு தபால் மூலம் பெற்றுக் கொள்வதற்கு உச்சி செய்ய உத்தேசித்துள்ளோம்.

## எமது வெளியீடுகள்

- \* அறிவிவாரி (மாதாந்த வினாத்தாள்கள்)
- \* பார்டிசெ வழிகாட்டி, மாதிரி வினாத்தாள்கள்
- \* கடந்த கால வினாத்தாள்கள் (கொழும்பு பாடசாலைகள்)
- \* O/L புதிய மாதிரி வினாத்தாள்கள்
- \* கி.நீர்மலன் ஆசிரியரின் விஞ்ஞானப் புத்தகங்கள்

வினாத்தாள்களை தபால் தொடர்ச் சியாகப் பெற்றுக்கொள்ள (கணிதம், விஞ்ஞானம் மற்றும் ஏனைய பாடங்கள்) 200/- காகக்கட்டளையை E.Nirmalan என்ற பெயருக்கு Kotahena தபாற்கந்தோரில் மாற்றத்தக்கதாக

Sri Ranjani Book Shop. 190A Jampettah street.  
Colombo - 13 என்ற முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்கவும். மீதிக் கணக்குகள் அடுத்தவருப்பில் A/L பதியப்படும்.

ஜீவநதி 01 சிறுகதைச் சிறப்புமலர்



# ஜீவநதி

நதி 02

கிளை - 04

பிரதம ஆசிரியர்கள்

கலாமனி பரதீநூரன்  
சீன்னாராஜா விமலன்

தொலைபேசி 0775991949

0776991015  
0777111855

தொடர்புதாங்குது :

கலை அகாமி  
சாமாந்தரகாஞ்சைலட்சியார்வீத்  
அல்வாய்.

துகளை ஆசிரியர்

துரராஜா இராஜவேல்

E.mail : jeevanathy@yahoo.com

Fax 0212263206

பதிப்பாசிரியர்

கலாநநி த.கலாமனி

ஆவோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்  
திரு.குபிளான் க.சுவர்முகலி&கம்  
திரு.கி.நுராஜா

வங்கித தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan & S.Vimalan  
HNB - Nelliady Branch  
A/C No.118-00-02-0945701-1

## இஞ்சலரில் தீவர்கள்...



ப. ஆப்ரஸ்

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்  
குணியான்

க. சட்டநாதன்

த. கலாஸனி

கெக்ரை ஸஹானா

ச. முருகானந்தன்

திக்குவல்லை கமால்

தாட்சாயனி

வசந்தி தயாபரன்

## ஜீவந்தி



(கலை இலக்கிய இருதிங்கள் ஏடு)  
அறிஞர் தம் இதய ஒடை  
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு  
செறி தரும் மக்கள் என்னைம்  
செழித்திட ஊற்று ஊற்று...  
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!  
-பாரதிதாசன்-



## தமிழ் நவீனச் சிறுகதைக்கு வயது 93

இலக்கியத்தைக் காலக்கண்ணாட என்பர். புனை கதை சொல்லும் இலக்கிய வழவங்களான சிறுகதை நாவல் ரூபநிலைவும் சிறுகதையின் சொல்வாக்கே அதிகம். 1915இல் "விவேகபோதினி" என்ற பத்திரிகையில் வெளியான வ.வே.சு. ஐயரின் "குளத்தூக்கரை அரசமரம்" என்பது தமிழில் வெளியான முதல் நவீன சிறுகதை என்று கொள்ளப்படுன். இன்று தமிழ் நவீன சிறுகதைக்கு வயது 93 ஆகிறது.

"சிறு கதை என்றால் என்ன?" என்பதற்கு வெவ்வேறு விளக்கங்கள் சொல்லப்படுவதும் "ஒரு கணத்தை யுகமாக மாற்றும் வல்லகம" சிறுநீர் சிறுகதைக்கு இன்றியமையாத ஒர் அம்சமாகும். இந்த அம்சத்தின் அடிப்படையிலேயே உள்ளடக்கத்திற்கும் அப்பால் சிறுகதையின் சிற்றிப்பு முறைமை முந்தியத்துவம் பெறுகிறது.

இலக்கிய கர்த்தா எதனை வெளிப்படுத்த விரும்புகிறான் என்பதே இலக்கிய வழவத்தையும் இலக்கிய நடத்தை (GENRE)யும் தீர்மானிக்கிறது. சிறுகதையில் தாக்கவிளைவின் ஒரு சீர்த்தன்மையை (Unity of effect) பேண வேண்டும் என்று முதன் முதலில் முயற்சித்தவர். எட்கார் அலன்போ ஆவார். சிறுகதை எழுத்தாளர் தனது சிறுகதை என்னவிளைவை ஏற்படுத்த வேண்டுமென விரும்பினாரோ அவ் விளைவை ஏற்படுத்தும் வகையில் சிறு கதையில் உள்ள சம்பவங்கள்; பாத்திரப்படிப்புகள் அனைத்தும் பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டும் என்பதே "தாக்க விளைவின் ஒரு சீர்த்தன்மை" என்பதன் கருத்தாகும்.

சிறு கதைகளின் "அடக்கம்" காரணமாக பத்திரிகைகள். சஞ்சிகைகள் மூலமாகவே அவை வாசக்களுக்கு முதலில் அறிமுகமாகின. பத்திரிகைகள். சஞ்சிகைகள் என்பவற்றின் வளர்ச்சியோடு தமிழ்ச் சிறுகதையும் இன்று நவீனாக வளர்ந்து விட்டு. நல்ல சிறுகதை வாசிய்தற்கு ரசமாக இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் இலக்கியத்தில் நின்று நிலைக்கவும் வேண்டும்.

"ஜீவந்தி" யின் வாசக்களுக்கு சிறுகதை சிறப்பு மலர் ஒன்றை வழங்கவேண்டும் என்று எமது விநாப்பு பத்தாவது குதழில் சாத்தியமாவது எமக்கு மதிழ்ச்சி தந்திறது. ஒந்துறைப்பு நல்கிய படைப்பாளிகளுக்கு எமது தீய பூர்வான நன்றி.

**இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். பிரகரத்தற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செம்மைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு.** - ஆசிரியர்கள்.



P. ஆய்ப்பன்

1960களின் முங்பகுதியில் எழுத்துகளின் புதந்தவர். மகஸையும் தந்த சிறந்த படைப்பாளிகளில் ஒருவர். இவரின் படைப்புக்களாக "இரவின் ராகங்கள்" என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும் "கருத்தொண்ட மெதங்கள்" என்ற நாவலும் உலகிலிருந்துள்ளன. மஸாய் சிமாத்துத் தனது தாய்ச்சாழியாகத் தொண்டவர். என்னும், தமிழ்ப்பந்தூா, புச்சாயும், இலக்கிய தீக்கதி. தீங்கும் காரணமாக ஈத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர் ஆகின்றார்.

## ஹாச்சங்கமாற்

சமனா விஹாரக்குப் போய் கின்றும் வீடு திரும்பவில்லை.

"சரி... சரி. இருக்கட்டுமே! இப்ப என்ன குடிய முழுகிப் போய்விட்டது!"

அவன் தன்கை ஆசுவாசப்படுகிறீர்க்கொண்டிருந்தபோது தான்; மதியம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. நீந்தச் சந்திரப்பத்தில் தான்...

நார் முச்சங்கிலில் திரும்பிய பேருந்து வெழுத்தச் சிதறிய செய்தி பொறியில் தழுயியாகு அவனுக்குக் கையும் ஓடவில்லை. காவும் ஓடவில்லை.

அதுவும் இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. பெள்க் விஹாரக்குச் சென்றிருந்த சமனா இன்றும் வீடு திரும்பவில்லை. காலை ஒன்று புதிக்குப் போயிருந்தாள்.

நேரு செல்லச் செல்லப் புதிது புதிதாக அதுச்சி தமும் செய்திகள் பரவுக் கொண்டிருந்தன. வதநீதிகள் என்று சும்மா இருக்கவும் முழுாது.

இறுதியாகக் கிடைத்த தகவல் கிடயத்தையே ஒரு கணம் பிழிந்மடுத்துவிட்டது. என்ன அநியாம்!

பதினாறு சடலங்கள் ஆதார மருத்துவமனையின் பிழை அறையில் காவக்கப்பட்டிருக்கின்றனவும். இன்றும் இனங்காணப்பாடா நிலையில்! சரியாகப் பரவுக் போனால். இந்தச் சம்பவம் நடந்தபோது கிட்டத்தட்ட மனி ஒன்று முப்பது. பிர்கலின் அகோர வையில் புமிகை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த நேரம்!

இப்பொழுது இரண்டு நாற்பத்தைந்து. இரண்டு மனிக்குள் சமனா வீடு வந்திருந்த வேண்டும். ஆனால். இன்றும் வந்து சேரவில்லை.

"நாற்பத்தைந்து நியிடச் சுனாக்கம் ஏன்?" என்று மனம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. "இரு வேளை சம்பவம் நடந்த கிடைத்தில்..?"

வீதியில் நடந்த கொண்டிருந்த பலர் சகையும் சாம்பவுமாக...

இன்றும் சில முன்டங்கள் சிறநிக் கிடைகின்றனவாம். தலை வேறு. கால் வேறு... கை வேறு... என்ற நிலையில்!

வழிநெடுக் காற்றில் எதிரொலித்த வதநீதிகளுடன் மருத்துவமனைக்கு விரைகிறோம் நடப்பினாங்களாய்!

அங்கே நீண்ட 'கியூ' வரிக்கை.

அந்தக் கதறல்! அந்தக் தவிப்பு! அந்தக் கோலம்!

**ஜீவந்தி** 04 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் அப்பா! பார்க்கத் சகிக்கவில்லை! மனம் கலங்கிடிடது. “அய்யோ அந்தநாயக்க...! சுமனா ஒதில் மாட்க கொண்டிருப்பாளா...?” அலரிவிட்டேன்.

“யப்பாதீங்க... கிச்சீலான், போய்த்தான் பார்ப்போமே...!”

நீண்ட நேரம் நின்ற கால் கடுக்க, எமது முறை வந்ததும் மீண்டும் பத்டம்.

இவ்வாரு உடம்பின் தலையையும் உன் கிப்பாக அவதானித்தாயிற்று. தட்டுப்படவில்லை.

ஒனி என்ன செய்வது?

இறுதி முயற்சியாக, சீதீரிகையாளர் என்ற முறையில் அந்தநாயக்காவிள் ஒர் ஆலோசனையில் ஆஸ்பத்திரி அதிகாரிகளுடன், பேசினோம். அதுவும் பிரயோசனமில்லை.

சுமனா என்ற பெயரே இல்லையாம்!

அப்படியென்றால் அவனும் சந்தியில்...

சுமனாவுக்கு என்ன நடந்து...?

சுமனா வீட்டை வீட்டுப் போய் இருபத்தான்கு மகிழ்தியாலங்கள்! கடந்துவிட்டன! நாளொன்று!

பெளத்த விஹாராயில் கிடத்தீத தகவலின்படி வெடிச் சுத்தம் கேட்பதற்கு முன்னும் பின்னும் பக்கீக்கீர் கிளாபிலிட்டிருந்தார்.

வழுக்கமாகச் சுமனா விஹாரக்குப் போனால், காலை ஒன்பது மணி தொடக்கம் இரண்டு மணி வரைக்கும் பக்தியில் ஈடுப்பிருந்து இருக்கிற மணிக்குள் வீட்டுக்கீத் திரும்பியிருக்க வேண்டும்...!

முறைப்படி என்னைன்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ, ஒன்றுவிடாமல் செய்துவிட்டாம்.

அடுத்த வீட்டுக்காரர், பாவும். அந்தநாயக்கா சுடவே இருந்து தோழுமையுடன் நன்கிய ஒத்துழைப்பு இருக்கே...

அவர் கேட்டார் -

“கிச்சி... எதுக்கப்பா அப்பல் தட்டிப்படு... இப்ப அப்படியென்டா அவ குரா இருந்தப் பிலவும் பார்க்காட்டி சாபிட்டு இருக்கமாட்டுயே...?” எப்படியா பொலின் நிலையிலிருந்துச் சென்றோம். அப்பும் சனத்திரள்! இரண்டு மணிக்தியாலங்கள் விரயம் செய்து எமது முறைப்பாட்டப்பி பதிவு செய்வதற்குள்...! சிங்கள மொழியில் பதிவு செய்வதற்குப் பத்திரிகையாளரான அந்தநாயக்காவின் ஒத்தாகச இருந்திருக்காவிடால் எல்லாமே அரைக்கறையாக்குதான் போயிருக்கும்!

சுமனாவுப் பற்றிய ஒரு தகவலும் கிடத்காத நிலையில் சோர்ந்து களைத்துக் கீழுமிழோம்.

சுமனா ஞாயிற்றுக்கிழமை நாட்களில், காலையில் எழுந்ததும் சுறுசுறுப்பாகக் காணப்படுவாள். வழுக்கம் போல் கிணற்றில் குளித்துவிட்டு வந்து தேநீரும் காலையுனாவும் (பெரும்பாலும் பார்சோ) தயாரித்துவிட்டு விஹாரக்குப் புறப்படுவாள்.

வெள்ளைச் சீட்டையின்று, நீலக்கரை போட்ட வெள்ளைச் சேலை அனிந்து. அப்பக்க இடையைச் சுற்றி மழுப்புகளை அழகாக ஒழுங்குபடுத்தியதும் அவள் அசல் கண்டியச் சிங்களக் கலாசாரத்தில் தோன்றுவாள்.

**ஜீவந்தி** 05 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் அவளைப் பொறுத்த வரையில் அவை விஹாரக்குச் செல்லும் சீருடையாக இருந்தாலும் அவனுடைய இயர்க்கை அழகுக்க அவை மேலும் மெருகேற்றினா.

மகிழ்தியாலங்கள் விள்வஞபுமடுத்துக் கொண்டிருந்தன. தாகழும் பசியும் களைப்பும் தவிர்க்க முழுயாதவை.

மிகுந்தசோகத்துடன் வீட்டை வந்துதந்தாலும் சர்வ நேரம் ஓய்வெடுத்தோம்! சுமையலறையில் அவள் தயாரித்து வைந்திருந்த பார்சோரும் ‘கட்டுடச் சம்பலும் பரிதாபமாகக் கிட்டுதன!

நானும் அந்தநாயக்காவும் ஓரளவு இன்டு பசி தீர்த்தோம்.

அந்தநாயக்கா சுதீர்நிரமாகச் சுமையலறங்கள் புகுந்து தேநீர் தயாரித்துத் தந்தார். அருமையாக இமூந்து.

மீண்டும் முன் சோபாவில் வந்தமர்ந்தோம். அந்தநாயக்கா பொக்கற்றிலிருந்து ஒரு சிகரட் பெட்டுயை இழுத்தெடுத்து சிக்கரட்டொன்றைப் பற்றவைத்துக் கொண்டார். அதன் புகையும் மனமும் வன்யம் வன்யமாக விராந்துதயில் பரவின. அவரே எழுந்து சென்ற ஒரு யன்னலைத் திறந்துவிட்டார். நான் எனது சீந்துதனையைச் சுழற்றிவிட்டு, விடுபட்டுபோன நய்ப்ரக்களையும் வேண்டியவர்களையும் தொலைபேசி ஓலம் தொடர்பு கொண்டேன்.

நய்ப்ரின் சிகரட் தீர்ந்ததும் அடுத்த நடவடிக்கையாக ஒரு முச்சக்கர வன்றைய வரவழைத்து அவள் வழுக்கமாகச் செல்லும் பொங்களுக்குப் போய் விசாரிக்கத் தீர்மானித்தோம்.

“அந்த் நீங்க ரொம்பக் ககளசீச்சுப் போய்டான்க்... இனி வீடுக்குப் போய் நிம்மதியாக ஓய்வெடுக்க... நா மிச்சுத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிரும்... சரியா...”

எவ்வளவ வற்புறுத்தியும் கேட்டால் தானே. வன்று வந்ததும் முதல் ஒளாக, தானாகவே சுறுசுறுப்பாக... வந்து வன்றியில் ஏறிக்கொண்டார். “இந்த இக்கட்டான நிலையில் நய்ப்ருதவி இல்லாவிட்டால் என்ன பிரயோசனம்?” என்று சுவரிக்கொண்டு மீண்டும் அலைந்து நிரியப் புறப்படும்.

இலக்கிக் கயத்கீதி தொலைபேசி தான் சினார்க்கீ கொண்டிருந்தது! இருப்புலாக ஒரு தகவலும் இல்லை.

ஒன்று நிச்சயமாக எங்களுக்கு விளங்கிக்கொள்ள முடிந்து.

அவள் உயிருடன் நகர எல்லைக்குள் இமூந்திருந்தால் ஒந்தேரம் ஏதாவது ஒரு தகவல் வந்திருக்கும்.

அப்படி இல்லாவிட்டால்...? இல்லாவிட்டால்...

முச்சக்கியில் எரிந்து...

‘சுமனா! இனக்கு இப்படியா வரவேணும்!’

சுமனா வெண்டிரும். அழகானவள். ‘சிங்கள’ மொழியைக் கருத்துக் குடுத்தவள், அவ்வளவு பான்றுத்தியா.

யல்புலான அவதானங்களுக்குப் பிறகு, அட்வான்ஸ் லைவல் யாக்குப்போது, அவனுக்கும் எனக்கும் இலைசான இண்டல் மலர்ந்தது. அப்படியும் சொல்லமுடியாது. நீண்டநாள் நெருக்கம் இருக்கமாகி.. லீதிரமாகியபோது -

மதங்கள் தகடக்கிற்களாகினா.

‘சுமனா நீ அழகுச் சிலை, சீகிரியாவின் ஓவியம்! இன்னேனாடு என்னை ஒப்பிடும்போது, நான் எங்கேயோ...’

“அட்டன் காதற் மலையுசிக்கும் ஸிங்க மலைப் பள்ளத்துக்கும் இள்ள வித்தியாசம். ஏனில் வைத்தாலும் எட்டாது”

நான் ஸம்மா கெலிக்காக அவனைச் சீண்ட், சில வார்த்தைகளை உதிர்த்தவிட்டேன். சம்மாவின் ரூகம் கோப்தால் சிவந்தது!

“இந்தா... கிச்சிலான் நீ எங்களைக் ‘காதற் வீலாவுக்கு’ ஒப்பிடாதே! என்னைப் பொறுக்க வனாயில், அவர்கள் திருமனாம் செய்துகொள்ளுத் துணிச்சல் இல்லாமல், சுரங்க மலையுசிக்கும் போய் இபிரை மாய்த்துக் கொண்ட கேள்ளுகள்...! கிச்சிலான்! நீ சொல்ல வாற விசயம் எனக்குப் புரியுது! யானைக்குத் தன் உருவுமும் பலரும் தான் அழுக என்பது அகற்குத் தெரியாது...”

அவனைப் பேசவிட்டு விட்டு நான் மௌனாச் சிகலையானேன்.

பல வருடங்களாக அவன் என்னை அவதானித்துப் பலர்த்தும் நானும் அவனையும் அவனது மன ஆழந்ததையும் பழக்க வழக்கங்களையும் துருவித் துருவி ஆராய்வதும்...

இலகில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாப் புத்தகமோ!

மனாம் குழம்பிய நிலையில் அழக்கடி மதங்கள் வாயைப் பினாந்தன.

“மானுட நேயத்திற்கு வித்தியாசங்கள். இள்ளனவா? அழுகும் அந்தஸ்தும் மூலதனமா?

“இல்லை வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அடிப்படை மனப் பொருத்தம் எங்களிடம் இருக்கு. சம்மா நொண்டுச் சாக்குகளைச் சொல்லிக் கொச்சைப்படுத்தாதே!”

இப்பழ் பேசிப் பேசி வொதித்துக்கான் எங்கள் பதிவுத் திருமனமாம் நடந்து முறைக்கு. ஆறு மாதங்கள் காற்றில் பறந்துவிட்டன!

‘ஒ. வி. பிரேகின் நியூசில்’ பல முறை காட்ப்பட்ட முச்சந்தி அனர்த்தத்தின் முழுமையான விளைவுகளை ‘நியூஸ் ஸ்டீல்’ சுர்க்கமயாகப் பார்ப்பதற்கு கண்களையும் காதுகளையும் ஒ. வி.பில் குவித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, வெளியில் ஒரு ஜீப் வண்டி நிதானமாக வந்து நின்று, அதற்கு விடுதியுக்கு கொண்டிருந்தது!

முன் வாசல் மின் விளக்கைத் தட்டி விட்டும் பள்ளிருந்தது முற்றம்.

பொலில் ஜீபின் ரூப் குதவுத் திறந்துகொண்டு இன்ஸ்பெக்டர் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஆ! எனக்குப் பழக்கமானவர் தான்!

பின் கதவிலிருந்து சம்மா இரங்குவதைக் கண்டதும் எனக்கும் அந்தநாயக்காவுக்கும் கண்கள் பனித்துவிட்டன.

சம்மாவின் தியேக்க ஒடையில் ஒடினாற் போல... அந்தச் சேலையின் - வெண்ணிறச் சேலையின், இந்த வரி வரியான மழுப்புகள் கலையாமல் அப்படியே மானுடக் கலாசாரத்துப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன.

“மற்போடு (வா).... கிச்சிலான்...” என்று அராகுறை மலைப் பொழியில் என்னை வரவேற்ற நடந்ததைச் சுருக்கமாகச் சொன்னார் பொலில் அதிகாரி.

நன்றாகத் திப்பம் போட்டுத் தான் இந்தக் கடத்தலைச் செய்திருக்கிறான்க பாவிகள்.

“பளத்த விலூாரக்குப் பக்கத்தில் அழக்கடி தேவையில்லாமல் ஆட்கள் வந்து போவதில் எங்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் இருந்தது தான்.

“இன்று காலை விலூாரக்குப் போகிற வழியில் அது நடந்திருக்கிறது: ஒன்றால் இன்று எல்லைச் செக் பொயின்றில் நாங்கள் உசாராக இருந்துவழியால் அந்தக் கறுப்பு நிறக்

“சம்பந்தப்படவர்களைத் தேடிப் பிழித்து விளக்க மறியலில் வைத்து இன்மையைப் பிடிப்பு சம்பந்ததைப் பதிவு செய்வதற்குள் மனித்தியாலங்கள் காத்திருக்குமா?

“இங்கள் மனவிக்கு முழும்பாகுப்பு வழங்கப்பட்டது!”

எதுவிதக் கலக்குமின்றிச் சம்மா தபித்தோம் பிகுத்தோமென்று முன் அதற்குச் சாய்வு நார்காவிலில் அமர்ந்த வெருமூச்சு விட்டாள்!

“சேர் இள்ளே வாங்க...”

“தேங்கல், கிச்சில், இப்படியே மரத்துழயில் இருந்து பேசுவாம்!”

நாங்கள் ஜேம் காப் மரத்துழயில் போடப்பட்டிருந்த ஆசனங்களில் அமர்ந்தோம். நான் அந்தநாயக்காவு அதிகாரிக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்திடன்.

“கிச்சில்! நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்... இது இங்கள் தனிப்பட விசயம் தான். நான் தலையிடுவதாயினந்தால் மன்னிக்கவும்... சம்மாவுக்கும் அறிவுறுத்தியாயிற்று... அவள் ஓ. கே...!”

“பரவாயில்லை, சொல்லவுங்க”

“கணவன் மனவி ஒனா பிறகு நீங்கள் இருவரும் ஒரே மார்க்கத்தில் போவது தான் என்றிகாலத்துக்குப் பொருந்தும்”

“நீங்கள் சொல்வது சரிதான் சேர்... ஆனால்...”

நான் என்னவோ சொல்ல நினைத்து வாய் பிறந்தேகள். அதற்குள் தட்டும் ஆவி பறக்கும் தேநீரை ஏந்திக்கொண்டு சம்மா மரத்துழக்கு வந்துவிட்டாள்.

“என்னாங்க, இப்ப நேரமென்ன, ‘இல்லை தொழுகக்குப் போகல்லு...’ என்று சும்மா சொன்னது கிச்சிலாகின் மனதை இவுக்கிவிட, அவன் அந்தநாயக்காவு மிகத் தீசெய்யாகப் பார்த்தான்.

“இதுக்குத் தான் அந்தநாயக்கா நான் காணாது யடிப்படன்...”

“காலையில் ஸ்டேஷன்கு வந்து கையைப்பற் போடுவான்... வில் யூல் தி பெஸ்ட...”

பொலில் அதிகாரி ஆறுமுகம் முன் இருக்கையில் ஏறி அமர்ந்ததும் மிக நிதானமாகப் போய்க் கொண்டிருந்து ஜீப் வண்டி. □□□

## சுலவத்திரள்

குப்போடு முள்ளனியில் உள்ள ஈழத்தில் நலகச்சலவ ஏற சுலவத்திரளோ...

குது யட்க்களப்பில் குறந்து வெளிவருகின்றது.

இதன் 31ஆவது தெரு தெ 2009ஜெல் வெளிவரு உள்ளது. யாழ் வாசகர்களே! 72 பக்கங்களில் வெளிவரு உள்ள சுலவத்திரளை ரகிக்க விரும்பு வாசகர்கள் ரூபா 75/-

முத்திரைகள் ஆழப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளுவார்கள்.

தொடர்பு முகவரி: திக்கவயல் தந்தி

TP: 0779004811

24 / 1 பொந்திகாவலர் வீதி

முட்டக்களப்பு



ஷாஷ்வாக்கன்ட் ஈழத்துப் பெண் பகடப்பாளிகளில் குருவர். 1965களில் அந்தகாலை தீண்டுவதற்காக “உணர்வின் நிற்கள்”, “ஈன்ற பொழுத்தி”, “கண்ணா நின்களுக்கள்”, “மனத்தின்காதயாளதுதான்” எதியன சுவன்வாங்துள்ளன. சீதீத்ரங்க் சுந்தர் விநூது ஒட்டபட பஸ்வேஷ பாசில்களையும் பிபஞ்சுவர். இவர் கவுக்கத், நூடகம், கட்டுக்கா ஆகியவற்றையும் ஈழத்யன்ஸார். ஈழத்துப் பெண் பகடப்பாளிகளில் முந்தியானவர்.

## ஏந்தெப் பெயர்?

தமிழன்னை ஏதேதோ சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்திருந்தாள், “நாராயனா, நாராயனா”

அவனது கவுக்கதைத் திருப்பி, தன் வருகையை அறிவிக்க நாரதர் நாராயன நாமத்தை சர்வ இரக்கிவே கூறினார்.

தமிழன்னையின் சோகம் சமந்த விழிகள் நாரதரை ஏறிட்டன.

“தாயே வணக்கம்”

நாரதர் தலை தாழ்த்தி கருவ்வூபி நின்றார்.

“வணக்கம் நாரதமாழுங்கிவரே வாருங்கள் அமரங்கள்”

தன் வேதனைகளை இள்ளித்து, ஒனிகமையை முகத்திலே யப்பி தமிழுக்கேயிய தன்மைகளுடன் அவனை வாவேற்றாள் தழிடுகின்னை.

“கலங்கிய துளத்தை மேலும் கலக்கும் என்னம் தங்களைப் போன்ற தக்கோருக்கு ஏற்படாதன நினைக்கிறேன்.

கேச்சை அவன் தொரிந்த போது

“தாங்கள் கூறுவது புரியவில்லை அம்மா” என விளக்கங் கோரினார் நாரதர்.

“தங்களுக்கா புரியாது? தங்கள் இயல்புப்படி என் வேதனையை அதிகிக்க எதுயாவது தொடங்க மாஸ்கிளனா நினைக்கிறேன்.

கூறும் போடுத மூடிபுதுத்த சோகம் சர்வேந வெளிக்கிளம்பி அவனின் முகத்தில் பறவியது.

“நாராயனா, நாராயனா, குந்தக் ‘கலகக்காரன்’ என்ற பெயர் என்னை விட்கலாதா? என்னைத் தவறாக எண்ணாதீர்கள் தங்களுக்கு மகிழ்வுப்படும் செய்தியொன்றும் தான் வந்திருக்கிறேன்.

“என் வேதனையைச் சீறிது நேரமென்றாலும் மறந்திருக்க வழி செய்தால் பேருதவியாக இருக்கும்.

நாரதரின் குரல் காட்டிய பவ்வியத்தில் நம்பிக்கை துளிக்க ஆவல் காட்டினாள் தமழன்னை.

“ஒரு தமிழ்ப்பெண் வியத்துக் கருத்து சாதனையான்கால் செய்திருக்கிறாள்

சிறுகதைச் சிறப்புமலர் அவனுடைய சாதனை யற்றி அகில உலகமும் பேசிப் பாராட்டுகின்றது.”

“அப்படியா? மகிழ்ச்சியான செய்தியொன்றைத்தான் கூறியிருக்கிறீர்கள் நாரதமகாழுங்கிவரே, என் மகள் என்ன சாதனை புரிந்தாள்?

“ஆகேலல்லி நோயொன்றிற்குத் தடுப்புமருந்து கண்டுபிடித்திருக்கிறாள் அம்மா” நாரதரின் பதில் தாய்க்கு மேலும் மகிழ்வுப்படியது.

“இலக்கமக்கங்கு மிகுந்த யனதிக்கு மொன்றைச் செய்திருக்கிறாள். கேட்க மிகவும் ஆனந்தமாகவிருக்கிறது. அவனைப் பார்த்துப் பாராட்டவேண்டும். ஆழ்த்தமுவி என் வாழ்த்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென மனம் அவாவுகிறது. அவள் எங்கிருக்கிறாள். தமிழ் நாட்டுவா? இல்லைக்கயிலா? அல்லது...”

“பதீரிகைகளில் முள்ளா பெண் சாதனைபுரிந்ததாகத்தான் செய்தி வந்திருக்கிறது. ஆனால் அவள் அமெரிக்காவிலேதான் வாழ்கிறாள்.”

தமிழன்னையின் காதுகளில் ஒரு வளி.

“அப்படியென்றால் அவனைத் தமிழ்ப்பெண் என்று குறிப்பிடவில்லையா?” ஆதங்குத்துான் அவன்னை கேட்டாள்.

“ஒரிகு செய்தித்தாள்கள் அவன் ஒரு தமிழ்ப்பெண் என்பதையும் எழுதியிருந்தன. அதனாற்றானே அவனைத் தமிழ்ப்பெண்ணையீரு கூறுகிறேன். அம்மா ஒரு சிறு சந்தேகம் ஒருவனை கீழ்த்தியன் என்கிறோம். இவன்கையை எங்கிறோம். அவனையே தமிழன் என்கிறோம். ஏனம்மா?”

தமிழன்னை முறவுலீத்தான்

இன்றையிலேயே நாரதருக்கு சந்தேகமா? இருக்காதே!

“சொல்வாங்களையா” மீண்டும் நாரத் கேட்டாள்.

“எந்தநாட்டைச் சேர்ந்தவனோ அந்த நாட்டவன் என்கிறோம். எந்த மொழி பேசுகிறார்களோ அந்த மொழி பேசுவோர் என்கிறோம் ஏன் மக்கள் பின்பற்றும் சமயத்தை வகுந்தும் பெயரிக்கிறோம்.”

“ஒரும்பத்தில் அப்படித்தான். இப்போது அமெரிக்காவில் இருப்பவரை இலங்கையான் என்று கூறுகிறார்கள். என்கூத் குந்தப் பெயர்களின் காரணம் புரியவில்லை. அதைவிடுவோம். இப்போது அந்தப்பெண்ணையைப் பார்க்கச் செல்வோமா?”

நாரத் விடய்தீர்கு வந்ததும் தமிழன்னைக்கு ‘அப்பா’ என்றிருந்தது.

“அந்தப் பெண்ணையிருக்குமிடம் தங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“சென்று பார்த்தவிட்டுத்தான் வந்தேனாம்”

“சென்று, கண்டு. பாராட்டுவிட்டு வந்தீர்கள் போவும்”

நாரத் முந்திக் கொண்டுவிட்டதாலேற்பட்ட வந்ததும் தமிழன்னையின் குரவில் தகவல்தூக்கிற்று.

“இல்லை அன்னையே அவனது கட்புலதுக்கெட்டாது நின்ற பார்த்துவிட்டு வந்துவிட்டேன் தங்களையும் அழற்றிக்கொடுக்கி செல்லவாமன்று..”

தான் சுந்திக்காத காரணத்தைக் கூறாது. அன்னையின் மனதுக்கு குளிச்விக்கும் வகையில் அவர் பதில்வூர் முற்பட்டார். அவரது இன்றைய நாடக உருவாக்கத்திற்கான கரு அங்குதான் கிடைத்துதென்பதை இப்பொழுதே எப்படிக் கூறுவது?

நாரதரின் பதில் மகிழ்வுமலர்களை மனம் முழுவதும் நிறுத்துவிட அன்னை



ஜீவந்தி— 12 — சிறுகதைச் சிறப்புமலர்  
தெரியவில்லையே?" திருமகள் கேட்டின்னார்தான் கோபக் கொபிப்பில் தங்களை  
அறிமுகம்படுத்த வெறிக்கூடியது தமிழன்னைக்கு நினைவு வந்து சர்று வெட்குழும் ஏற்பட்டது.

"என் பெயர் தமிழ்மகள் இவர்..."

"நான் நியநிதிரன்"

தன் பெயர் நாரத் என்று அன்னை சொல்லிவிடுவானோ என்ற பதற்றுத்தில் கிடைப்புகுந்தார் நாரத்.

"உங்களுடைய சொந்த இடம்?"

"துமிழ் நாடு"

"நாங்கள் முனிலங்கா" பிரச்சனையளைாட நாங்கள் இங்கை வந்திட்டம் அருசி பிறந்து யாழ்மானுத்திலைதான். அவனுக்கு ஜஞ்சு வயதிலை இங்கை வந்திட்டம். அப்ப தமிழ் பேசினவள். பிரகு யழிபு யழிபு என்களோடையும் குருக்கிறதில்லை. தமிழைக் கதைக்காமல் விட்டிட்டாள். கதைச்சா ஓரளவு விளங்கும்.

'அது இன்மதான் அம்மா சொல்லது புரிகிறது' என்பது மூலம் அருசி என்ற அருளரசி தலையாசத்து புரினாக்கத்தாள்.

"இரு தமிழ்பெண் இவ்வளவு பெரிய ஆய்வு செய்துசாதனை புரிந்து எங்களுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியளித்தது"

நாரத் கூறியதைக் கேட்டும் கேட்காத பாவனையில் தமிழன்னை அமர்ந்திருந்தாள். "மம்பி"

அந்த வெளிகளச் சுறுயி ஒடிவந்து அருசியின் அருகில் அமர்ந்த கொண்டாள்.

"இவள் என்ற கிராஸ்டோப்டர். பெயர் கதரின்" தன்னைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள் என்று நினைத்துப் போலும் கதரின் திருமகளிடம் ஒடி வந்தாள்.

"அப்படியென்றால் கதரின்..."

"அருசியுடைய மகள் அருசி விவாகஞ்செய்தது இந்த நாட்டு மாபிள்ளையை. கதரின் தன்றை டாமாதி தன்றை சாய்லோடு அவர் பிற்காது அருசிக்கும் சந்தோஷம்."

நாரத் விளக்கங் கேட்டதைப் புரிந்துகொண்டு திருமகள் கதரினைப் பற்றி விளக்கிக் கொண்டிருக்கதையிலையே தமிழன்னை எழுந்தாள்.

"நாங்கள் முக்கிய விடயமானிற்று விரைந்து போகவேண்டியிருக்கிறது."

தமிழன்னையைப் புரிந்துகொண்டு சுடவே எழுந்த நாரத் அதற்காக ஒரு காரணத்தையும் கவுரிக்கவதற்கார்.

"நாம் சென்று வருகிறோம்"

"நீங்கள் அழகான தமிழ் கதைக்கிரிவிங்கள்"

திருமகள் தமிழன்னை பேசிய தமிழடி மௌசினாள் கண்களில் திரண்ட கண்ணிர் வளிப்பாது சிரமப்பட்டு கட்டுப்படுத்தினாள் தமிழன்னை. □□□

'ஜீவந்தி' சந்தா விபரம்
தனிப்பிரதி - 50/- ஆண்டுச்சந்தா - 550/- (ஆண்டுமலருடன்)
ஹராண்டுக்கு உடிய சந்தா செலுத்த விரும்புவோர் காசோலை மூலமாகவோ, மணியோடர் மூலமாகவோ அனுப்பலாம். மணியோடரை அல்லாப் தபால் நிலையத்தில் மாந்றாக்கடியதாக அனுப்பி வைக்கவும் அனுப்ப வேண்டிய பெயர் முகவரி - K. Bharaneeetharan Kalaiaham Alvai North west, Alvai. வெளிநாடு ஹாண்டுக்கு சந்தா \$20 (பா)

ஜீவந்தி— 13 — சிறுகதைச் சிறப்புமலர்



நெணியான்

கடந்த நாள்கு தசாப்தத்தின்கும் மேஜாக சிறுகதை, குழுநாவல், நாவல், சில்லங்கள், லீக்கியக்ட்டுக்காரர் என பல்வேறு துகைகளிலும் தாது சுழுது மூலம் ஒளாக் செர்த்து வரும் மூத்த எழுத்தாளர். லீக்கியத்திற்காக கலாபூஷணம் விருது, ஜஞ்சர் விருது ஆகிய விருதுகளும் பல பரசுகளும் வரப்படவர். திவான் 130ஆவது சிறுகதையாக தீசிறுகதை அமைகிறது. திவான் பலப்புக்காக "விடைவெநாக்கி", "கழுகுகள்", "பொஞ்சிகையில் சாமும் புரிந்தாள்", "மாத்துவகாக்கு", "காத்திருப்பு", "கானால் மான்" ஆகிய நாவல்களும், "சிதுவகாக்", "பகானமின் நிறல்" ஆகிய தூராவல்களும், "சொத்து", "மாத்துவகைப்படி", "இன்னாரு புதிய கதாணம்" ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளும் வரவிடந்துள்ளன.

## ஹெபார் மாக்குங்...

அத்தை என்று அவன் ஒரு முறை அழைத்தால். அது ஆயிரம் பொன் பெறும். இன்னொரு தடவை அழைக்கமாட்டானா! என்ற மனம் ஏங்கும். அவன் அழைப்பில் அப்படியாரு அன்பு. குடைவ, நெஞ்சுக்கம். அவன் சீக்கப்பயனாக இருந்த காலத்தில் குடுக்குவென்று ஓடுவந்து எனது மழித்து ஏற்கிட்கார்ந்து விடுவான். அவனாக வந்து அமராது விட்டால் நான் பிடித்து புதில் வைத்துக் கொண்டு செல்லம் கொஞ்சவேன்.

"நான் ஆர்?"

"அதை"

"இல்லை, அன்றி என்று சொல்லு!"

"ஹாக்கவும்... மாட்டை"

"என்ன ஹாக்கவும்..."

"அன்றி வேணாம்"

"அப்பு... மாமி... என்று... சொல்லு!" எனச் சிரிப்பேன்.

"வேணாம்... வேணாம்?"

"என்ன வேணாம்?"

"மாமி"

"என்ன வேணும்?"

"அதை"

"இவர் ஒரு அத்தைக்காரன்!"

அவனைத் தூக்கி எடுத்து அதைத்து முத்த மிடுவேன். அவனுக்கு அங்கங்கே உடலைப்பும் கூச்சம் காட்டுவேன். அவன் கிணங்களை எற்ற சிரிப்பான். சில சமயங்களில் அவன் பிஞ்சடலில் நோகாதுவன்னாம் மெல்லப் பற்களினால் கழிப்பேன். அவன் வதனாந்து நெளிந்து குலங்கிக் குலங்கிச் சிரிப்பான். அந்தச்சிரிப்பே ஒரு துகி கொள்ள அழகு. அவன் சிரிக்க முத்துக்கள் இதிரும். மலர்கள் மலர்ந்து சொரியும். பால் வழியும் அவன் மெல்லுக்குத் தீர்த்து விரிந்து ஏறில் சீந்தும் மழுவைச் சிரிப்பில் நான் மயங்கி. அவனைச் சிரிக்க வைத்துப் பார்த்து குரிசித்துக் கொண்டிருப்பேன்.

"என்னா... குமரி! இன்னை குவன் பாடி ஆக்கிப்போட்டான்" கிழவிமர் யாராவது

**ஜீவந்தி—** 14 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் இடையிடையே குத்திக் காட்டுவார்கள். நான் அத்தூப் பாட்டி ஆவதில் எனக்கென்ன விருப்பமா! ஆனால் அவன் கேப்பதாக இல்லை. அவன் விருப்பந்தான் எனக்குப் பெரிசு. அவன் அத்தக என்றா அழறுக்கும் போது. அதில் ஒரு சுகம். நான் அதை அனுபவித்து வியித்து என்னை இழந்து போகின்றேன்.

அவன் காலையில் கண் விழிக்கிடமதுதான் தூமதம். படுக்கை விட்டெழுந்து. “அத்தையிடைப் போரான்..” என மழுலை சிந்திக். கொண்டு வந்துவிடுவான். அதன் பிறகு எப்பாழுதும் என் பின்னே பாவாட்டையீ விழுத்துக் கொண்டு தீரிவான். மாலையில் அவனை உறங்கவதீது அருகில் நான் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதன் பின்னார் அவன் அம்மா வந்து விட்டுக்கு அவனைத் தூக்கிப்போவா.

“நீ கெதியாகச் சலியானாம் செய்து. அவனுக்கொரு பொய்வினானயீ பெத்துக்குடு” என்று என்னைப் பார்த்துச் சிலர் கேளி செய்வார்கள்.

எனது திருமணத்தீர் என்றும்போல ஒதுரவான எனது அனைப்பு அவனுக்கு கில்லாது அவன் அல்லாழ்போனான்.

அவன் ஓயாது அழுது அப்பிளிட்டுக் கொண்டிருந்தான். மனவறையில் நான் இருக்கும்போதும் அவன் அழுகால் செவிகளில் வந்து விழுந்து கொண்டிருந்தது. பிறகும் அடங்காது அவன் விக்கி விக்கி அழும் குரல் கேட்டு. இள்ளாம் பொறுக்க இயலாது படுக்கை அதற்கை விட்டு வெளியே வந்து அவனை உள்ளே தூக்கிப்போகின்றேன்.

அப்பாழுது அவர் என்னைப் பார்த்து “நீ என்ன குந்திதேவியா?” எனக் கேட்டு வேலூக்கயாகச் சிரிக்கின்றான்.

நான் “கஞக் கென்ற சிரித்துக் கொண்டு அவனை அங்கோடு அனைத்துக் கொள்கின்றேன்.

“மகள் பிறந்த சமயம் பின்னைக்கு என்ன பெயர் கவக்கப் போகிறியள்?” என அவரைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன்.

அவர் மஸ்தில் வேறு என்ன நினைத்துக் கொண்டு சொன்னான்றோ எனக்குத் தெரியாது. “இம்மா. கண்ணானுக்குப் பொருத்தமான பெயரைவெப்பாம்” என்கிறார்.

என்னுடைய இள்ளத்தை அவர் விளங்கிக் கொண்டு சொல்கிறார் என்பதை நான் உணர்ந்து கொள்ளுகிறேன்.

“ராதை” வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றேன்.

“ஆமாம்... கண்ணான் - ராதை” என்கிறார் அவர். அவன் ராதையிலும் மூன்று வயது மூத்தவன்.

இநுவரும் ஒன்றாக வளர்ந்தார்கள். ஒன்று சேர்ந்து விளையாடுத் திரிந்தார்கள்.

ஒரு நாள் கணவன் மகனாவி விளையாட்டு. மன்சோருக்கு சமைத்து பரிமாறும் பாவனை விளையாட்டு.

“இநுவரும் இப்பாழுதே குடும்பம் நடத்துக் கொடங்கிவிட்டார்கள் என்று எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டு நான் மறந்து நின்ற பார்க்கின்றேன்.

அவன் அன்று சிறிய கற்களைத் தேடி எடுத்து வந்து அப்பாக கவக்கின்றான். அவன் அதன் மீது ஸ்ரீடை ஒக்கை வைத்து நீர் இன்றாகின்றான் பின்னார் காகிதத்தில் நெருப்பு ஒட்டி அடிப்புள்ளதை எளிக்கின்றான். சற்று நேரம் பொறுத்து சிறிது மனை கிள்ளி அரிசியாக சிரட்டை நீஞன் போடுகின்றான். அதன் பிறகு சிறிது தூமதித்து கீழே இருக்கி

**ஜீவந்தி—** 15 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் வைக்கின்றாள்.

சோறு ஆக்கி முழுங்கதும் கரி ஆக்கி முழுமிக்கின்றாள். முன்னார் போல இன்னொரு சிரட்டையை அடிப்புக் கல்லின் மீது வைத்து. அந்துள் நீர் கொஞ்சம் ஆற்றி இலைக்களைப் பிழித்துச் சிரட்டைக்குள் போட்டு. அடிப்பெரித்துக் கரி சமைத்து முடிக்கின்றாள்.

உணவு பரிமாறுவதற்கு ஆயத்தமாக “வாழை கிலை வெட்டி வாங்கோ!” என ஏவுகின்றாள்.

அவன் சென்ற வேலிப் பூவரீல் இலைக்களை ஒழுத்து வந்து. அவனிடம் கொடுத்து விட்டு உட்காருகின்றான்.

அவன் உண்டு முழந்து எழுந்து போய்க் கைக்குவுக்கின்றான்.

அவன் உண்டு கிலையில் உணவை ஒட்டு. தானும் உண்டு முழந்த பின் இலையைத் தூர வீசிவிட்டு அவனும் கைக்குவுக்கின்றான்.

“இனிப்படுப்பம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவனை அனைத்து கன்னத்தில் அவன் முத்துமிகுகின்றான்.

எனக்குப் பெரிய அந்தரமாக இருக்கிறது. சற்றுவிலக்கிப்போய் நின்று குரல் கொடுக்கின்றேன்.

“கன்னான்!”

“வாறன் அத்தை” அவன் ஓடிவருகின்றான்.

“ராதை என்கே?”

“ஏனமீமா!” அவனும் வந்து சேஞ்சுகின்றான்

“விளையாழனது போதும் இரண்டு பேந்து சாப்பிடுங்கோ!”

அவர்களுடைய அந்த விளையாட்டு மேலும் நொப்பா வய்வும் ஒருவரா தடுத்து விட்டேன். ஆனால் அந்தக்காட்டியைக் கண்டு எனக்கு வெட்கம் வருகிறது. அவர் என்னை... சீச்சி... அப்படி ஒரு போதும் இருக்காது. அவன் அம்மா பூரணம் மச்சானுக்கும் இதைச் சொல்ல வேணும். பின்னைகளைப் பெற்றவர்கள் எவ்வளவு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்!

பள்ளிக்கூடம் போதும்பொழுதும் இருவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து போனார்கள். மாணவர்களும் பெரியவர்களும் இருவரையும் சீர்த்துக்கீட்டி பகிட பண்ணுவார்களாம். அவர்களுக்கு வெட்கப்பட்டுக் கொள்ளுத் தெரியவில்லை. அவன் “அந்தான்... அந்தான்...” என எப்பாழுதும் அவன் வின்னே ஒடிக்கொண்டிருப்பான். அவனும் இரிமையுடன் “எடு ராதை” என அதிகாரம் பண்ணுவான்.

ஒரு தினம் எதற்காகவோ முரண்டு விழுத்துக் கொண்டு முகத்தை “இம்”மையும் தூக்கிக்கொண்டு ராதை விட்டுக்கீடு வந்து விட்டான்.

கன்னான் ராதையைத் தேடுக் கொண்டு இப்பாழுது வரப்போகின்றான்... நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்க அவன் வந்து சேஞ்சுகின்றான்...

“அந்தை. என்கே அவன்?”

“ஆராக்கேகிறாய்?” அறிந்துகொண்டு அறியாதவளாக வினாவுகிறேன்.

“அவன்தான்”

“எவள்?”

“ராதை”

“இன்றை ராதையை நான் பிடிச் கவச்சிருக்கவில்லை உங்கைதான் இருப்பாள்” நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்க. ராதை சினுங்கிக் கொண்டு விட்டுக்குள் இருந்து வெளியே வருகின்றாள்.

வந்துவள் ஒரு கணம் தரிக்காமல், “ஆம்மா, நான் உவரோடு குனிக்கதைக்க மாட்டன்” என்கிறாள்.

“என்ன நடந்தது...?”

“எனக்குக் குடியிருப்போடார்”

“அந்தத் ஒருங்கணக்கை ஏந்திகொதறும் விளங்கப்படுத்துகிறது! மரமண்டையில் ஏறத்தில்லை”

“எந்திகொறுமறை குடினானீ?”

“ஒமுக்கால்”

“இனம் போதாது”

“என்னம்மா நீ...” அவள் கோயித்துக் கொண்டு உள்ளே போகின்றாள்.

“ராதை இனக்குக் கோய் ஆகாதெல்...” பாடிய வயீனாம் அவள் பிக்கேண அவன் ஓடுகின்றான்.

நான் இருவரையும் கண்டு மனம் மகிழ்ந்து சிரித்துக் கொண்டு நிற்கின்றேன்.

அவள் இடைவெளி தனிய அவளை துப்பாழுது அவன் என்ன செய்வான் எப்பது எனக்குத் தெரியும்.

அவளை இழுத்து முத்துமிடுவான்.

எனக்கு அதைத் தடுக்க வேண்டுமென ஒருபோதும் மனதில் தோக்குவதில்லை.

நாளை இதையாந்து ஒருங்காக வாழப்போகின்ற சின்னஞ்சிறிசுகள். எப்படியாவது சந்தோஷமாக இருக்கிடும்.

அவன் துப்பாழுது முன்னர்போல விட்டுக்குத் தினாழும் வருவதில்லை. வருவதற்கு அவனுக்கு நேரம் இருக்காது அவன் வரும் சமயங்களில் “பாக்குத்தீர் ஜயா வாருங்கோ” என வரவேற்று தனது அநிருப்பித்தைய ராதை வெளிப்படுத்துவாள்.

“சீசர் அம்மா எனக்குப் படியிக்கப் பார்க்கிறா” என்பான் அவன்.

“நான் பொக்ராக வாறது இங்கஞ்குக் விருப்பில்லை”

“இரண்டு பேரும் பொக்ரானால் எங்கஞ்சையை பிரிசைகளை ஒழுங்காகக் கவகிக்க இயலாது”

இனி என்ன இருவருக்கும் திருமணத்தைச் செய்து வைப்போம் என்று நாங்கள் மூலிக்கு வந்தோம்.

முறைமுக்குச்சாதகப் பொருத்தம் பார்த்தோம். வெகுபொருத்தம். இரண்டு உள்ளங்களும் பொருந்திவிட்டால் சாதகங்கள் இரண்டும் நன்றாக பொருந்திவரும்.

திருமண ஒழுங்கள் செய்வதற்கு ஒருமிக்கின்ற சமயம்... ஒரு நாள் காலை நேரம்... பிள்ளை தவத்தித் தவத்தித்...” என அழுத்தவயீனாம் விட்டுக்கு வருகின்றா பெரியமா.

இதைக்க இதைக்க நடந்து வாரா.

பெரியமாவுக்கு பெரிய ஆகிறுதி. முன்தானையை இழுத்து தலையூழி முக்காடு போல் இருக்கின்றா. இந்த முக்காடு நல்லதாக மனதில் எனக்குத் தோன்றவில்லை. உள்ளே எதுவோ ஒரு சீதி மனதில் வந்து கபிக் கொள்ளுகிறது.

பெரியமா வாய்திறந்து பேசினால் விழிற்றுப்பிள்ளை வழுவி விழும். அப்படியாகு சாதுரியம். பெரியபெரிய அரசியல் தலைவர்களிடம் இல்லாத சான்கியியம். அப்படியான அவள் வந்திருக்கின்றா என்றால் முக்கியமான விளையாக அது இருக்க வேணும் என எண்ணிக் கொண்டு “வாருங்கோ... பெரியம்மா... வாருங்கோ...” என்று வரவேற்கின்றேன் கதிரை ஒன்றறக்காட்டி “இருங்கோ பெரியம்மா” என உபசரிக்கின்றேன்.

“நான் குயியிழவைக்கீதி கதிரை இல்லாததுதான் இப்பு எனக்குள்ள ருகரூசல்... ஹாக்கும்...” பெருமுச்சடன் வாசஸ் தினை தனையில் தக்கென்ற குந்துகின்றா, முக்காடுபோடுகீதொன்றிருக்கும் முன்தானைச் சேலையை எடுத்து முகத்தில் அரும்பும் விரிவாவதையுத் துடைத்துக் கொண்டு கீழே தொங்க விடுகின்றா.

“என்ன புதினாம் பெரியம்மா! இந்தப்பக்கம் வந்திருக்கிறியள்?” அடக்கமாக மெல்ல வினாவுகின்றேன்.

“ஒனிமாம்... எல்லாம் பதினாந்தான். என்ன: ஆர் கவனிக்கிறியள்! நான் ஒரு சீவன் இருக்கிறனென்று எட்டிலை பத்திலை வந்து எட்டிப்பாக்கிறியனோ! கொம்மா போனதோடை என்னைக் கைக்குவி விட்டிடியள்”

“எனக்கும் எங்கே நேரம் ஹாக்கும்... நல்லாக்கனளச்சுப் போனாய். குடிக் என்ன தாறது!”

பெரியமா நாக்கை நல்லாக நீட்டிக்காட்டி “நாக்கிலை குத்தற பச்சைத் தய்யைச்சுட இன்னடிடை வாங்கிக்குழக்க மாட்டன்” என்கிறார் திமிரோடு.

“என்னீ பெரியம்மா ஒகுமாதிரிப் பேசுகிறாய்!”

“இன்னடிடை பெயிட நாவுக்கள் செம்பு தன்னியி எடுக்கிறது?”

“நாக்கை என்ன எழியன் சாதியை? விச்சுக்கதை கதைக்கிறாய்!”

“அப்பிழித்தான்”

“என்னீ அப்பிழித்தான்?” நான் சினக்கிறேன்

“என்னாட சுமீமா குதிக்கிறாய்! நீ மோனாக்கு நல்ல ஒரு கலியானம் பண்ணப்போராய்! இல்லையே!”

“பூரவும் மச்சாளின்றை மகன். அதுக்கென்ன குறை?”

“எல்லாதி தோமிழ் எனக்குத் தெரியவேல். பூரவும் மச்சாள் பெற்றவின்னளேயி!”

‘அவவுக்குப் பிள்ளை இல்லை வாங்கி உள்ளதீர் பிள்ளை’

“அங்கை தான்றி கிடக்கும் சங்கதி... எங்கே வாங்கினவளாம்?”

“.....”

“பாத்தியோ... பாத்தியோ... அது உனக்குத் தெரியாது எந்த ஆசப்பத்திரியிலே பிறந்த பிள்ளை!”

“அதெனக்குத் தெரியாது: எங்கே பிறந்தாலும் என்ன?”

“அங்கைதானாட இருக்குது இருக்கியை”

“என்ன இருக்கியை?”

“அந்த நாளையிலே கண்டு காலியிலை வாங்கி வந்திருந்தால் சிங்களத்தி. சோனகத்தில் பெற்றுப்பிள்ளையாக இருக்கும். ஒல்லது இந்தியாக்காறியின்ரயாகவும்

ஜீவந்தி— 18 — சிறுகதைச் சிறப்புமலர்  
இருக்கலாம். தனக்குப் பிறந்ததையும் விட வாக்கினதையும் சீல ஆழ்விளையை  
கொண்டு வந்ததும் எனக்குத் தெரியும். அடுப் பறவாயில்கலை

“இது...?”

யாழிப்பானாம் பெரியாச்சீதிரியிலே ஏற்றது. யாழிப்பானாத்து ஏற்றுய எளிய சாதிதான் பேத்துவிள்ளையை விழினாம்

“எங்களின்றா ஆக்களிலே ஏற்று எளியதுகள் இல்லையே!”

“அதுகள் ஒருநாளும் பெத்துவிள்ளையை விக்காதுகள்”

“குமரியாக இப்பீறவள் பெற்ற சிகிள்ளை எண்டால்...”

“விசுரி... விட்டி... எங்கடை ஆட்கள் கண்டிக்கூக் கொண்டுபோய் சரிப்பானினிபோடுகள்”

“அப்பு...?”

“அப்ப என்ன.. அப்ப.. இன்றை டாக்குத்தீர் மருமோவீ ஆப்ரோ எளிய சாதி பெத்துவிள்ளை. அவன் இன்னை ‘அந்தை அந்தை’ எண்டு விள்ளாலை ஓடித்திருந்து நெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அது ஏதோ உன்னர் விருப்பமென்டு இருந்திடன். இப்ப என்னா எண்டால் அவுடன் மோஞ்சுக்குச்சடங்கு செய்து வைக்க வெளிக்கிடிட்டாய் என்னர் பேரியில்லைக்கு. எங்கடை பட்டதை என்ன! உலம் கோத்திரவமன்ன! எங்கடை ஒன்றை உன்றை விட்டிலே செம்பு தயீணி எடுக்குமோ வாய் நகைக்குமோ! இணரிலை உலகத்திலே திதுதான் இப்ப கதை. இன்றை நாக்கமீக்காடச் சொல்லிப்போட்டன். இன்றை மோளையும் கொஞ்சம் அச்சுபுக்கக பான்மைவை. நான் வாறுகீ”

எழுந்து கண்டிச் சீலையை டிடுபு புறந்கயால் தடிவிட்டு முக்கானையை இழுத்து முக்கோல முக்காடுபோடுகீ கொண்டு திருப்பிப் போகிற்றா.

பெரியம்மா. வந்தகாரியம் முழுந்து போச்சு. வண்டிலை திருப்பிப்போட்டா. ஆனால் நான் முற்றாகக் குழம்பிப்போனேன்.

அவன்மீது கொஞ்ச பாசம் அவனைத் தூரவைந்துப்பார்க்க விடுவதாக இல்லை.

அவன் பிறப்பில் இப்படி ஒரு சிக்கல் கிருப்பதை நான் திதுவரை நினைத்துப் பார்க்கவில்லை.

சுலகம்... சாதி... என்ற ஒன்று கிருக்கத்தான் செய்கிறது! அதை விட்டுக்கொடுக்கலாமா? சாதி என்கிறது பெரிய விழுயம். அதை மீறி நடக்க முடியுமா! மீறினால் எங்களை ஒதுக்கி வைத்து விடுவார்கள்.

அவன்மீது நான் அன்பு வைத்தது இன்றை அந்த அன்பு என்னுடைய மகங்குர் அவனை மனம் செய்து வைப்பதற்காக அல்ல.

நான் வீணாக இப்பொழுது ஏன் குழம்புவேண்டும்!

அவனைப்பார்க்க அப்படித் தெரியவில்லை.

அவன் அப்படியான தாழ்ந்த சாதிக்காரனாக இருக்க இயலாது. எதற்கும் பூரணம் மச்சாளை விசாரிந்தால் எல்லாம் விளங்கும்.

பொறுத்திருக்க முடியவில்லை மச்சாளி ம் இடனே போகின்றேன். மச்சாளி முகம் மலர்ந்து என்றும் போல “வா... மச்சாளி... வா...” என எல்லை வாவேற்கின்றாள்.

நான் ஒரு குறிகருயில் அயர்ந்த பின்னார் எதிரேயுள்ள இன்னைாறு கத்தரயில் அவ வந்து உட்கார ஸ்ரீரா

ஜீவந்தி— 19 — சிறுகதைச் சிறப்புமலர்  
அதன்பிறகுதான் என்னுடைய முகத்தை அவ கவனிதீ திருக்க வேண்டும். முகம் எல்லாவற்றையும் காட்டுக்கொடுத்து விடுமல்லவா?

“மச்சானுக்கு முகம் சரிப்பில்லை என்னாநடந்தது? “அங்கறையாக விசாரிக்கின்றா. “இன்டுமில்லை... துமிக் கண்ணான் எங்கே?”

“ஒஸ்பத்தியாலே இக்னும் வரயில்லை”

“அதுசு... கண்ணாகன ஆஸ்பத்தியிலே தானே வாங்கின நிங்கள்?”  
“ஓமோமாம்...”

“தொழும்பு... கண்டிடு மாத்துளை... எண்டு இன்றை அவர் வேலைசெய்தவர். அங்கேதான் வாங்கி இருக்க வேணும். சிரிதானே!”

“இல்லை... இல்லை... யாழிப்பானம் ஆஸ்பத்தியிலே... அதுக்கு இப்ப என்ன?”  
அப்ப... பெரியம்மா சொன்னது இன்மதாவா.

நான் உன்மமயைக் கண்டறிந்ததும் இள்ளம் இறகுகிறது. ஒருக்காத்தில் தீர்மானத்துக்கு வந்து விட்டின்.

எங்கள் இனி என்ன குழப்பம்!

“இன்டுமில்லை... சரி... நான் வரப்போகிறேன். முக்கியமான கதை ஒண்டு சொல்லிப் போட்டுப்போக்குதான் வந்தனாவி.

“என்ன கதை?”

“கவியான விழுயமாகத்தான்”

“அப்படியே! அது நல்ல சங்கத்தானே! சொல்லுவங்கோவக்!”

“பின்னை ராதை இந்தக் கவியானம் தனக்கு விருப்பமில்லை எண்டு சொல்லுகிறாள்”

சொல்லி முதல்தவிட்டு நான் பூரணத்தின் முகத்தை நியிர்ந்து பார்க்காது பட்டென்ற எழுந்து வெளியே வருகின்றேன். □□□

## கட்டைவேல் - நெல்லியடி ப.நோ.கூ.சுப்பும்.

எமது சங்கச் சேவைகள் :

நகர்ச்சிச் சேவை

தரமான நூலாக சேவை

கிராமிய வங்கிச் சேவை

புலமைப்பாசில் வழங்கல்

வாடகைச் சேவைகள்

தரமான திரைப்படக்காட்சிக்கூடாக புதிய ரசனையை ஏற்படுத்துதல் எரிபாருள் சேவை விவசாய சேவை நூல்வெளியிடும் விற்சனங்களும்

கூட்டுறவுக் கலாசாரப் பெருமளவும் “சங்கம் செய்து” மாதாந்த வெளியிடு வொலைபேசி கிலக்கம் :- 0212263263

0212264474

0212264725

கட்டைவேல் நெல்லியடி ப.நோ.கூ.சுப்பும்

கரவெட்டு.





சுற்றிய அருள். தாத்தாவிடம் விடபெற்றுக் கொண்டான்.

அருள் போவதையே பார்த்து நின்ற தாத்தா 'ஹே அல்லா...! இந்தப் பிள்ளைக்கு... பிறருங்காகக் கருந்து கசிந்து போகும் இவனுக்கு... எல்லாம் கிடைக்க வேணும்...' எனப்பள்ளிவாசலின் மினாரைப் பார்த்து மௌனமாகத் தொழுதார்.

பாடசாலை மகனியூப்பதற்குப் பதினாண்து நிமிடங்கள் இன்னும் இருந்தன.

'சரளாவவைப் பார்த்து வரவாமா...?' சுர்ஜுச் சலங்பட்டான்.

'மில்லை ஒழுங்கயால் கைக்கினங்க் திருப்பினான். சரளாவின் வீட்டுக் கேற்றின முன்னால் நின்ற ஹோர்ண் அடித்தான்.'

வீட்டினுள் ஏதோ வேலையாக இருந்தவள். கைக்களைச் சேலவுத் தலையில் தடுத்தபடி ஓடிவந்தாள்.

ஓடிசலாய் வளர்ந்திருந்த அவள் - காற்றில் அசையும் பூங்கொத்துப்போல இருந்தாள். அவள் உடலில் பிரவாகிக்க அடிகு. அவகளைப் போர்த்தியிருந்த ஆடக்களையும் மீறி வழிந்தது. குளிச்சியான கன்கள், காலித்துக்கிடீக்கும் இதடுகள், பல்லும் படாமலும் நிலா நெற்றியில் தீர்றிய விழுதிச் சுடி, காதோரம் சிலுமியிக்கிடந்த கன்னாங்கரேலைகள் முடிச்கர்றறைகள். கால்களைத் தொட்டுதூக்கும் கூந்தல்... அவகளுக் கிணறுத்தன.

'என்றார் சரளா நல்ல வழி...'

'இளர்த்துளவாரம் பார்த்து ஓடிந்தியிற பரப்பில இயைக்குக்குத்தான் என்றார் வழி அங்க தெரியுது போல்..'

'இயைமதான்.. காலில சக்கரம் கட்டிநாமாதுரி அலைச்சலும் அவசரமும்..'

'சுங்கு முடிஞ்சால் எல்லாம் கட்டுக்கைவரும்..'

'வராது பெட்டை.. இது உடம்போ ஒடிசன குண்டோவழம்..'

'இந்த விசிரியின்ற பேச்சு, லச்சு, கவனம் எல்லாம் உங்களையே சுற்றிச் சுற்றி வாறது தெரிஞ்சாப்போதும்.. என்னை ஏழாத்திப் போடாதேங்க..'

அன்பு தகும்பும் வார்த்தைகளில் நடனாந்தவன், "ஸ்சலுக்குப்போகேல்கலையா.." என்று கேட்டான்.

'போகாமலா...! வெளிக்கிடு நிக்கிறது தெரியேல்கல...? பக்கந்தில தானே...'

அவள் சைவப்பிரகாசியில் பழிப்பிக்கிறாள். ஒழுபரிச் பிள்ளைகளோடு கொடூக்கிடியாந்த பாடசாலை ஒரு சில பிள்ளைகளுடன் - வீநியின் மறுக்கம். கிழக்காக இருக்கும் சிவத்தார் வீடில் - தர்காலிகமாக நடந்து வருகிறது. பழைய இடத்துக்குப்போக நேவி பச்சக் கொதூட்ட வேணுயும்.

திரும்பி நடந்தவளை. கையைப் பற்றி இழுத்து நிறுத்திய அருள்:

"சரளா இம்மை முழுசாய்பார்க்க வேணும். ஒரு நிமிழம் நில்லும்..." என்றான்.

நின்றவள். உதுடில் ஒரு சுறுப்புடன் தடுக்குத்தனமாகவே பேசினாள்.

"இப்பு என்ன பார்க்கக் கிடீகு..? ஆவகுரிக்குப்பிறகு முழுசா எல்லாத்தையும் பார்க்கலாம்.."

"இயைமையாகவா...? இருடிலா...? வெளிச்சுத்திலா...?"

"வெளிச்சுத்திலையும் தான்...!"

சுகளைக்காது அவளது பேச்சுக்கேட்ட அவன்: "நோட்டி... நோட்டி..." என்று குலாங்கிச்சிரிந்தபடி அவளது தலையில் செல்லாகத் தடினான்.

மனசு சுந்தோவழம் கொள்ள - சரளாவின் நினைவுகள் யம் பிசகாத சுருதியுடன் அவகளு ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன.

அவன் மோட்டார் கசக்கினை ஸ்ராட் செய்த போது சரளா கையசைத்து விடதெந்தாள்.

சரளா அவனுக்குத் தாரத்து இறவு. ஒரு முறையில் சீச்சாள் வேணும். தகப்பனில்லாத பெட்டை என்ற பரிவு. கீப்படக் காதலாக மலநும் என அவன் எதிரிபார்க்கவில்லை.

அவர்களது விஷயம் அம்மாவுக்குத் தெரிந்து - பின்னர் அப்பாவுக்குத் தெரியவந்த பொழுது:

"சுருளியின்ற பெட்டைகள்... நூபியைப் போல அவனும் பட்டாரி. தனிப்பெட்டை. நான் அவகளுத் தவ்வலாயிப் பார்த்தது. தாயின்ரசாக்கம். பெட்டை வழவாக்குநியுப்பாள். நொய்னூரில் தாவுப்பக்கம் வந்த ஆழி சுட்டில அவர்மோசம் போய்டார். தகப்பனதைத் தின்னி, எண்டாலும் சொத்துச்சுக்குமள்ள பெட்டை. தமிக்குப் பொருத்தமாய்த்தானியிபாள்"

'சரளாவின் சுக்குதையும் சுக்குதையும் அநுபவிக்க இன்னும் சில மாதங்கள் பொறுக்க வேணுமா...?'

தேனாய்த்திரங்கும் எண்ணாங்களுடன் அதிபர் அறையில் நுழைந்த அருள், தனது சிவப்புத் தோல் யையிலிருந்து 'பேச்சிற்றை' எடுத்து அதிபரிடம் தந்தான்.

"சம்பளம் எடுக்க நிங்களும் வரதனும் போங்களேர்..." கூறியவன் தனது வகுப்பறையைப் பார்த்து நடந்தான்.

பாடசாலை வந்தாந்த இல்ல வினாயாட்டுப்போட்ட நடப்பதற்கு இன்னும் சில நாட்களே இருந்தன. பாடசாலையில் முதலிரு பாட வேளைகளிலும் பாடங்கள் நடந்தன. துகைப் பாடவளைஞச் செயற்பாடுகளில் அவனுக்குக் கவனம் இருந்தாலும் - மாணவர்களது பாடங்கள் குழமிவிடக்கூடாது என்றில் அவனுக்கு அதிக ஆய்வுகளை இருந்தது.

வரவு பாப்பில் மாணவர்களது வரவைப் பதில் செய்தவன். பாடநேர மனியழுத்தும் எட்டாம் வகுப்பை நேர்க்கி நடந்தான்.

எட்டாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஆங்கில பாடம். மூன்னார் கற்பித்ததுக்கீன் தொடர்ச்சியைப் பேரியவன் - நிகழ்கால வினாக்களைச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி. வசன உருவாக்கம் பற்றிச் சொல்லித் தந்தான். பின்னர். எழுதுவதற்கான யிற்சி. திருத்தமென்று ஆன போது. மனியழுத்து. அடுத்த பாடவேளை அவனுக்கு கல்பி பாடம் ஏறுவதை.

வினாயாட்டு மதானத்தை நோக்கிச் சென்ற அருள் அங்கு நின்ற மாணவர்களது உதவியில் மதானத்தை நீதிவுக்களையும் நீக்கி. துப்பவு செய்தான். மதானத்தை நீதிவுக்களையும் செய்திட்டன.

கிடை ஆனதும் - முற்பகல் முழுவதும் வினாயாட்டுப் போட்டிக்கான தீவிர யிற்சியில் கழிந்து. இதற்கு இல்ல ஆசிரிய. ஆசிரியைகள் பெரிதும் உதவினார்கள்.

ஐந்தாம் பாடவேளை முழுத்துக்கான மணி நீண்டு ஒலித்தது. கிடைவேளை நேரம். பிள்ளைகள் சித்ரிய நெல்லீக்காய்களும் - சிறுநீர்க்குப்பிறர்கும் நீர் அநுத்தவற்கும் மதிய உணவு இயைப்பட்டுக்கீர்த்தும் - ஓடினார்கள்.

தீட்டரை ஏதோ நினைவில் ஆழந்த அருள் - தனக்கு அநுகாக வந்த மாணவனாருவனதன இழுத்து சொன்னான்:

"தீனேவீட்டுடே, அன்னி நடபயில் பங்கு பற்றேல்லை என்டு தக்கமா...? வரகிளச்சப்பாத்துந்தானே பின்னளக்குவெனும்... வகுப்பில் கீஸ்ரூ வந்தவனுக்கு ஸெரின்றர பரிசா கிருக்டுமே என்டு வாங்கி வந்திருக்கிறன். வாரும் தாறன்."

அதைக் கேட்ட தீனேவீன் கண்கள் மலர்ந்தன.

ஆசிரிய அறையை நோக்கி நடந்த அருள். சப்பாத்துக்களை எடுத்துக் கீனேவீட்டும் தந்தான். பின்னர். மெர்போமின் மருந்து வில்லைகளடங்கிய சிறு அட்கைப் பெட்டியோன்றை எடுத்து தனது பொக்கரினுள் தீவித்துக் கொண்டான்.

அப்பொழுது அங்கு வந்த செல்வம் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

"மனோகரன் வீட்டு லஞ்சுக்குந்தானா...? நில் நானும் வாறன்..."

"நீ போ மச்சான்... பருமேஸ் அன்றியின்றை மருந்திருக்குது... கொடுத்திடே. பின்னாலவாறன்..."

மாவட வரை அருள் நடந்தே சென்றான்.

மாவட ஒழுங்கையில் திறங்கி நடந்தான். ஒழுங்கையின் தொங்கலில் பருமேஸ் அன்றியின் வீடு கிணந்தது.

● ● ●

மனோகரனது குப்பனாரின் ஆயைடுத் திவஷத்துக்கு, இலை தீர்களீடுமிகுது. அவனது இறவினர்கள். அயலவர்கள். நன்பர்கள் என்ற பலீ வந்திருந்தார்கள். அத்துறன்-ஆசிரியர்கள். அதிபர்கள். அரச இன்டியர்கள். பிரதேசசபை. பிரதேசச்செயலக செயலர்கள் என்ற எல்லாமும் வந்த சிறப்புச் செய்தார்கள்.

மனோகரனுக்கு உதவியாக வரதன் - அவனது ஒன்று விட்ட தமிழ் என்ற அளவில்-விருந்தினர்களை உபசரித்து. சாப்பட்டுப்பெந்திகளைக் கவனித்துக் கொண்டான்.

விருந்து ஓரளவு முழுந்து ஓய்வு கொண்டது. மாணிக்குத்தார். சவுருத்து. செல்வம். அல்லிட. தமிழ்பின்னள. தவழிப்பிச் சூகியோர் இறுதியின்பில் உட்காரந்தார்கள். அப்பொழுது அங்குவந்த மனோகரன் கேட்டான்

"அருள் எவ்வ...? எங்கடை அருள் எங்க போயிடான்...?"

அந்தீக் கேள்வி அங்குமிகுந்த அனைவரது நெஞ்சங்களையும் உசப்பியது.

பத்தப்பட்டவரதன். பாடசாலைவரை சென்று பார்த்தான். அதிபர் அறையில் அதிபர் கில்லை. விளையாட்டுமதானாத்தில் மட்டும் சில பின்னளகள் நின்றார்கள். பின்னளகளைப் பார்த்து "அருள்பேஸ் எங்க..?" என்று கேட்பான்.

பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த செல்வம் "மாவடிக்கு... பருமேஸ் அன்றி வீட்டு போனவன்..." என்றான்.

வரதன் அங்கு பறந்தான். அங்கும் அருள் கில்லை.

இறைந்து போன வரதனின் மனதில் பலதும் பத்தும் வந்து போனது.

எதைத்துரவில்லை... என்னிடமிருந்து எதைப்பெறவில்லை அவன். என்னமாதிரி. நட்பு எங்களிடத்தே இருந்தது. எல்லாமே மொய்யாய்... மழங்கதையாய்...

'தமிழ். தேசியம். விடுதலை. போராட்டம். பெடியான் இயிர்ப்பவி என்பதெல்லாம் ஒரு பரிசு. பரிசுவில்லை அவனுள் ஏற்படுத்திட... அதன்... அதன் ஈர்ப்புவிதசையில் சீக்குய்யு... இதைமறகாயாக அவன் ஆய்விற் வந்த பகிகள் அவனுக்கு எமனாகி...'

வரதனால் எதையுமே நினைத்துப் பார்க்குமுடியவில்லை. இந்தனயின் ஆழமான

மீளவும் வரதன் மனோகரனது வீட்டுப் பக்கம் வர்தாவ். அலைந்து நின்ற ஆசிரியர்கள் நடுவே உணர்வுகள் அழிந்த நிகலவில். சுலாம் ஏதுமில்லாமல் சுரா நின்றான். அவள் அருகாக அவனது. தோள்களப் பற்றி அனைத்துபடி அவனது அமீரா பர்வதம்.

அவனதுக் கண்டும் மாணிக்குத்தார் அவனன நோக்கி ஓடுவந்தார்:

'வரதா... அருள் நிக்கிறாரா... பார்த்தியா...?'

'இல்லை ஜேல்... பாப்யம்... எங்க போயிடுவான்... இஞ்செதான் எங்கையாவது...' நாமிக்கை நல்லிந்த தொனியில் வரதன் ஏதோ சொன்னான்.

சிவனது ஞால் சுராங்குமிகு நாராசமாப் பூவித்திருக்க வேலூர்டும். நெஞ்சுக்குழியில் நெருப்புத் தனாலைக் கொட்டியதான் உணர்வு அவனுக்கு. நிலை குலைந்து. மயங்கி விழிப்போனவளை தவம் சீசிசர் தாங்கிக் கொண்டாள்.

பாடசாலையை அறைநான்டன் ஓடு அதிபர். வரதனுடன் இராகாவற்குறையில் உள்ள நேவிக்காமிப் வரை போனார்.

தமிக்க பண்டார அதிபருக்குப் பழக்கமானவன். நில்லை வியனகேதான் கண்டு கைதத்துதான்:

"உயில் ஆள் எல்லாம் நாமிடுக்கிறதில்லை. பிழச்சதும் சொல்லேலும்..."

அடுத்துறையாக. தமிழில் அவன் விளக்கும் தந்தான்.

திருமில்லியாலையத்துக்கு அருகாக உள்ள காம்பிலும் விசாரித்துப் பார்த்தார்கள். அங்கும் அருளைப்பற்றி எதுவித்தகவுலையும் அவர்களால் பெற்றுக்கொல்ல.

"என்கையெல்லாம் தட்டிப் பாக்கேவுரோ அங்கையெல்லாம் தட்டிப்பாய்ம்... அருளன்... அந்த அருமைந்த பின்னளைய... மனிசனை மனிசனா மதிச்ச நடக்கிற... நேசிக்கிற... அந்த சீவனை நாம இழக்கேலாது..."

கதைத்து பாருது அதிபரின் குரல் கம்பியது; லேசாகக்கருகருத்து.

அதிபரை ஆழமாத்துப்புது போல வரதனும் கதைத்துதான்:

"அருள் எங்களுக்குக் கிடைப்பான் ஜேல்... ரவுனுக்குப் போனதும் - மகிழு இரிகம் ஆகையில்லையும் முறைப்பாடு செய்து பாப்யம்..."

"ஓம்... ஓம்... அதை முதலில் செய்யும்... தெரிஞ்ச கத்தோலிக்குக் குருமாகரும் அனுகிறது நல்லது. அவையின்றை செல்வாக்கையும் யன்புத்தலாம். மீழாவிலும் இது அழுத்தும் பெறவேணும்..."

பேசியடி அதிபரும் வரதனும் வங்களாவழகுக்கு வந்த போது பாடசாலை வளவில் சனம் அகலமோதியது.

சன கேரசீசலின் நடுவே. அருள் என்ற பெயர் மட்டுமே தகிழ்து - மந்திரச் சொல்போல - ஒலித்துது.

"அருள் ஆகுக்கு உதவி செய்யேல்லை... அந்த உபகாரிக்கு... எல்லாரோடும் இசைந்து போகிற அந்த பின்னளக்கு ஏன்... ஏன் இந்த விதி" ராசாவாத்தியார் - மாணிக்குத்தாரிடம் கருந்தார்.

மாணிக்கெந்தார் கண்கலங்கியாட அல்லிரட்டைப் பார்த்தார்.

“நல்லதையே நினைச்சீ, நல்லதையே செய்ய அந்தப் பிறவிக்கு. ஆரிந்தக் கொடுமையைச் செய்திருப்பினாம்... ஆம்யா... நேவியா... இல்ல வெள்ளனவானா...?”

“விசிக்க்கதை கததயாதையும் அல்லிரட்டு... தன்னை எதிலுடை சிச்கிக் கொள்ளாத பின்னள அஞ்சி. ஆள்வரும் நாம பஸ்ஸிலை ஒன்டாந்தான்போகப் போறும்...”

“இன்னாக்குந்தபினாலும் நானள நல்ல நாளாயிவிலும் ஆம் நானளக்குக் காலையிலயாவது இங்ஙவாற பஸ்ஸிலை எங்களோட வரவேணும்...”

தவம் சீசினின் குரலும் இடைந்து ஓலிந்தது.

“அப்பு வரதன்! அஞ்சுருக்கு ஒன்றும் நடவாது. ஆள் ஜயனாரப்பிளீன் அஞ்சளாளி பட்பிள்ளை. வந்து சேர்ந்திவோர்... கொஞ்ச நெந்தலியும் பாராக்கந்வாடும் கொண்டு வந்தனான்; இதை இந்தப் பொட்டலத்தை அஞ்சின்ற வீடிலை கொடுராசா...”

குவங்கிய சுரவனையைப் பார்த்தும் வரதனுக்குப் பேச்சே வரவில்லை. அவரை ஆதரவாகப் பார்த்தும், பொட்டலத்தை வாங்கிக் கொண்டான்.

“அங்க் பாரன் சலீம் தாந்தா தளர் நடவடிக்கை வாறுதது...”

துமிலியில்லை மாஸ்ரீ தாந்தாவுக்குக் கிட்டவாக ஓடுவந்தார்.

“எல்லாமே போக்குதா..? அல்லா அந்தப்பிச்சுசையை கொண்டு வந்து கருவார்.. நாம மோசம் போகேலாது... போகமாட்டு..”

அவர் வேதனாயுடுவிலினார். தமிலியில்லையார் ஆதரவாக அவரை அகைத்துக் கொண்டார்.

கூடி நின்ற சனம் சிறிது சிறிதாக விலகியது. துயரம் கந்த அழுக்குமான பெறுமலச்சின் நெடி அந்தச் சூழலை நிறைத்தது.

பட்டனம் செல்லும் அரசு இன்டியர்க்கனம் ஆசிரியர்க்கனம் வழுமைபோல உறுமியனி பஸ்ஸிலீல் ஏறாது. ஜீந்தரை மணிக்குவரும் இறுதி பஸ்ஸுக்குக் காந்திநந்தார்கள்.

பஸ் தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்தது. தரிபில் நின்ற போது - ஒந்வர் பின் ஒருவராக அஞ்சின் நயவிப்பகள் பஸ்ஸிலீல் ஏறினார்கள். இறுதியாக வரதன் ஏறினான்.

சாரதியின் ஆசனத்தில் தமிழுத்தீர். அவரது கண்கள் லேசாகப் பனிநிதியுந்தன. “தெரியுமா...? வரதன் கேட்டான்.

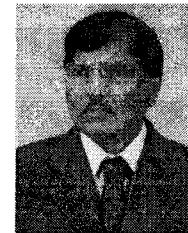
“தெரியும்...” அவர் தலையசுத்தார்.

மௌனமாக இள்ளே வந்த வரதன் அவருக்கு அஞ்சாக இருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்த கொண்டான்.

முயின் ஸ்ளடியோவுக்கு அஞ்சாக இலர்ந்த மலராக. சரளா! அவன் அழுவில்லை. ஆனால், அவனது தீர்மானமான பார்த்தவையில் துயரம் அப்படிக்கிட்டிருந்தது. அதேசமயத்தில் ஒரு வினயமான வேண்டுதலும் அவனது கண்களில் இருந்தது. பஸ்ஸிலீல் இருந்த அஞ்சின் நயவிப்பகளை அவன் மாறி மாறியப்பார்த்தான். வரதனைப் பார்த்தபோது - அவன் சிறிது குவங்கியது போல இருந்தது.

அவர்களது ஆக்மாவையே இடைந்த அந்த வலிய துயரத்தையும் தவிப்பையும் அவர்களால் தாளமுடியவில்லை.

அன்றைய நினம் அஞ்சு இல்லாமலே பஸ் புறப்பட்டது. அங்க நின்ற அகைவருமே அந்த பஸ்ஸிலீல் பார்த்தும் நின்றார்கள். அந்தக் கூட்டத்தின் மத்தியில், மனோகரனும் அந்தச் சின்னாபையை திடைவழும் கண்கலங்கிய டி நிற்பது தெரிந்தது. □□□



த. கருமாரன்

இவர் யாழ்.பஸ்கலைக்கழகத்தின் கல்வியில் துறையின் சீனாஷ்ட் விஷாகாரமாளர். அவன்திரங்கியாவின் கலாநிதிப்பட்டம் வழிப்புத் தகாண்ட இவர் 1970களின் முந்புத்தில்லை எழுதுத்தொடங்கி சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், விளர்ச்சனம், திளக்கியதூயிய சன பண்டுகாந்தச்சூழம் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றார். திலீன் “நாட்கள், கணங்கள், நமது வாழ்க்கைகள்...” என்ற சிறுகதைத் தொகுதி விளைவந்துள்ளது. ‘பாட்டுத்திரத்தாலோ’ எதும் சிறுகதைத் தொகுதி அச்சிலூள்ளது. திசைநாடக நிதிக்கும் அண்ணாவியாருமான இவர், அண்ணமலில் வெளி வந்த “கூப்பிளமங்கியே” எதும் குறுப்பத்தில் பிரதான பாத்திரத்தை சங்கு நிதிதள்ளார்.

## பால்த்தட வேண்டுமங்கர...!

சேந்தனின் சோர்வுக்கு நான் காரணம் தேடுக்கொண்டிருந்தேன். சாதாரணமான உடற்சோர்வாக இருக்கக்கூடியென்று தான் முதலில் நினைத்தேன். ஆனால் அவ்வாறு கில்லை என்பதை வழுமைக்கு மாறான அவனின் நடத்தைகள் வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

‘நேற்றைய தினம் பாடசாலையிலிருந்து வந்ததிலிட்டேது சேந்தன் உற்சாகமாக கில்லை’ என்று தான் இருவ சாம்பவி சொன்னாள். நடுடேநம் பிரயாணம் செய்துவந்ததில் உடம்பு அலுப்பாக இருந்ததால். நான் அதைப் பொருப்படுத்தவில்லை. கொழும்பிலிருந்து திரும்பிவந்த என்னைக்கூட நேற்றிருவ அவன் உற்சாகமாக வரவேற்கவில்லை என்பதையும் கீப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

‘ஒலைவிலும் கூட, ஏழுமகி அளவில்தான் சாம்பவியின் வீப்புறத்திலீ பின் அவன் படுக்கை விட்டெடமுந்தான். படுக்கையில் எழுந்திருந்து இரு கைகளிலும் தன்முகத்தைத் தாங்கி, எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். இவனின் கோலம் எனக்கு வியப்பைத் தந்தது.

“சேந்தனி! என்ன யோசிதை?”

என் குரல்கேட்டு முதலில் அவன் சிறிது அதிர்ந்திருக்க வேண்டும். என்கண ஒருநாறை நிபர்ந்து பார்த்தவிலீ ஒன்றும் பேசாமலிருந்தான்.

‘அழுதிகுப்பானோ?’

அழுதிகுப்பகவையிலீ என்பதற்கு அதிர்ந்திருக்க கண்களிகள் இருந்தும் வீங்கி இரைந்திருந்தன.

‘என்னவாக இருக்கும்? சேந்தனைக் கவனிக்காமல் இவன் என்ன செய்கிறான்?’ சாம்பவிலீது சிறிது கோபமாகக் கூடுதலாக வழுத்து.

சேந்தன் எங்களைப் பாருத்தவரை தவமிழுந்து பெற்றியின்கள். திருமனமாகி எட்டு ஆக்குகளினினின் பிறந்தவன்மீது நாங்கள் இயிரையே வைத்திருந்தோம்.

செல்லப்பில்லை என்றாலும் சேந்தனின் செய்கைகள் எதுவும் வரம்பு மீறிவிடக்கூடாது என்பதில் சாம்பவி கவனமாக இருந்தாள். ஒழுங்கான வேலைப் பழக்கத்தை சேந்தனிடம் வளர்ப்பதில், அவன் கரிசனை எடுத்துக் கொண்டாள்.

எல்லாமே ஒழுங்காக நடந்தன. சாமிபவின் அன்பு சேந்ததுக்குக் குறரவில்லாமல் கிடைத்துவில் அவன் ஒழுங்கு தவறாமல் இருந்தான்.

இன்றாம் வகுப்பில் மூக்கும் பிள்ளைக்கு சாம்பவி விளிந்த கிண்ட ஒழுங்கும் கட்டுப்பொடும் சர்யா அதிகம் என்றாதான் என்க மனம் அதிக்துச் சொல்லும். சில வேளைகளில் அவனிடம் ஒத்து எடுத்துச் சொல்லி 'ஏச்சு' வாங்கியதும் உண்டு.

இந்த ஒழுங்கைக் கட்டப்பிழீத்தலும் அதற்குப்பின்லாக பிள்ளையின் மீது அன்பு செலுத்தி தேவைகளை நிறைவேற்றிருவாம் 'நிபந்த்தனையுடனான நேர்நிலை அங்கீகாரமாகவே' எனக்குப் போட்டு. சொல்லையிருந்தால் தூான். எல்லாம் கிடைக்கும் என்ற இந்த நிபந்த்தனை நிலைக்குப் பதிலாக. நிபந்த்தனை எதுவுமின்றியே உற்கை ஏற்றுக்கொள்கிறோன் என்று உணர்த்தும் வகையில் 'நிபந்த்தனையற்ற நேர்நிலை அங்கீகாரமாக' அதை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஒவ்வொரு எப்படி எடுத்துச் சொல்வது என்று தயங்கினேன். 'நிபந்த்தனை உயர்கள் கவுன்சிலிங்கும்' என்று ஒவ்வொரு பரிகாசிக்கக்கூடும்.

“சேந்துக்குடிட! எழும்பி ரி குழக்க வாடு”

என்னிடம் ஒன்றும் பேசாதவன் அம்மாவின் கருல் கேட்டு 'பிரகளை'யும் பசுகயையும் எடுத்துக்கொண்டு தன்னுள்ளதூடியிலக்குச் செல்கிறான். ஒனாவும் அவனிடம் 'இரா' கில்லை.

‘କାର୍ଯ୍ୟଚଲାକ ନୁହକୁଠିମୋ’ ଏଣ୍ଠିରୁ ନିକଳାତ୍ମକରେ କୋଣେଟୁ ଅବଶ୍ୟକ ପିଣ୍ଡରୁଥାର୍ଟିନ୍ତୁ କେବେଳୁ ଉପରୁମୁଖରେ ତୋର୍ଦୂଷିତ ପାର୍କିକିଗେଣେ । ଉଟଲେ ବେପ୍ପିରାଜମୁଖିଲି ମାର୍ଗପାରିଲିଛନ୍ତି

‘அப்பழயன்றால் ஒவனுக்கு என்ன வந்தது?'

இவனிடம் விசாரிப்பதற்குவிட சாம்பவியிடமே கேட்டுவிடுவது நல்லது என்று என்கியியலியே குசிதப்பக்கம் விடாகிறோம்.

பவி! சேந்தகனாக் கவுனிச்சாய்தானே. என் ஒரு ராதிரியா ஆக்டினான்?"

“நானும் கவனிச்சன். நேற்று வீவிட்டபடியாகல் ‘வீதுதானே’ என்று அசுக்கையாய் இருக்கிறானோ என்ற யோசிச்சன். உடம்பும் கொஞ்சம் தயிர்களைப் பிரைக்கு (கைநிராவ மாலி ராவும் கடுசித்து பிரைக்கும்) போல்

சாம்பிலி என்னை முந்திக்கொண்டாள். முகம் கழவிக்கொண்டு வந்தவரைத் தக்கிடுதன் சேர்த்துக்கொடுத்து என்மான மத்தீகரயும் துவாயால் குறை நீது விரிவிடான்.

"ஏன் அப்னீ லீவு விட்டதுக்குப் பஞ்சியாயிருக்கே?"

“గుణీ ఏతుమ్ పిరస్సినాయె?”

- නාන් තෙරුණියාකවේ කෙටිගිරීන්.

நேரிடையாகவே நான் குப்பைக்கீட்டது சாம்பவிக்குப் பிழக்கவில்லை. 'நீங்கள் வன்றாம்

சாம்பவி கொடுத்த தேநீர்க்கோப்பையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, அதனை அமுந்தாது. எனினிலிருந்து சுவரையே வெறித்து இராக்கிக்கொண்டிருக்கும் சேந்துகளைக் குறித்து எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது.

‘இவனுக்கு இடற்சொர்வு மட்டுமில்லை. கிவனின் உளமும் சோர்வுற்றிருக்கிறது. கிவனின் உளச்சொர்வுக்குக் காரணம் கண்பறிந்து இடனாடியாகப் பரிகாரம் காணுவேயும்கூடும். கில்லாவிடங்கள் இதுவே கிவனிடத்தில் உள்ளநஞ்சுக்கீட்டை ஏற்படுத்தலாம். நெருக்கீடு வலுவகுறந்து மனவடிகாலக்ஷ்ண ஏற்படுத்தலாம். அதுபீப்பின் கிவனிடத்தில் உள்ளனத்துக்கண நடவடிக்கைகள் யனநிற்றும் போகும். இருந்தில் எஞ்சீபோவது உளச்சிகிச்சை மட்டும் தான்...’

எனது துறைசார் அறிவு குறித்த என் இயாவு விழித்துக்கொண்டு, என்ன எவ்வெல்லாமோ இழுத்துச் சென்ற அலைக்கறிக்கிறது. எப்போதுமே நான் இப்படிக் குழம்பியதில்லை. சொந்த இருத்த சம்பந்தம் என்று வருகிறபோது, ஒப்புத்தான் இயாவின் முன்னால் அறிவு வலியிழுந்து விடுமோ?

சேந்தவின் கவலைக்குக் காரணம் அறியவேண்டும். அவன் என்றுமே கிப்பட இருந்தில்லை. அவனின் இடர்சோர்வையும் இளச்சோர்வையும் குறைக்கின்ற வகையில் அவனுக்கு இளவளத்துறை வழங்கவேண்டும்.

என் கலக்குத்தை சாம்பவியிடமே சொல்லிக்கொள்கிறேன். அவள் தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறாள்.

‘நீங்கள் ‘கவனிசீலன்’ என்றால் இங்களோடுயே அதை வைச்சீக் கொள்ளுவதே கோரி வருகிறேன். என்கிட பின்னையிலும் ஒன்றும் சோதிக்க வேண்டாம். என்கிட பின்னையை நான் கவனிசீக் கொள்ளுவதே...’

சாம்பிவி சொல்லவுடையால் என்னால் இருக்கிறது. சேந்தனியின் நட்சத்தகள் எல்லாம் உள்ளநாட்கீட்டின் குறையாக்குறிக்கன. வளரிய்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. மூல்லை மல்லை அவற்றை ஒத்திவிடும் விழுடுகை கடவுணவும் பெறப்படுகிறது.

சாம்பவி இளவளர்த்துகண பற்றி எதுவுமே அறியாதவள். ஒவரங்க்கு எப்படி விளங்க காய்கிடு?

இளவர்த்துக்கண வழங்கும் செயற்பாட்டின் தீர்த்தான பழநிலைக்கள் எனக்குள் ஒப்புமொத்தம் மீட்டர்ஸ்க்குடும் தொகையிலிருந்து

முதலில் பிரச்சினைக் குரியவுடன் இளவளத்துக்கணமாளர் மனவெந்துக்கீழ் ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

நிடுத்தம் பிரச்சினைக்குறியவர் தன் உளக்கிடக்கூடியதாக விடுதலை நிறுத்தி வேண்டும்.

தொடர்ந்து. பிரச்சினைக்குரிய நிலைமைகளை ஆய்ந்தறிந்து அவற்றின் குறைபாடுகளைக் கூறிவாக்குவதனும்.

மேலும் பிரச்சினைக்குரியவர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குரிய வழியை வெளியிடுக்கிறார்கள் அவர்களுக்கு சாக்க பாகுந்துகளுக்கு கெள்ளியபடிக்குள்ளார்கள்

ஈர்மில், பிரச்சினைக்குறியவரிடம் தன்னமிக்கையை வளர்த்து அவரே தனது பிரச்சி கிடைக்குப் பொருத்தமான கீட்டுவதைக்குறிப்பாக சொன்ன கூறான்

இதுவ எவ பற்றியும் அறிந்து கொள்ளாத சாம்பவி. சேந்தனின் பிரச்சினகனயைத் தீர்த்து வைப்பு சாத்தியியைக் கவுயதா என்று நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

வழுமையாக சேந்தனுக்கு தட்டொன்றில் உணவு எடுத்துவைப்பவள் – இன்று வழுமைக்கு மாறாக் தானே உணவுட்டிக் கொண்டிருந்தாள். மெல்லிமல்லக் கதது கொடுத்தாள்.

“ஏன் அப்பன், மாக்ஸ் ஏதும் குறைஞ்சுபோச்சே. உன்றை றிப்போட்டடயும் காட்டேல்லை. மாக்ஸ் குறைஞ்சால் பரவாயில்லை. அடுத்தமுறை எடுக்கலாம் தானே...”

சேந்தன் ‘இல்லை’ என்று தலையாட்டனான்.

“அப்பிழியென்டா சிஸ்சேர்ஸ் ஆரும் அடிச்சுவையே...”

இதற்கும் மௌனம்.

“பிள்ளையள் ஆரும் சம்பட விடுச்சுவையே...”

சாம்பவி கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போதே சேந்தனின் கண்களிலிருந்து ‘பால பொல’ என்று கண்கீர் வழிறது. நான் பொறுமையாக இருந்து கவனித்துக்கொள்கிறேன். சேந்தனின் தலையை வந்துவாரே அவனின் கண்கீராக் தன் சேலலத் தலையினால் துடுத்து சாம்பவி சிறிது நேரம் மௌனமாக இருக்கிறான்.

“விளையாடுறதும் சம்படிடிக்கிறதும் பிள்ளையள் செய்யிறதுதானே... அதுக்கேன் கவலைப்படவேனும். உடனை மறந்து போகோணும்...”

சாம்பவின் வார்த்தகள் சேந்தனுக்கு நமிக்கக் கிளிதிருக்கிறைய்டும். நேர்ம் நடந்ததுச் சொல்லத் தொடங்கினான். சாம்பவி ஒடையிடுயே ம்: சொல்லி அவனை இருக்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“இன்றேவல் நேரம்... நானும் மழுநும் ஓளிச்சு விளையாடக் கொண்டிருந்தனான்கள்... அவன் கதவுக்குப்பின்னாலை ஓளிச்சிநீந்துவன்... அது தெரியாமல்... நான் கதவுச் சாத்திக்கொண்டு ஓடினான்... கதவிட்டுக்குள்ளன அவன்றை விரல் நெரின்சு போச்சு...”

தயங்கிற்றுயங்கி சேந்தன் சொல்லி முழுத்தபோது. சாம்பவி சமாதானம் சொன்னாள்.

“அது நீ தெரின்சு செய்யில்லைத்தானே அப்பன்... மழுநன் உன்றை சிறைக்குத் தானே நீ அவன்டை மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளலாம் தானே...” சேந்தன் சிறிது வெங்குத்தொடங்கினான்.

“மழுந்ரை விரல் நகம் வெடிச்சுப்போச்சம்லா... ரத்தும் நல்லா வந்தது... பிறியைக்கு அய்க்கா ஒருவர் வந்து அவனைக் கூடிடுக்கொண்டு போயிப்பா... சேர் ஆரும்வந்து எனக்கு அடிப்பினமோ என்டு எனக்குப் பயமா இருந்தது...”

“ஆரும் வந்து அடிச்சுவையே?”

சாம்பவின் கேள்விக்கு கண்கீர் இருந்துக்கொண்டே, ‘இல்லை’ என்று சேந்தன் ரதலை அசைத்தான்.

“அப்பிழியென்டா ஏன் அப்பன் அழுநாய்...?”

“மழுநன் தான்தான் கதவுக்குள்ளன கதவுயை கவச்சுக் கதவுச் சாத்தினதாச் சொன்னவனாம்... பிறிபக்கி அன்னாவுக்கீட்டனான். சொன்னவா...”

“விரல்லை காய்மாண்டும் பெரிசா இல்லையே...”

“பிறிபக்கி அன்னா. கிட்டவள்ள டாக்கரட்டை கூடுக்கொண்டு போனவராம். விரல் முறிஞ்சிருக்குமோ என்டு பார்க்க “எக்ஸ்ட்ரே” எடுக்க ஆஸ்பதீதிரிக்கு அனுமிப்பேட்டனாம். விரல் முறிஞ்சால் அவனாலை எழுதேலாது தானே. அதுதான் கவலையா இருக்குமா...”

சேந்தன் மீதுதான் எனக்கு இருக்கமாக வந்தது. அதனைவிட. சாம்பவி இதற்குப் பரிகாரம் என்ன சொல்லப்போகிறாள் என்று அறிய ஆவலாகவும் இருந்தது.

சேந்தனை இழுத்தனைத்துக்கொண்டே சாம்பவி சொன்னாள்.

“அப்பன் நீ தெரியாமல் செய்து பிடிடு தானே.. நாங்கள் எங்கட பிள்ளையாருக்கு ஒரு நேர்த்தி வைப்பம். மழுதுக்கு ககவிரல் மறியாமல் பிள்ளையார் காப்பாற்றினார் என்டால் வாற வள்ளிக்கிழமை ஒரு பானை பொங்கல் பொங்குவாம்...”

சேந்தனின் கண்களில் நமிக்கக் குள்ளித்து போலிருந்தது. சாம்பவி தொடர்ந்தாள்.

“இப்ப மழுநன் வீட்டுக்கு ‘போன்’ பய்னுவாம். அவன்றை அம்மாவுக்கு நடந்ததுச் சொல்லுவாம்...”

சொல்லிக்கொண்டே அவள் தொலைபேசியை நெஞ்சுகும்போது. மனி ஒலித்தது. தொலைபேசியை எடுத்துப்பேசியவள் சேந்தனைச் சத்துமாக அழைத்தாள்.

“சேந்தன் ஓடிவாங்கோ. மழுநன் கககுக்கிறார். விரலிலை சின்னக்காயம் தானாம். எலும்பொன்றும் முறியேலையாம்...”

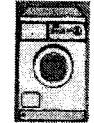
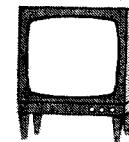
சேந்தன் துள்ளிக்குதிற்குக்கொண்டு ஓடினான்.

பிள்ளையார்ப்பா எனக்குள் புதுந் து எங்கூப்பார்த்துச் சிரிப்பு போலிருந்தது!!!

## R.K. & Sons Electronics

அனைத்து வகையான  
மின் உபகரணங்களை மலிவாகவும்  
தரமாகவும் பெற்றுக்கொள்ள நாடவேண்டிய  
ஒரே ஸ்தாபனம்

T.V, DECK, DVD, CD Player, Radio, Washing machine,  
Fan, Fridge, Grinder, Cassette Recorder, Oven, Rice  
cooker & others...



T. P - 0775029034  
உரிமையாளர் - எஸ். ரவீந்திரநாதன்  
பிரதான வீதி நெல்லியடி



கைக்குறவு வெறுவாரா

1980களின் முந்புதான் எலுத்துக்கில் பிரடவீத்த இவர் சிறுகதை, குழநாவல், கட்டுங்கள், சீதூவர் திளக்கியாற், கவிதை என் பல துக்கங்கள் எலுத்த வருபவர். இன்று உள்ள முன்னிற் விபணி எலுத்தாளர்களுள் முக்கியமானவர். திவந்து வெளியிருக்காத “குதேவகைத் தங்கவ” என்ற சிறுகதைத்தொகுதியும், “இன்னுய வன்னத்துப் பூச்சிகள்” என்ற சுவகைத் தொகுதியும் வெளிவந்துள்ளன. திவந்து “குகுடும் சிருஞ்சைகளும்” என்ற குழநாவல் விகாவில் வெளிவர திருக்கிறது.

## சாக்கடை மேடையீல் ஒரு ஹந்து

அந்த மாநகரத்தின் அகலமான காப்ட் வீதியின் இருமருங்களிலும் ஓடுகின்ற கால்வாய்கள் போன்ற கான்கள் இரண்டும் சந்திக்கின்ற பெரிய சாக்கடையின் கடைசி முனையில் Concrete மேடையின் அடியில். அந்த மாநாடு ஏற்பாடுகிறார்த்து. மாநாட்டு ஏற்பாடுகள் இன்னும் முடிவடையவில்லையால், நேர்காலத்துடன் வந்து அரங்கில் அமர்ந்தியுந்த பார்க்கவயாள் நுளம்புகள் “மிலூரிம்” என்று முனகிக்காண்டன. ஆம். அது சர்வதேச நுளம்புகளின் மாநாடு. நேரம் செல்ல, பல்வேறு நாடுகளின் பிரதிநிதிகளாக வருகை தந்திருந்த நுளம்புகள் யாவும் தந்தமக்கு ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனங்களில் வந்து அமர்த்தாட்கின. Concrete மூடியின் நடுவில் காணப்பட்ட துளையொன்றின் வழியே அந்த மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் வெளியில் கூறின்து நிற்கும் பெற்ற நுளம்புகளுக்கும். குழந்தை நுளம்புகளுக்கும் கேட்க வேண்டுமென்பதற்காக இரு பெரிய ஒலிபெருக்கிகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. மாநாட்டு இடம்பைக் கொண்ட அந்தி நேர நுளம்பு பெருஞ்சிரமத்துடன் “one, two ,three” என்று கூறியிட மைக் டெஸ்ட் செய்துகொண்டிருந்தது. மாநாட்டு மன்பத்திலிருந்து வீதியின் தொடக்கத்திலிருக்கும் சாக்கடை முனைவரை நுளம்புகளின் கருங்கொடு எங்கும் பறந்துகொண்டிருந்தது. இருள் கூறின்து வந்து முன்னிருவு நேரத்தில் குதைக்கலத்துடன் தனது அரிவிப்பைத் தொடங்கிற்ற இந்தியக் கொச்.

இதோர்நிக் எல்லாரும் ஆவலா எதிர்பார்த்துக்கிடிட்டிருந்த சர்வதேச நுளம்புகளின் மாநாடு ஆரம்பாகிறது. எல்லோருக்கும் வனக்கீல் இங்கள் எல்லாராயும் வரவேற்றிற்கில் நம் பாரத நாடு சாப்பா பெருமிதம் கலந்த மக்கிழ்ச்சியடக்கிறோன். வெளியே நிற்கின்ற தோழர்களே. தயவுசெய்து இங்கள் ஆசனத்தில் வந்து அமருங்கள் வாங்க. வந்து உட்காருங்க. எல்லோருக்கும் மீண்டும் எனது நம்பீக்காரம்...

அந்தி நேரத்து பெருநுளம்பு மைக் டெஸ்ட் பூரணமாகிவிட்ட திருப்பியில் மேடையின் ஒரு மூலையில் போட்டிருந்த குதைக்கில் தனது இடம்பை திறனித்துக்கொண்டது. கடவேளே. மாநாடு நடந்து முழியிருவரைக்கும் மைக் ப்ரைஸ் யைப்பிடிக்கவாது. யீபா என்ன பாடாயிருக்கு

ஜீவந்தி 35 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் இயல்லாம். ஒரு வேலைக்கட செய்ய முடியற்றில்லை. “என்று அவுப்பும். சோம்பலுமாக தனக்குள் முனகிக் கொண்டுது அது. விளக்கிக்கற்றும் சம்பிரதாயங்கள் அந்த விழாவின் வெற்றிக்கு திடையாக இருக்கும் என்று குறுப்பட்டதால். கடவேள் வாழ்த்துடன் நிகழ்ச்சிகளைத் தொடக்கவுதற்கு ஏற்பட்டுக்குழு நீர்மானித்திருந்தது. அதன்படி கடவேள் வாழ்த்துக்குப்பின்னர் நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பாகின.

“தோழர்களே. மிக எளிமையான முறையில் இந்த கூட்டத்தை நடத்தி முடிக்கிறதுதான் எங்க நோக்கம். அதனால் இடனாயா நிகழ்ச்சிகளுக்கு வருவோம். இப்பதைவரீ இங்க் முனைங்களை உரையாற்றுவார்” என்ற அரிவிப்புக்குப்பிறகு தலைவராக வீற்றினந்த டொங்கு நுளம்பார் தனது தொடக்கவரையை ஆற்றினார்.

“அன்பார்ந்த தோழர்களே... சகோதரர்களே... உங்கள் அதனவருக்கும் எனது மனங்களின்ற நல்வாழ்த்துக்களும். மாலை வணக்கமும். உரிந்தாகுக. மன்பாம் நிறைந்து வழியில்லையாகவும். வெளியே கூட்டங் கூட்டமாகவும் குழுமி நிற்கின்ற உங்களது திடுமுகங்களைக்காண நான் பேருவகை கொள்கின்றேன். எவ்வளவு பெரிய வெற்றி! எது இனம் பல்கிப் பெருகி இன்றி முடிவுவரை அழிவின்ற நிலைத்து நிற்கும் என்பதற்கு இந்த மாநாடே ஒரு சாட்சியாக இருக்கின்றது...”

கூட்டத்திலிருந்து பலத்து கருகோலும் கிளம்பிற்று. “வாயாய்” என்ற சத்துக்குடன் இளைஞர் நுளம்புகள் எழுந்து நீங்களுமாடுத் தொடங்கின. சிரிது நேரம் அந்த உற்சாக்கத்தைக் கடரூள் விட்டின் கம்பிரமாக மீண்டும் தொடந்தார் தலைவர்.

“என் மக்களே... இந்த வெற்றி இலகுவில் கிடத்தீதல்ல. பல பேராட்சங்களுக்கு மத்தியில் நமது எத்தனையோ இனிய தோழர்களைப் பலிகொடுத்து நாம் பெற்ற வெற்றியே இது. ஆரம்பத்தில் “வாயாய்... வாயாய்” என்று சத்துமிட்டு ஒயங்கிய எமது முதாதையர்கள் அந்த சத்துத்தின் காரணமாகவே இனாங்காணப்பட்டு எறிகிளால் அழிக்கப்பட்டார்கள். எமது எதிரி வேறு யார்? இந்த படுவாலி மனிதன் தான். சின்னாஞ்சிர மனிதக் குடிகளின் பிடிகளுக்குள் கூட அவர்கள் கங்கி மாண்பி ரீக்ள். பின்னர் சத்துமின்றி பிரக்கின்ற நமது தோழர்கள் பிறந்தார்கள். பட்டி தொட்டியைக்கும் தமது சேவையைத் தொடந்தார்கள். மனித இனத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து சம்காரம் செய்தார்கள். எனினும், ஒடிசு. மலத்தியன் போன்ற நாசகார சக்திகளால் அவர்களும் பெருமளவில் அழிந்து போனார்கள். இன்ற கடலைக்கடியிலுக்கும் இந்த மாநாடு உயர்மையில் அவர்களது இயித்தியக்குத்தின் பேராலேயே உதயமானது. அவர்களது இருத்தங்களை அல்லதிவாரமாகக் கொண்டு இருவானது. இப்போது நாம் “வாயாய்” என்ற சத்துத்தையும் குறையீது. மனிதனையும் விலங்குகளையும் எச்சரிக்கும் படியான சொறிச்சுலையும் தவிர்த்து மிக மன்மையாகவும். முழுமுறைகளும் எமது கடமைகளைச் செய்ய முடிகின்றதென்றால். தமது இன்னுயிர்களைத் தட்டிம் செய்து எமது குலக்கொழுந்து களின் தியாகத்தின் காரணமாகவே தவிர வேறவில். அவர்களது பரம்பரை ஜீன்கள் கவரிப்படந்தனலேயே நாம் வீரயிலிக் கர்ப்பாரா இனமாக தலைநிபின்று நிற்கின்றோம். சதிகார மனித இனத்துக்கு மிகப்பெரும் சவாலான டெங்கு ஆட்கொல்லி நோகயையும் தோற்றுவித்து வருகின்றோம். இந்த வெற்றிகையைக் கொண்டாட முன்னர் எமக்கு வாழ்வது நியாகி நுண்முகஙளை மறியாது. செய்யுமுகமாக ஒரு நிமிட மொனாஞ்சலி செய்வாராக...” என்று சுவரிமுடித்து தலைவர் தொண்டிடையை செருமிக்கொண்டார். கூட்டத்தில் ஒரு சின்ன சலசலப்பும். தொடர்ந்து இளசி விழுந்தால் கேட்கும்படியான நிசப்தமும் நிலவினா: ஆம். ஒரு

**ஜீவந்தி** 36 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் நிமிட மெனாஞ்சலி நிகழவேற்றப்பட்டது. அஞ்சலி முழுத்து தமது ஆசனத்தில் அமரும்போது சில பெண் நூல்முகள் தமது இனிய சந்திக்களை... பாதியிலையே தொலைத்துவிட்ட மக்கள் கூட்டத்தை... என்னி கர்ம்பீர் சிந்திய கவுக்களைத் துடுத்து, மூக்கை இறுக்கீர்க்கொண்டன.

“நல்லது தோழுக்களே, தலைவரது இருக்குமான உரைகயே கேட்போம்; நாம் செஞ்சி முழுச்சிட்ட சாதனதையிட இன்னும் செய்ய போருது அனுகநம். பொறுத்தியுந்து மாறங்க. ஆனாப்பட்ட மனுவதுக்கே இனி நாங்க தவண்ணி காட்போர் வித்தை... அதோ இப்ப இங்க முன்னால் எங்க விசேஷ அதிலு பேசப்போரா். எங்கே உங்க கருகோலும்... வந்த வந்த என வரவேற்கிறோம் மிள்டர் சிக்கன் குன்யார்...”

மாநாட்டில் சிறப்பு அதிநியாகக் கலந்து கொள்வதற்காக வருகை தந்திருந்த சிக்கன் குன்யா் நுளம்பார் தனது சால்வதைய தோலிலிருந்து இழுத்து விட்பாடு அடுத்து பேசுவதற்காக எழுந்த நிழீரா். பலத்த கருகோலும் அந்த சாக்கதையையே அறிரச் செய்தது. மங்கைப் பந்வத்து நுளம்பினங்கள் மிக இளமையாகத் தோற்றுமளிக்கும் பிரதம அதிலு மீது உடனே மையல் கொண்டு தமது கருவிழிகளால் அவரைப் பஞ்சிக்காண்டிருந்தன. அவர் புன்சிரிப்பிடுன் தனது பேருரையை ஆரம்பித்தார்.

மதிப்புக்குறிய நுளம்பினாப் பெநுமக்களே வாழ்க! வளர்க! உங்கள் அனைவருக்கும் மிக இளையவனாகிய நான் எனது பகிரிவான வணக்கங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தலைவர் தனது தொடக்கவறையில் கூறிய குறுத்துக்கள் மிக முக்கியமானவை. நமது முதாகதயர்கள் செய்த பெரும் சேவைகளாலும், நியாகங்களாலுமிட நாம் இன்று உலக வாழ் உயிரினங்களில் குறிப்பிடத்தக்க பூச்சியினாக பரிநாம வளர்ச்சி பெற்றுள்ளோம். எமது பிரதான எதிரி மனிதன்தான். அவனது வலிமையைக் குறரப்பட்டதே மௌ லீசியம். அவனது அழிப்பதற்கான அல்லது அவனது வலிமையைக் குறரப்பதற்கான சகலவிதமான ஏற்படுகளையும் நாம் எப்போதும் தயாரக்கவே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது எனது பகிரிவான அமிப்பிராயம். எமது எதிரியாகிய மனிதன், தன்னினத்தைத் தானே அழிப்பதற்கு அனுகூலமாகக் கண்டுபிழித்தான். அடுத்த வீட்டிலிருக்கும் தனது அயல் மனிதகணக்கூட கவிழ்ப்பதற்கு மிக மோசமான குழிப்பிடுப் பேலைகளைச் செய்தான். நாமோ அவனது ஒரேயெலா அழிப்பதற்கான உயிரில் ரசாயனப் பதார்த்தங்களை மிக வெற்றிகரமாக இருவாக்கி வருகின்றோம். மலேரியா என்றும், பெங்கு நேய் என்றும் மனிதன் துவக்கும் நிற்கின்ற இந்த வேளையில் சிக்கன் குன்யா எனும் நமது புதிய ஏவக்கனை பர்ட்சார்த்தமாக அனுப்பிய்பாவும் நமிக்கக்கூடியிட்டுக்கூடிய வெற்றியை அளித்துள்ளது. இந்த ஏவக்கனை யிலிருந்து மனிதன் தப்பிவே முழுாது. அவனதுயும் அவனது முழு இனத்தையும் பல்வீன மாக்கும்வரை நாம் ஓயவே கூடாது. அரிவும், தோழினுட்பமும், விஞ்ஞானமும் வளர் வளர், மனிதன் கண்டதல்லாம் மாபெரும் தோல்விதான். அவனது மனதுக்குள்ளே சுயாலும் விலைகுமும் எடுக்கும்போது, அவன் எப்போதும் கூழல் மீதான அக்கறையை தலைமேல் கொள்ளாதபோது, தன்னைத்தவிர பிறரை ஏற்றுத்தும் பார்க்காத மானுட நலன் மிகுந்து அவனது ஆட்காண்டிருக்கிறபோது... இந்த வேளையில், இந்த நிபிலைத்தில் நாம் நமது இலக்குகளை நோக்கி முன்னேறுவது மிக மிக சுலபம். இந்த வாய்ப்பை நாம் தவறவிடக் கூடாது. மனிதனின் வலிமையைக் குறரத்து. அவனது நோயில் வீழ்த்தி, அல்லது மருவாப்படுகையில் போட்டு இலக்கி மிக வலிமையிக்க இனமாக எமது இனத்தை மாற்றிக்

**ஜீவந்தி** 37 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் காட்டிவென்டும். குதுவே எம் அனைவரதும் இது இல்லையில்தை அடையும் முயற்சுகளில் எமக்கு வெற்றி கிட்டும்.. அல்லது விரும்பாம் கிடக்க்கட்டும்..

மிக நிதானமாகவும் ஒருப்பாட்டமின்றியும் உரையாற்றியபோதும், சிர்சீல இடங்களில் இனார்சிசி கொப்பளிக்க மேஜையில் தட்டிப் பேசினார் சிக்கன் குன்யார். அந்த உரை மீது ஆழ்ந்த சீந்தனையைச் செலுத்தியிருந்த அறிவிப்பாளர் சில நிமிட ஒரும் சீந்தனையில் ஆழ்ந்தியுந்தார். பிறகு தொகைதையைச் செருகிக்கொண்டு, “அடுத்ததாக பிரதிக்கானியா விலிருந்து வந்த பிரதிநிதியார் நுளம்பினம் எதிரொக்கியிடுன் பாரிய ஆத்துக்கள் எனும் தலையில் ஆய்வுக்கட்டுரை ஒன்றை சமர்பிய்யார் என்ற கவுரினார்.

பிரதிதானிய நுளம்பார் ஆய்வுக்கட்டுரையை சமர்பித்தார்.

அதில், ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட டட்டி. மலத்தியன் போன்ற நிரவங்களைவிட மிக அதிகமாக பாதிப்பவ ஏற்படுத்தக்கூடிய நுளம்பு வலை யூறி பிரதானமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். “நுளம்புசீசுருள்களும், மின்சாரத்தில் இயங்கும் கொசுவர்த்திகளும், மனித உடம்பில் பூசிக்கொள்ளப்படுகின்ற தலைவர்களும் குறிப்பிடத்தக்க பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துவதாக இல்லை. என்ற போதும் நுளம்புவலை மிகப்பிரதானமான எதிரியின் ஆயுதமாகும். எனினும், மனிதன் தனது சுயாலும் மிகக் கெய்தைகளினால் ஒந்த ஆயுதத்தை இன்னும் சரிவர கைக்கொள்ளும் புத்தியை பற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது ஒரு ஆயுதல் தரும் செய்தி”

“இந்தச் செய்தியை உங்கள் முன்னிகலையில் நான் சமர்பித்துக்கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில், மனிதன் தனது இனக்கைத் தாடை, ஏற்றுறிக்கொள்ளும் குறுக்கு வழிகளால் மிகவும் பின்னாடப்பட்ட நிற்கிறான் என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியையும் நாம் கூறியாக வேண்டும். இதாரணமாக, இன்று மனிதன் வென்கூட்டி போன்ற ஒரு பொருளை தன் நயப்பகுனுக்கிடப்பில் கூடிய விலைக்கு விர்மான செய்து கொடு வரைந்தால் கூட போதும். இரண்டு வருடங்களுக்கு இங்கள் வீட்டுப்பக்கம் கொசுவே வராது என்ற பாய் கூறுகிறான். ஏற்காக சோனாகிரிகள் பலரும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, shopping bag , lunch sheet முதலிய பாவனைப் பொருட்களை மனிதன் கைக்கொள்ளும் வரையிலும் எமது இனத்திற்கு பேரழிவு ஏற்படும் அபாயம் அடுக்கும் வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள். இந்த வியாபாரத் நம்பி பலரும் சோடை போய் விட்டார்கள். இந்த வியாபாரம் நீலக்கும்வரை நமது வெற்றியும் நிச்சயமானது. அது முழுந்தாலும்மன? இன்னொரு வியாபார வரவே போகிறான். அது தவிர, ஏற்கனவேல், பாவிக்கப்பட்ட மிகவும் அந்த வார்த்தை ஜாலங்களை நம்பி காசச இதற்கிறார்கள்

சிறுகதைச் சிறப்புமலர் தலைவரும் மோவாயில் கையுற்றி யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார் சிறிது நேரம். ஒகை அவதானித்து அறிவிப்பாளராகிய தென்னிந்தியக் கொசுவார் நண்பர்களே. இந்த ஆய்வுக்கீட்டுரை சாரிபாக இங்கள் கருத்துக்களை எதிர்பார்க்கிறோம். வெற்றிக்கு வழிகோலும் வலிமைக்க தந்திரங்கள் இங்கள் வசம் இருக்கலாம். அவற்றை எங்கள் முன்திடலையில் சமர்பியுவங்கள். இது குறித்து நாமனைவரும் ஒரு திறந்தமட்ட விவாதத்தை இப்போது மேற்கொள்வோம்; என்று தெரிவித்தார்.

இதைத்தொர்ந்து “நூய்” என்ற இரகச்சல். ஒவ்வாறுவரும் தக்கமது கருத்துக்களை பக்கத்திலிருந்துபிடி பரிமாற்கொள்ளத்தொங்கின.

கட்டுத்தினீர் மத்தியிலிருந்து எழுந்து நின்ற வெரியீ ஒருவர் கவுனினார்.

“வஞ்சக இள்ளம் கொண்ட மனிதன் பூகோளமயமாக்கல், கம்யூட்டர் புரட்சி வீற்றுக்குள் நுழைந்து மேலே செல்லசெல்ல. அவன் தனது அழிபடவளங்களைக்கூட கவனிக்காது விட்டுவிடுவான். நீர். நிலம். வளி எது மாசடந்தாலும் எனக்கென்ன என்றிருப்பான். எனவே அவன் போகிற போக்கிலேயே விட்டுவிடுவோம். நமக்கு வெற்றி தானே சித்திக்கும்” என்றார் அவர்.

தொடர்ந்து பேசிய இன்னொருவர். ‘மலேரியாவை ஏற்படுத்தும் அனோயிலில் சகோதரிகளைப்போன்று. அனோயிலில் சகோதரர்களும் தாவரச்சாற்றை உறிஞ்சுவதைக் குறித்துக் கொண்டு. காலை மாலை தோடர்ந்து ஆர்ஜோவூழாகப் பேசியவர்கள் கூட மௌனிட்டு தமது நெஞ்சில் கைகளுக்குத் தமது உறுதிமாறிகளைக் குறிக்குத் தாடும் கூறிக்கொண்டனர். இதுவரை டந்து நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருந்த வங்களா தேசத்துக் கொசுவாரும் அவ்வாறு செய்து கொண்டார்.

அடுத்து மிக இளமையான பெண் நுளம்பு ஒன்று எழுந்தது. தனது குட்டைக் கொழுப்புகளை ஒரு தரம் சிலுபிக்கானாகும் உணர்ச்சியுடன் பேசிற்ற.

“இந்த கியூலைக்ஸ் சகோதரர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? அவர்களது எந்த செலவும் இதுவரை சரியாக நடைபெறவில்லை. யானாக்கால் தோயை பிரபுவிலில் அவர்கள் காட்டும் சேம்போகித்தனத்தை நான் மிகவும் கண்டிக்கிறேன். குறந்தட்சம் ஆண்டுக்கு நாறு எதிர்களாவது மாளனைவெண்டும். இப்போதுய ஏன்னிலிப்பங்களின்படி மிகக் குறுவான தொகையினாலே இந்நோயால் இருக்கிறார்கள். இந்தோய் கட்டுப்பட்டுக்குள் வந்துவிட்டதாக அவர்களது சுகாதார நிறுவனங்கள் அறிவித்துவன்யைமிருக்கின்றன. இது குறித்து கியூலைக்ஸ் சகோதரர்கள் தமது கருத்தைக் கூறுவேண்டும்.” என்று கொள்கூத்து அது.

மீண்டும் கசுமா என்ற இரகச்சல். கியூலைக்ஸ் கூட்டம் “நூய்” என்ற இரகச்சவுடன் அந்த இளம் பெண்களைத் தாக்குவதற்காப் பறந்து செல்ல. அவளது கூட்டம் அவளைச் சூழ்ந்து கொள்ள ஒரே ரகளை. பரப்பு. இடன் அறிவிப்பாளர் எழுந்து நின்றார்.

“அதைதி. அதைதி. எங்களது குழப்பம் எமது எதிரியின் வெற்றியாகவில்லூம். சகோதரர்களே! இங்களை எச்சரிக்கிறேன். தயவுசெய்து இங்கள் ஆசனங்களில் அமரந்துகள். ஒவ்வாறுவரும் இங்கு உரிமையுடையவர்கள். ஆனால் தமது குறுத்துக்களைக் கூறுத்தான். தாக்குவதுக்கு அல்ல. தயவு செய்து பொலிசாரையோ, திரானுவத்தினரையோ கூப்பிடும் விடார்கள். பிள்ளை” என்று கேட்டுக்கொண்டது.

அந்த உருக்கமான அறிவிப்பதைத் தொடர்ந்து தலைவர் எழுந்து நின்றார். யாவரும் அமைதியடந்து நிலையில் அவரை உற்று நேர்க்கினர்.

சிறுகதைச் சிறப்புமலர் நாம் யாரையும் குறை கூற வேண்டாட. எல்லோரும் அவரவர்க்கு தியலுமான அளவு முயற்சிப்போம். மாநாட்டேன் தலைவர் என்ற கோதுவில் உங்களுக்கு நாளீரு வாக்குமூட்டி அளிக்கிறேன். டெங்கு தோயினால் உத்திரத்து போயிருக்கும் மனித இனத்தை.. எமது ஒரு முதல் எதிரியை.. மேலும் அழிப்பதற்கு கிருவு பகல் பாராது நான் பாடுபடுவேன். எமது எதிரியின் இனத்தைச் சேர்ந்த வைத்தியர்களான நாம் பலியெடுத்து பெரிய விடயமல்ல. இனிமேல் அரசியல் ஜார்த்து நால் தள்ளந்து போயிருக்கின்ற மக்கள் தலைவர்களுமிழும், மக்களது பிரதிநிதிகளையும்கூட நான் பலியெடுவேன். காலை மாலை மட்டுமல்ல. இருவிலும் பகலவும்கூட நான் பறந்து பிரிந்து கருமலாற்றுவேன். மனிதன் குழக்கும் ஒரு சொட்டு தண்ணீர்கள் மூலமாவது ஒரு குறுமியை அவனுடமினில் செலுத்துவேன். இது சத்தியம்” என்ற இரத்தீக் குரலில் கூறி. அதை பிருமியது போல தகடு நெஞ்சில் கை வைத்து சிறிது நேரம் நீர்தார் தலைவர். அதைத் தொடர்ந்து தொடர்ந்து அழியால் நீர்தார் தலைவர் அதை போக்கிலேயே விட்டுவிடுவோம். நமக்கு வெற்றி தானே சித்திக்கும்” என்றார் அவர்.

மாநாட்டை இறுதி டிகழ்ச்சியாக. அமெரிக்காவிலிருந்து வந்து கலந்துகொண்ட மலேரியா நுளம்பாருக்கு பொன்னாடை போர்த்தி. பொர்க்கி வழங்கப்பட்டது. அந்திகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து அறிவிப்பாளர் சிக்கவுருமாறு சாற்றினார்.

“இன்பர்களே. எமது அதையிரில் ஒருவரான மிஸ்டர் மலேரியா இன்னும் மனிதர்களுக்குத் தன்மையை காட்டி வருகிறார். அவர் நமக்கெல்லாம் எத்தவண்டோ நாற்றாய்கூர்கள் முற்படவீர். ஆனாலும் தமது பணியைச் சுகளங்காது தொடர்ந்து வருகிறார். சமீத்தில் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்து எமது எதிரி இனத்தைச் சேர்ந்த மூளைசாலி ஒருவகை மலேரியா சகோதரர்களை தனுவு ஆயிவு கூடத்தில் வளர்த்து. அவற்றை அழியத்தான் மருந்துகளைக் கண்டு இருக்கும் மூற்சியில் கடுப்பானாம். ஆனால் அங்கு நிலவும் மிகவும் குளிர்க்கியான சீதோழினை நிகை கராணமாக அவனால் மைனர் மலேரியா ஒன்றைக்கூட வளர்க்க முழுதாது போய்விட்டார். இப்படியாக பல்வேறு சுவால்களையும் எதிர்காண்டு தமது கடுமையைச் செல்வதை செய்கின்ற நமது பெரியவர்கள் வையார வாழ்த்தி மகிழ்வோம். எங்கே உபகள் கருகோலும்... ஹ்ரஹாஹி... இத்துடன் இம்மாநாடு இனிதே நிறைவெறுகின்றது. வனக்கம்! வாழி பளமினம்!! வாழி பற்றா நாற்றாய்க்கு!!!”

சூட்டம் இரகச்சவடன் முழவற்று. கவுயிருந்த லெச்க்கணக்கான நுளம்புதல் மிகக் கூரவாத்தின் “நூய்” என்ற கூச்சலிட்டப்படி கலைந்து சென்றன. நேரம் நள்ளிருவதுத் தான்தியிருந்தது. பசி வயிற்றைக் கிள்ளும் நேரமாச்சே! அவை சாக்கடைக்கு வெளியே விரைந்து பறந்து சென்றன.

எங்கே? அதோ அந்த வீதியோத்தில் உறங்குகின்ற பிச்சைக்காரர்களின் ஓர்த்தத்தைச் சுவைத்துப் பந்ததான்! □□□



S. முருகாணந்தன்

ஏஞ்சுத்துக்குறியில் திருந்து சுதாண்டெ இசைக்கிய பகடப்பவர். சிறுகதை, கால்தை, துறுநாவல், கட்டுக்காரன், விழாங்கள் சன பல தளங்களிலும் எழுதி வருபவர். பல்வேறு விருதுகளும் பரிசுகளும் பெற்றவர். ஒவ்வது சிறுகதைத் தொகுதிகளாக “தகைஞிச்சள்”, “சீஞ்சுத்துக்கள்”, “திது எங்கள் தங்கள்”, “இனி ஊனம் வசப்படும்”, “சூரு மஜாமகனத்தெழு” என்பன சுவள்வந்துள்ளன. இவற்றாக “நீ நடந்த பாகதுமிலே” எழுதி கவுக்கத் தொகுதியும், “நாகளை நடுதீ” என்ற உங்காக்க்ட்டுநந்தன் அடங்கிய நூலும் சுவள்வந்துள்ளன.

## குழந்தைகள் உலகம்

நான் அலுவலகத்தால் வந்ததும் எனக்காகவே காத்திருந்தவள் போல ஓட வந்து என்னைக் கட்டிக் கொண்டாள் என் செல்ல மகள் அகல்யா. என்னைக் கண்டுதும் ஓய் துள்ளலே குதியாட்டத்துடன் கால்கள் நிலத்தில் பட்டும் பாமலும் ‘அப்பா’ என்று கவு அழுத்துவது ஓட வந்த அலுவனுக்குத் தடை போட்டாள் என் குடியும் மகனவி காந்தா.

‘அகல்... அப்பா வேலையால் கனசீஸ்ப் போய் வாரார் கக கால் முகம் கழுவின பிறகுதான் அப்பாவிடம் போக வேணும். இவள் கும்பத்தான்; எல்லாவற்றிலும் சுத்தம் பார்ப்பாள். மணமான புதிலில் சுட. அலுவலகத்தால் வந்தால் கக, கால். முகம் கழுவி இடுபு மாற்றும் வரை ஒரு முத்தம் கடத்த தரமாட்டாள். அவளது பேச்சுக்கு ஒந்த வீடில் அப்பீலை கில்லை. நான் மேல்கழுவி இடை மாற்றிக் கொண்டு வந்ததும் மகனவி கூடா தேர்ந்தெடு நீந்தாள். தேர்ந்தெடு பஞ்சக் கொண்டுமாந்த போது மறுயாடும் மகள் ‘அப்பா... அப்பா...’ என்று கூபிட்டபடி எனதாகுடே வந்தாள்.

மதுவாக அவளை அதனாத்துபடி “என்ன. பின்னைக்கு என்ன வேணும்?” என்று கேட்டின்.

“அப்பா... நானைக்கு பேச்சுப் போட்டி... கிதில முதலாவதாக வந்தால் குறிப்பினைப்போட்டிக் கூபிடுவினாம். எனக்கு பேச்சு சொல்லித் தாங்கோ...” கண்களை இருடிட இருடிட தலையை ஆடியெடு அவள் ஆவ்வாக கேட்பது ரசிக்கும் யடியாக இருந்தது...

“செல்லம். என்னத்தைப் பற்றி பேசுப் போறியள்?”

“ஓய்ரு பட்டால் இன்டு வாழுவ எல்ற தலைபு தந்திருக்கிறா சீசீசா...” எப்படியும் பேச்சுப் போட்டில் முதலாவதாக வரவேண்டும் என்ற பரப்பும். நம்பிக்கையும் அவளிடம் தெரிந்ததை அவதானித்த நான் அவளது வேண்டுதலை நிறுவுவெற்றினேன். பேச்சுச் செய்து கொடுத்து பேசும் முறையையும் ஸாடுக் கொடுத்தேன். அவள் இருப்பதையை தயார் செய்து கொண்டுமாந்த போது காந்தா அழுத்தாள் “பின்னை சாபிட்டுடுப்பு யடியாக்கோ...”

அவள் கேட்கவில்லை பேச்சுச் செய்து என்னிடம் பேசிக் காட்டி பின் தான் சாபிட வந்தாள் சாபிட்டு முழுந்து பின்னை நான் சந்திராகாந்தாவின் ‘விழியலத்து தேடும் புதுயுகப் பயண்கள்’ என்ற புத்தகத்தை வாசித்து ஆரம்பித்தபோது மீண்டும் என்னிடம் ஓட வந்தாள்.

“அப்பா... அப்பா...”

“என்ன குஞ்சு...? பால் குடிச்சாச்சா?...”

“அம்மா பால் ஆக்திக் கொண்டுவாரா. அதுக்கிடையிலை இன்னொருக்கால் பேசிக்காட்டிடே அப்பா?” எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் கேட்பதில் சலிப்பு எனினும் மகளின் ஆவ்வத்தை தடைபோட மூடிவில்லை.

“பொறுங்கோ அகல்... அம்மாவும் வருடும் அவவும் ஒருக்காக் கேட்கட்டன்”

“அம்மா கெதியாக வாங்கோ... பேசிக்காட்டிப்போருன்...” அம்மாவு அதழுத்தாள் அகல்யா.

“வாறன் பின்னை... பாத்திரம் கழுவறந்... அப்பாவோட இருந்து டி.வியைப் பாருங்கோ”

ஆனால் அகல்யாவக்கு ஒன்று தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிக்களைப் பார்ப்பதில் ஆவ்வயில் இருக்கவில்லை. அம்மாவின் வரவை ஆவலோடு எனிபார்த்தாள். காந்தா வந்ததும் “அம்மா நான் பேசிக் காட்டுறன்...” என்று கவரி பேசிக் காட்டினாள். உயிர்மயாகவே அப்புமாக இருந்தது.

“பின்னை திறமாகப் பேசுறியள். நானைக்கு உங்களுக்குத் தான் முதல் பரிசு” மனனாயின் உளவியல் நீதியிலான அனுகுமுறையில் அகல்யாவின் குழந்தை முகம் பூரித்து தூகலில்தெரு.

மறநாள் காலை எழுந்ததும் மறுபடியும் பேசிக் காட்டினாள். தொறியைக் கவட்டி குறரத்து அழுத்திச் சொல்ல வேண்டிய இடங்களைச் சுடிக்காட்டி சொல்லிக் கொடுத்தேன். “பின்னைக்குத் தான் கட்டாயம் பரிசு கிடைக்கும்...” நானும் என் பங்கிற்கு இர்சாக மூடிவேனன். ஒரு வேளை முதலிடம் கிடைக்காதுவிட்டால் தாங்கிக் கொள்ளமாட்டாள் என என்னினேன். மறநாள் மாலையில் குதுகலமாக வரவேற்றாள் அகல்யா.

“அப்பா எனக்குத்தான் முதல்பரிசு...”

பின்னைகள் பரிசு பெறும் போதும் பரிசுகையில் சித்தியடையும் போதும், பெற்றோருக்கும் மகிழ்ச்சி தானே? ஒந்தக் கெட்டிட்தனம் கிருதிகைர தொடரவேண்டும் என என்னிக்கையைப் போருத்த எனது மனக்குறிப்பை உணர்ந்தவள் போல காந்தாவும் தன்குறுத்துக்கை கவரினாள்.

“பின்னையை டொக்டராகக் கேளும்...”

உயர் ஆசுகலை பிழையில்லை. ஆனால் பின்னைக்கு எந்தக் குறரியிலை ஈடுபோடு வருகுதோ. அந்தக் குறரியில் விடவேணும்... நீ பொக்காக்க வேணும் என்ற ஆசுக்குடிராய். ஒருவேளை அவள் வளர்ந்த பிறகு கணக்காளராகவோ. சட்ட வல்லுனராகவோ வரவிருப்பக்குடும்... கில்லாவிட்டால் வேற ஏதாவது...”

“ஏதோ. நல்லாக வந்தால் சரிதான். போராளியாகப் போகப் போகிறேன் என்று அம்பிக்காட்டி சரிதான்” என்று சிரித்து கவரினாள் காந்தா.

“எதுவுமே எங்கட கையில் கில்லை. ஆனால் குளைய தலைமுறையினருக்கும் குழந்தைகளுக்கும் இன ஒற்றுமை பற்றி சொல்லிக் கொடுக்க வேணும்... அது தான் பின்னையினுடைய இருப்பில தமிழ், சீங்கள். இஸ்லாமிய மக்களின் சூழக இறவு பற்றி வலியுறுத்தி சொல்லிக் கொடுத்தான்.

“இன ஒற்றுமையும், மனிதாபிமானமும் இருந்திட்டால் யத்தெழு, இழப்புகளும் இல்லாமல் போகும். முதலிலை உடனடியாக அரசியல்வாதிகளுக்குத்தான் பாடம் நடத்த

ஜீவந்தி— 42 — சிறுகதைச் சிறப்புமலர் வேணும் அதோடு கூடவே மதவாதிகளுக்கும்.” என்று சிரித்தாள் காந்தா. அங்கறை ஒரு இனிதாகக் கழிந்தது.

இவ்வாரு நானும் ஒருமாதிரி இயுப்பில்லையே. மறுநாள் அவுவலகத்தால் நிரும்பி வந்த போது மகள் அழுதுபடி இருந்தாள். விசம்பவுடன் வந்தபோது என் மனதும் கரரந்தது. “அப்பா ஏசுப் போட்டாவே அகல் குடிடி?”

“இல்லை அப்பா...” என்று ஆகல்யாவின் பார்க்க கூனியத்திலிருந்தது. விசம்பியடியே அஞ்சில் வந்து ‘எனது கால்களைப் பற்றியது நிமிர்ந்து பார்த்தாள். முகம் அழுது வீங்கிப் போயிருந்தது.

“என்ன செல்லும்?” என்று நான் கேட்டும் விசம்பல் அழுகதயாய் மாறியது. “சீசர் அடிசீப் போட்டா...” என்றபடி கையை இய்த்திக் காட்டனாள். உள்ளங்கை சிவந்து தழும்பாயிருந்தது. மென்கும்யான அந்தப் பிஞ்சீக் கரத்தூபு பற்றி பார்த்தேன் தழும்புக் கண்டதும் என் கண்கள் படித்தன. இதற்கிடையில் அருகில் வந்த காந்தா “பார்த்தியாள அந்தான் இந்த ராட்சி சீசரினர் ஒவ்வொயை? மனிசுப் பிறவியளை. மிஞக்குகளை தெரியவில்லை! என்று சீற்னாள். எனக்கும் இந்த ஆசிரியை மீது எரிச்சலாக வந்தது. பின்னைகளுக்கு அடிப்படை குற்றம். அதிலும் தழும்பு வாற அளவக்கு. இந்த ஒழும்பு பாடசாலைப் பின்னையானக்கு அடிக்கிற தென்றால்? உளவியல் தெரியாத பிறவியள்”

மீண்டும் ஆகல்யாவின் கைகளைப் பார்த்தேன் காந்தா மஞ்சள் மாவும் நல்லென்றையுமிகுடிட்டுத் தடவியிருந்தான்.

அந்தக் காலத்தில் மனியகாரன் தோட்டது அமெரிக்கன் நிசன் ஒரும்ப பாடசாலையிலை எனக்குப் பழப்பித்த வள்ளிப்பின்னள் சீசர். என் நினைவுக்கு வந்தார். எவ்வளவு கணிவு! பின்னையளை பின்னையாளகச் சேர்ந்து ஒரு தாயைப் போல என்னும் எழுதும் கற்றுக் கூட்டத் தீந்த அவரையும் இந்த இராட்சியையும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அப்பும் இரண்டாம் வகுப்பில் ஆட்டுமாற். பாடும், விளையாடுமாக தானும் ஒழுப்பால் பழப்பித்த மங்களம் சீச்சர. ஹன்றாம் வகுப்பிலை கடத்தகள் சொல்லிப் பழப்பிச்ச டீர்புதும் சீச்சரை. நாலாம் வகுப்பில் ஒழுங்கிலத்தையும் கவரும்படி அதைத்துக் கற்பித்தத் தந்த மீன் - சேகர அவரது சொந்தப் பெய்க் நினைவில் இல்லை - நினைத்துப் பார்க்கிறோன்.

மன்பும் கூட அபுவாமாக சில அடிக்கின்ற ஒருசிரியர்கள் இருந்தாள்கள். அப்படித்தான் ஜந்தாம் ஒரூஸ்டல் எமக்கு சமயாடும் பழப்பித்துக் கீச்சனயா: சேர்; புவரசம் தழயால் கடக்கிலோ அல்லது காலுக்குக் கீடிறா அடிப்பார். சில வேதனாகளில் கண்மனை தெரியாமல் அழியதற்கு அப்படி ஒரு நாள் என்னொடு படித்த இராசையாவுக்கு சரமாரியாக அடித்து போது அவன் பிரம்பைப் பறித்துக் கொண்டு ஓலிவிட்டான். நன்றாகப் பழக்கக் கூடிய அவனது பழப்பித்து அன்றோடு முற்றுப் புள்ளி வைத்தாகிவிட்டது. பின்னைகளின்று ஒருசிரியர்கள் அடிக்கக் கூடாது என சட்டம் வந்தது. எனினும் ஒப்போதும் சில ஒருசிரியர்கள் மோசமாக மாணவரைத் தண்டிப்பதுண்டு. இன்று ஒரு ஒருசிரியை பெண்மை, மென்மை, கருகனை, தாய்மை என்று வர்ணிக்கப் படுகின்றவர். சிறு பின்னையை கீப்படி அடித்திருக்கிறார்!

என் மனது மகனுக்காய் கரரந்து தவித்த அதோடுவெளி அந்த ஆசிரியை மீது சீர்றும் கொண்டது. “நாளைக்கு பாடசாலையிலை முறையிட வேணும்...” என்றேன் மனைவியிடம்.

“அதிபரிடம் முறையிடுறதிலை பிரயோசனம் இல்லை அடிச்ச ஒருசிரியை அதிபரின்

ஜீவந்தி— 43 — சிறுகதைச் சிறப்புமலர் மகனவி” என்றாள் காந்தா. நாம் உரையாடுக் கொண்டிருந்தபோதே கதவு தட்டிப்பட்டு, திறந்த போது வாசலில் இன்னொரு ஆசிரியை; வசந்தி சீசர் நின்றிருந்தார். உள்ளே அழுத்து டீகார வைத்து உரையாடுபோது தான் எல்லாம் தெளிவாகத் தெரியவந்தது.

பாடசாலையில் பேச்சுப் போட்டிக்கு மத்தியஸ்தீதம் வகித்து இருவரில் வசந்திசீசரும் ஒருவர் போட்டியில் அதிபர் ஆசிரியை தம்பதியினரின் மகனும் கலந்து கொண்டிருந்திரான். ஞேர்மையாக மத்தியஸ்தீம் செய்த ஒருவர்கள். அகல்பொவுக்கு முதலிடமும் ஆசிரியயின் மகனிற்கு இரண்டாம் ஒட்டும் வழங்கியிருந்தனர். ஆசிரியயோ அதிபரான தனது கணவரிடம் சென்று பேச்சுப் போட்டியை வேறு மத்தியஸ்தீக்களை வைத்து மீண்டும் நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார். அதிபர் உடன்படில்லை. ஆனால், தலையகனை மீதிருமோ. இடம் பிழிப்போ தெரியவில்லை. மறுநாள் வந்த அதிபர் போட்டியை மறுயடிம் வைக்க முனைந்திருக்கிறார். நடுவராக இந்த வசந்தி சீசரும், முரளிசீசரும் தமது பலத்து எதிர்ப்பைக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

திறர்கிடையில் நிகலமையை இனர்ந்த பூ அதிபருக்கு ஆலோசனை வழங்கியிருக்கிறார்.

“சேர்... போட்டி முடிவை அறிவித்து விட்டு மறுபடியும் போட்டி வைப்பது முறையல்ல அநிலும் முதலிடம் பெற்ற அகல்யா டோக்டரின் மகள். ஏதோ யோசத்துச் செய்யுங்கோ. பிரத டூடீமென்றீ வரையும் போக்கீசுவும்”

அதிபர் பலமாக யோதித்து பூ அலோசனையை ஏற்றிருக்கிறார். இதனால் சீர்றும் கொண்ட ஆசிரியை தனது கோயத்தை அகல்யா மீது காட்டியிருக்கிறார். பாடத்தில் விட்ட சிறு பினழுக்குத்தான் இவ்வளவு கொடுரான தய்னை. வசந்திசீசர் கொப்பாந்து கூறினார். “பினழுதயைத் திருத்தி சொல்லிக் கொடுத்திருக்கலாம். ம்... இனி நீங்கள் இதைப் பற்றி வரசு படுத்தாக்குயான்தோ. அதிபரும் மகனவியை பேசிக் கண்டிசீவர்... அகல்யாவதைத் தான் தமிழ்த் தினப் போட்டிக்கு அனுப்பி போகிறோம்”

வசந்தி சீசரின் உரையாடுவதும் மனது சிறிது ஒழுநலடைந்தது. பாடசாலையை மாற்றும் என்னாக்குதைக் கைவிட்டேன். வசந்தி சீசர் கடத்தியாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் என் மனதத்தை தொட்டு. ‘குழந்தைகள் கடவுளிக் கூடுத்திருக்கலாம். ம்... இனி நீங்கள் இதைப் பற்றி வரசு படுத்தாக்குயான்தோ. அதிபரும் மகனவியை பேசிக் கண்டிசீவர்... அகல்யாவதைத் தான் தமிழ்த் தினப் போட்டிக்கு அனுப்பி போகிறோம்’

வசந்தி சீசரின் உரையாடுவதும் மனது சிறிது ஒழுநலடைந்தது. பாடசாலையை மாற்றும் என்னாக்குதைக் கைவிட்டேன். வசந்தி சீசர் கடத்தியாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் என் மனதத்தை தொட்டு. ‘குழந்தைகள் கடவுளிக் கூடுத்திருக்கலாம். பிழீசு மனம் கள்ளாவ் கடமில்லாத வகுங்களை கூதில்லாத மன்மையானது. இதைக் கைவிட்டேன். வசந்தி சீசர் கடத்திய தழுமும் கடக்கும் வகுப்பித்துக் வந்து போவது எவ்வளவு கொடுமை! புதிய கல்வி முறையில் சொல்லப் படுத்து. பின்னைகளுக்கு ஒருசிரியர்கள் யழப்பிக்கக் கூடாது; பின்னைகள் கூக்க வழிநடத்துறது தான் ஒருசிரியர்களுடைய கடமை என்று. ஆனால் சில ஒருசிரியர்கள் மாணவர்களைப் பாடுத்தினி சாதிப்புறம், ஏழடி - பணக்காரன், கெட்டிக்காரன் - மொக்கைன் என்று தரம் பிரித்து கூறுபோட்டு குழந்தை இள்ளங்களையே குஞரமாக்கிட நிற்கிறார்கள்! அதிபரையும் மகனவியகருயும் ஒருநாளும் ஓசு பள்ளிக் கூடத்தைக்கூட்டாது...’

“ஆம்! எனது வள்ளிப்பின்னள் சீசர் போல பல நல்ல ஒருசிரியகள் இப்போதும் இருக்கிறார்கள் என வசந்தி சீசரை எண்ணிக் கூடியவருடைய வகுங்களை கொண்டது.

சில நாட்களின் பின்னர் தமிழ்நினப் போட்டி நடத்து. நான் எதிர்பார்த்து போலவே பேச்சுப் போட்டியில் அகல்யா முதலிடம் பெற்றிருந்தாள். மனது குதாகலத்தை.

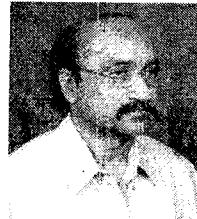
“அப்பா... நான் பேச்சுப் போட்டியிலை முதலிடம் பெற்றதுக்கு பிரவீன் கண்டோடு தந்தது...” என பெரிய ஒரு சொக்கிலேவிடைக் காட்டுனாள். அகல்யா. பிரவீன் அகல்யாவுக்கு

சிறுகதைச் சிறப்புமலர் அடிக்க ஆசிரியயின் மகன் என்பதை நினைத்தபோது மெய் சிலித்தது. குழந்தை இள்ளங்கள் எவ்வளவு இன்னதுமானது!

“அப்பா, பா ஒதல் போட்டிகள பிரவீனுக்கு பரிசு கிடைச்சியுக்கு... நானைக்கு நான் ஏதும் கொடுக்க வேணும் தானே அப்பா?... பிஸ்கீட் பக்கெட் வாங்கிந் தாறியனே அப்பா?” மகளின் கேள்வியில் மனது இன்னொரு படி அதிகமாகப் புரிந்தது: பொறுமை வில்லாத நூய் இள்ளங்களின்!

“பிஸ்கீட் மட்டும் காணாது கேக்கும் கொண்டு போய் கொடு..” என்று கவுறியபடி காந்தா அருகில் வந்து அகல்யாவை அனைத்துக் கொண்டாள்.

கள்ளங் கபடமில்லாத அன்பும், நட்பும், கருதனையும் நிறைந்த குழந்தை இள்ளங் களிடமிருந்து யெயிவர்கள் நிறையப் படுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என என்னிக் கொண்டேன். □□□



திக்குவல்கை கடார்

1960களின் பிறப்புத்தினில் எழுத்துகளில் புதுந்தவர். சிறுகதை, கவிதை, நாவல், பத்தினமூத்துக்கள் என பல துகைகளிலும் எழுதிவருபவர். “குஞ்சு சிவக்கிளசும்”, “விருத்தலை”, “விக்கிப்பிரகாரத்துக் கணக்கு”, “புதியபாகதை”, “வராண்பு பெரான மெதங்கள்”, “கொடையும் வநாங்குகளை உடைக்கும்” ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், “நஷ்க்கமராறும் நூற்றாண்தாங்கள்”, “உள் பரவுதிதாங்கும் ஆகிய நாவல்களையும் எழுதியிருள்ளார். சாந்திதிய விருதைப் பெற்றுக்கொண்டவர். தீத்துவல்களை எழுத்தாளர் சங்கம், தினங்கை முங்கிபாக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்பவற்றில் தன்னுள்ள முழுமொத்தம் உடைக்கிறார்.

## பன்னவாசலூர் பத்து ரூபாவுர்

எள்ளிவாசலுக்கு வெளியே மறுகல் நிலை காணப்பட்டது. ஜூம்ஆவுக்குப் பின்பு ஏதோ கோஸாவு இயை்டென்பதை அது உற்பதிப்படுத்தியது. வெள்ளிக் கிழமையென்றால் இள்ளிச்சனமெல்லாம் ஒன்றுசேரும் நாளைல்லவா?

காலத்திற்குக் காலம் கொஞ்சம் இளைஞர்கள் ஒன்றுசுவடி ஏதோ இலக்கிதைப் பூட்டப்போவதுபோல் உருத்த குரவில் நியாயம் பேசி, தங்களை வெளிச்சம் போட்டுக் கொண்டு கார்றுப்போன பலானாகக் காணாமல்போய் விடுவார்கள்.

‘ம்... இப்பிடி எத்தினா பேருக் கண்ணக்கன்’

எள்ளிவாசலுக்கு மௌலில் மௌலில் போய்க் கொண்டிருந்த பழுத்த அனுபவஶாலியான கரிம்காக்கா தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டார். பரம ஏதழைக் குறந்து யார்க்கும் வெளியீடுகளை விடுகொக்கி வாட்டுவது வாய்தான் கொண்டிருந்தும் போய்வாறி.

வழைமயவிட முன்சுட்டியே இள்ளிவாசல் நிறைந்திருந்தது. நியாயம் கோபோர் தங்கள் கெட்டிட தனங்களை வந்து யாக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுகொவிட்டாலும்சுட கேள்விப்பட்டவர்களும் முகப்பாத்தி பார்க்க விடும்புவர்களும் நேரகாலத்துடனேயே பிரச்சனமாகியிருந்தனர்.

தொழுது மூந்து ஸலாம் கொடுத்தும் துடை ஒதிய பின்னாறும் முன்னியழத்துக் கொண்டு வெளியோய்க் குவரக்கைகள் அங்கு மிகவும் குறைவு ஜெமாஅத்தினா எதையோ எதிர்பார்த்தபடி அப்புலையே அமர்ந்திருந்தனர்.

இரு யங் பொழன் எழுந்து நின்றார். எப்பொழுதாவது ஒரு பத்துப் பேருக்கு முக்கொல் நாக்கு வார்த்தைகள் பேசிய அனுயவம் நிச்சயாக அவனுக்கிடுக்காது.

“பன்ஸ்லை எத்தினாயோ ஜாதி நடந்துக்கொண்டிரோ ஒன்றுக்குமே கணக்குவழூக்கில்லை இநுவத்தேழாம் நோம்பில் ஸஹராக் காப்பாடு குடுத்த பொழயம்மார்ல்லை அய்நாறு ஆயிரமன்டு குடுத்த எங்கியன் கணக்கு?”

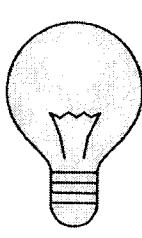
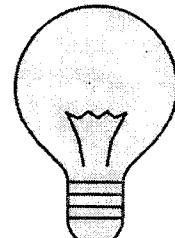
யார் தனில் சொல்வது? பன்ஸ்லை தலைவர். அங்கிமுந்தால்தானே? முன் வரிசையில் இவரில் முக்கியமானவர்களைன்று தங்களை நினைத்திருப்பவர்களெல்லாம் அமர்ந்திருந்தனர். யாராவது ஒருவர் தனில் சொல்லுகிறார்களே!

# தங்கம்ஸன்

## THANGAMSAN

**வீட்டு மின் கினைப்பு மின்சாரப் பொருட்கள்**  
**பெயின்ற வகைகள், கட்டடப்பொருட்கள்**  
**இரும்புச்சாமாய்கள் அனைத்தையும் நியாயமான**  
**விலையில் பெற்றுக்கொள்ள நாடவேண்டிய**

**ஓரே டிடம்**  
**“தங்கம்ஸன்”**

**ஜீவந்தி** ————— 46 ————— சிறுகதைச் சிறப்புமலர்  
நீவாக சபை இறுபினாக்களில் ஒருவரான அமானுல்லா ஹாகியை எல்லோரும் பார்த்தனர். ஆனால் அவர் விடையமுள்ள ஒருவரல்ல என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர் எதிர்பாரத நிர்ப்பாக்கிறார்கள்.

இதற்கிடையில் இன்னும் குரண்டு மூன்று. பேர் சுபையிலிருந்து கிடுகிடுவேன எழுந்தனர்.

"மூப்பது இரும்புக்கும் கஞ்சிகுடுத்த அடுட கணக்கென்கியன். சம்மவல்ல ஸலாத்தீக்கிய பொடியம்மாரை அம்பதாயிரும் சேத்தனுப்பாக்கும்"

"ஹஜ்ஜிப் பெநாளக்கிய மாடறத்து குபான் குடுத்த விஸ்ட் போட்டுப் போட்டுச் சல்லி சேத்தினா. ம்... யாவாரும் தொழில் செய்யத் தேவில்லை. பள்ளியிடத் திண்டுதினீர்தாக் சரி"

சனங்கள், வருவாய்கள் தொழுவார்கள் போவார்கள் தங்களது தொழிலிலும் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளிலும் மழுகிப்போய் விடுவார்கள்.

"அல்லாட பள்ளில் ஒரு சாத்துக்கும் கணக்கீக்கோணும். இப்படி நெநச்சமாதிரி செஞ்சிக்கொண்டு போகலே. ம்... அதுக்கைய்ப்படுத்த சுடறப்பாது" சுபையிலிருந்து இன்னொரு குரல்.

அமானுல்லா ஹாகியை ஏழுந்தாரே தவிர அவர் எதுவும் சொல்லும் அளவுக்கு அங்கே சிறமதியேறப்படவில்லை தங்கள் தங்கள் பாட்டில் எல்லோரும் ஹோபா போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"கொஞ்சம் ஸபூர் பண்ணாங்கோ ஹாகியார் செல்லியத்தக் கேழுங்கொ" பொறுக்க முடியாத நிலையில் தொழுகை நடாத்தும் வருஸ்ரத் எழுந்து நிற்று மைக்கில் சொல்கார்.

பழியிழாக அமைதி நிலையடைந்தது.

"பொறுப்பானவாங்க இன்டக்கி வந்தில்ல மத்து... இப்பிழத் திட்ரெண்டு கேப்பா எப்படியென் காட்டிய? அதேம் கொஞ்சமீ யோசீங்கோ"

அமானுல்லா ஹாகியின் சமாளிப்பை எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை.

"இங்க் கேட்ட விஷயமெல்லாம் நடந்து முனுநாலு மாஸமாக்கு. இவனவு காலம் போதவா? இந்த ஏழூட்டு வருஷமா எவனவு விஷயம் நடந்திக்கன். எல்லம் கெணாத்தில் போட்ட கல்லுமாதிரி" அதே வாலிபன் மீண்டும் குரல் கொடுத்தான்.

எல்லோரும் தங்களுக்குள் சூக்குச்சுத்துக் கொண்டனார்.

அல்லாவுகையை இல்லம் எல்லாம் ஒழுங்காகவே நுக்குமைன்ற நம்பிக்கையில் எவருமே இவ்வளவு காலமும் வாய்திருக்கவில்லை. அந்த நம்பிக்கையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பரிய மனிதர்கள் நடகமாகி கொண்டிருக்கும் சங்கதி எல்லோருக்கும் வெட்ட வெளிச்சமாகிக் கொண்டிருந்தது.

"சரி அடுத்த கெழு இதுக்கொரு முழுவு கெடக்கும் நான் இன்டக்கே கதக்கியன். சம்ம எங்கட பேரும் கெட்டுப்போற சிரிவராட்டி நானும் வெலகிக் கொனுகிய"

பணத்துக்கும் தனக்கும் சம்பந்தமில்லையென்பதை அவர் நாகூக்காக வெளியிடுத்திவிட்டு அமர்தார்.

"வரல்கீடு ஒரீட்டில் ஒருத்துக்கு அவருக்கு தெரியாம் உள்ளுக்கு கேம்"

பல வாராக அபிப்பிராயம் சொன்ன படி சனம் வெளியேற ஆரம்பித்தது.

'அல்லாட சௌஷ்டிகந்தீப்பா எவனவு யயீக்கோணுமான் மனிசனுக்கு...' கரிம் காக்கா

**ஜீவந்தி** ————— 47 ————— சிறுகதைச் சிறப்புமலர்  
தனக்குள் சொல்லிப் பெருஷ்சிவிப்பார்.

பள்ளிவாசலில் ஆங்கார்கே ஓரிஞ்சுவர் அமர்ந்து விக்கு செய்து கொண்டிருந்தனர். கரிம் காக்காவின் மனதிலே குருத்தைந்து மூப்பது வருடத்திற்கு மூற்பட்ட நினைவுச்சோகமான்று மெல்லத் தலைகாட்டி தொடர்ந்தியது.

நாலைந்து பின்னாளகள் அவருக்கு எல்லாம் சின்னச் சின்னப் பின்னாளகள்தான் நம்பி கிறங்கிய வியாபாரம் கிடைந்துவில்லை கைவிட்டுவிட்டது அவரை பழைய தொழிற் தொடர்புகளும் அற்றுப்போன மந்தநிலை தொட்டெலாம் தோல்வியாகிப்போகும் காலக்டிப்.

"நாவு தொழிலும் தெரிஞ்ச மனிசன்தானே நீங்க கலியானம் பேச்செல்லே அப்பிழத்தானை சென்று" என்ற சொல்லி மகனவி சீரித்தார்.

அவருக்கென்ன... எங்கிருந்தாவது தனக்கும் பின்னாளகளுக்கும் திவனக் கொண்டுவந்து போடுவார்ன்ற நம்பிக்கை அவருக்கு இந்தப் பத்துவருடமாக அந்த நம்பிக்கையை அவர் பாதுகாத்தே வந்துள்ளார்.

"ஓங்கட வாபஸ் பெரிய சொத்துக்காரனன்டேன் சென்ன. அங்க் கானக்காம் இங்க் கானக்காம்... மி! வந்து பாத்தாப் பொறுத்தான் வெளங்கின சொத்திக்கியது மைத்தான்... எல்லமே சீக்கு"

"தாரட்யாலும் சொத்துக்கிட்டப் பாத்து வேவில்ல ஒங்கட கால்ல கைல ஐஜாக்கித்தானே... நீங்க சம்பார்ச்சி புள்ளியனங்கு தின்னக் குடுங்கோ" அவள் தடுக்காகப் பேசித் தன்கள நிலைநாட்டுக் கொண்டாள்.

பணக்கல்லூத்தினி எல்லலக்கே வந்துவிட்ட சமதர்ப்பம் அது. நானள விழந்தால் ஒரு தன்டுப் பாதுகாக்கோ ஒரு வாய்ச் சோற்றுக்கோ வழியில்லை.

வழுமையோல் இவைத் தொழுது ஸீக்காத்தீம் தொழுது ஸீக்கு ஸலவாத்து சொல்லி மழுக்கையில் பள்ளிவாசல் எவுறுமில்லாமல் வெறுச்சோடி போயிக்கிடந்தது.

கரிம் காக்கா கையேயந்தி தஞ்ச செய்தார்.

"யா அல்லா ஏன்ட பொஞ்சாதி புள்ளியள சிலா போடாக யான்ல்லா... அந்தப் பாவத்து ஏன்ட தலைல் போடம் ஒரு வழிக்கோட்டு யான்ல்லா

பள்ளிவாசலிலிருந்து வெளியிறங்கி செநுப்பை மாட்டுக் கொண்டு திரும்புப்போது அவரது கணகளில் பட்டுத்தான் என்ன...?

நான்காக மழுத்து காரம் இருப்பிபோய்... நடுங்கும் கைகளோடு குளிந்து அதனை எடுத்து விரித்தாம் அவளி. என்ன ஒருச்சியம் பத்து நூபா... ஒருமாம் பத்து நூபாவேதான் சீடென்று அங்குமின்கும் பாத்தார். எவுறுமேயில்லை.

'இது பள்ளிவாசல் சொத்து.. அங்க் கானக்கீப் பொட்டி கிரிக்கி' யாரோ உரத்து குரவில் அதிர்ந்த சொல்வது போலிருந்தது.

'இல்ல ஏன்ட துழுவக்கு அல்லா தந்தீக்கி அவருக்களின்றுதொரு கூரல்.'

"இன்னேனம் இன்டுக்கீப் பொகல்லையா?"

அவர் திடுக்கிடுத் தலையைத் தாக்கியப் போது தல்லையும் கையுமாக எதிரே மோத்தீபா நீங்களார்.

இரண்டு துளிக் கண்ணர் கரிம் காக்காவின் கன்னத்தில் விழுந்து இருண்டன.

"நீங்க நாங்க் அழுது வேவில்ல காக்கா பொதுச் சொத்து... அல்லாட சொத்து தொடுக்கையுக்கு யயாச்சிசம் ஈக்கோணும். ரெள்ளூரும் ஞாயமான மனிசுநாதான்... கேள்வி

ஜீவந்தி— 48 — சிறுகதைச் சிறப்புமலர் கேள்கியத்திலேம் ஞாயமீக்கி... அல்லாவுக்குத்தான் வெளிச்சம்... சரி வாரனோ” என்றவாறு மோதீன்பா விடபெற்றார்.

நேரம் இரண்டரை ஜீமினூ முழுந்து எவ்வளவு நேரமாகிவிட்டது.

கீம் காக்கா கைக்குட்டையை எடுத்துக் கைய்களை ஒருவிக் கொண்டார். மூக்கை சீரிக்கொண்டார். இந்தும் கைய்கள் கூரிந்துபடியோதான்.

ஸ்ரீவிவாசல் பிரச்சிகானமலீ சரி பிழை. நீதி நியாயம் அவருக்குத் தெரியவில்லை அதில் அவர் தலைபோடுவேண்டிய தேவையில்லை

ஆனால் அந்தப் பத்துநூபா...

இன் நாட்களில் அவர் நிறையவே சம்பாதிந்தார். பொது விஷயங்களுக்க் கெல்லாம் தனது பங்களிப்பைச் செய்தார் சக மனிதர்களின் கஷ்ட நவீங்களுக்கு ரகசியாக உதவினார். பள்ளிவாசம், மத்ராஸா பாடசாலைகளுக்கென்ற கணிசமாக உதவினார்.

ஆனாலும் அந்தப் பத்து நூபா....

கைய்டெடுத்த அடுத்தான் வேறொந்த வழியுமிகுக்கவில்லை அவருக்கு காலையில் பாய்வாங்கினார். பின்னர் சீனி வாங்கினார். யகல் சம்பாடுக்கு அரிசி கூட அதனால்தான் வாங்கினார்.

“யா அல்லா அந்தப் பத்துநூபா ஏன்டயல்ல அதால ஏன்ட பொன்றுசாதி புளிக்குட்டகளுக்கு நின்றாக் கடுத்திட்டன்.. யாஅல்லா என்ன மனிச்சிக்கோ யாஅல்லா...”

மீண்டும் கைய்களைத் தடுத்துக்கூட கொண்டு ஒரு காலை நிலத்திலுள்ளிரு மற்றக்காயால் சுவரைப்பிழித்து வீட்டுக்குப்போக எழுந்தான்றார் கர்ம்காக்கா.

## எஸ்வரி நகை அகம்

### EASWARY NAGAI AHHAM

நவீன வழவுமைப்புகளில் அழகிய தங்க நகைகளை உத்தரவாதத்துடன் செய்து பெற்றுக்கொள்ள நாடவேண்டிய ஸ்தாபனம்

“எஸ்வரி நகை அகம்”

\* ஓப் நகைகள் குறித்த காலத்தில் உத்தரவாதத்துடன் செய்து தரப்படும்.

உரிமையாளர் - ஆ. செல்வவிநாயகம்



பிரதான வீதி  
பகுதித்துறை



Main Street  
Point Pedro

ஜீவந்தி— 49 — சிறுகதைச் சிறப்புமலர்



தாட்சாயணி

சபாரத்தின் பிரேஷன் என்ற தியந்தியங்கு உடைய திவரி 1990களின் ஐந்த்தில் திருந்து சிறுகதை, கவிதை, விளர்ச்சி, கட்டுரை போன்ற துக்கங்களில் ஈரப்பட்ட வருகிறார். இங்கூடிய ஈழத்து திசைக்கியத்தின் நங்கீக்கை மிகு பெண் பகுப்பாளிகளில் ஒருவர். தாங்பொது கொப்பாய் போதை செய்கதைத்தின் உதவிப் பிரதைச செயலநாக பணி பாந்து வருகின்றார். “சுரு மரணால் சில மனிதர்களும்”, “இளவெளில் மீண்டும் வருகு” என்பன திதுவரை சவுசிவந்த சிறுகதைத் தொகுதிகள் ஆகும்.

## நாவை தீர் யாரோ...?

“சட்... சட்... சார்...” தூரத்தில் எங்கோ துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் ஒலித்தன. மளமளவென்று பேரெசர் அழுத்துக் கொண்டிருந்த பூநியின் பாதங்கள் தீடுக்குற்று நின்றன. ஜயோ... அம்மா... என்ற வார்த்தைகளுடன். அவன் விரலிலிருந்து ரூத்தும் தெரிந்தது.

“என்டா... என்ன...” தயமல் மெழிக்களின் ஓட்டம் தீஸரைந்து நின்றவிட எல்லோரும் அவனைச் சந்தேகத்துடன் பார்த்தார்கள். எங்கேயோ கேட்ட துப்பாக்கிச்சுத்தம் அவனைத் தாட்கிவிட்டதா என்ன...? துப்பாக்கிக்குறையுடு தன்மேல் பாய்ந்து எனப் பிரதம பிழத்துக் குத்துகின்றானா...?”

ஏற்கனவே ஒவ்வாறான சத்தீங்கள் கேட்டால் அவனுக்குக் கெடுக்கலக்கம். இப்போது இச்சத்திற்கு வந்து விட்டதா என்ன...?

“யேய் என்னா செய்து வைச்சிகிருக்கிறாய்...?” கணத்தில் ஏற்பட்ட சந்தேகமல்லாம் உடைந்து நாாறுங்க. சுபேஷ் அதீர்ச்சியாயிக் குத்தியிட அவனருகே ஒடுவந்தான் அதுர்க்கியின்தான் மற்றவர்களும் நிலைமைகையில் பிழித்து கொண்டார்கள். பூநியின் பெருவிரல்கள் மீது தயமல்லசி ஏறியிருந்தது. அவன் வலியால் தூத்துக்கூட கொண்டிருந்தான்.

“யோறா பொறு..” என்றால் சுபேஷ் மெல்ல அவன் விரலைதூயல் இனசியிடமிருந்து விடுவகீக் குத்தித்திற்குதான். கைய்களை குறை முடியாட அனுங்கிக் கொண்டிருந்தான் ஸ்ரீ. இன்னும் கொஞ்சனிருந்தில் அந்த அனுக்கம் பெரும் குத்தலாய் உறவுவுக்கூடும் என்பதை உணர்ந்த சுபேஷ் மெல்ல குதுமல் மிகுதைச் சுற்று இனசியை போலேற்றி எடுத்தான்.

“குதுக்கென்று குநதி பிரிட்டுக்கிளம் ‘ஆ’வென்று அலறியாட விரலை வாய்க்கு அருகில் கொண்டு போய் இன்னினான் ஸ்ரீ.

“சரி சரி... ஏதோ இனசியை எடுத்தாசீச. இப்படியே விடாமல் ஆல்பத்திரீலை போய் இனசியைப் போடு...” என்றால் மத்தீசன்.

“இப்ப போட்ட இசுக்கே ஒவ்வொவு குத்துரான் இனியொன்று போட விடுவான் பார்...” சுபேஷ் அவனை அனுதாபத்துடன் பார்த்தான்.

“இந்தச் சின்ன இனி குத்தினாக்கிக் கொண்கு ஒந்திய்குடு... அந்தச் சுவக்குக்கூடு வாங்கினா வனியைட குதி என்ன...?” பூநியின் நினைவு கூட பட்டவைகள் சுற்றியே வட்டமிட்டது. அந்த மிர்சியின் விளைவாய்த்தானே கை தடுமாறி விரலில் இனசியை ஏற்றிக் கொள்ள நேரிட்டு. இங்கோவது அவன் குத்தியவுடன் பக்கத்திலிருந்துவர்கள் என்ன ஏது என்று

**ஜீவந்தி** 50 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் கேட்டு ஓட வந்தார்கள். அங்கே கூடு பட்டவனின் நிலை என்னவயிருக்கும். கூட்டுச்சுற்றும் கெட்டவுனோடை அக்கீம்பீக்கத்திலிருந்துவர்கள் காதுதாரம் போயிருப்பார்கள். கொஞ்சிழுர்தீர்க் கொஞ்சு கூட, கூக்கை கூட நெருங்காது. அவன் ஸிலவேனன் காய்யீடு. மூச்சுக்குத் தவசித்து தாகமுற்று. இறுதிக்கணத்தில் தழுவீருக்குக் குரல் கொடுத்திருந்தாலும் கூட யாரும் அவனுக்குப் பதிலளித்திருக்கப் போவதில்லை. மூச்சு அடங்கும்வரை அந்த உயிர் தவசித்திருக்க வேண்டும் என்பதே நியநியா?

ஶ்ரீர்க் கியலூடான மரணங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதிலிருந்து மனது நிலை கொள்வதில்லை. எப்போதும் யமாகவே குருக்கிறது. சாவு குறித்தபயம் அவனை நிற்மதியாகவே கிருக்க விட்டில்லை. அவன் பிறந்த காலத்திலிருந்து நிலைமை ஒவ்வாறாகத் தானே கிடைக்கிறது.

என்பதுகளின் கடத்துவற்றில் அவன் பிறந்த காலத்தில் துப்பாக்கிச் சூடுகுனம். வெடுக்கூடு ஒலிகுனம் நிறைந்திருந்தன. வயிற்றிலிருக்கும் போது கூட அந்த ஒலிகள் தான் அவனைச் சூழ்ந்திருந்தன. அதனால் தானே என்னவோ. அவன் ஏதற் கெடுத் தானும் பயந்த சபாவும் கொண்டவனாய் கிடைத்தான் வயிற்றிலிருக்கவில்லையே அந்தக் குண்டு ஒலிகள் அவனது மூன்றாயைப் பாதித்திருக்க வேண்டும். டாப்புக்கூட ஏறவில்லை. பாசால்லயில் ஆசிரியர்களிடம் 'மரமன்தை' என்பேச்சு வாய்க்கியதுகூடு. ஆனாலும் எந்தனை துடவு பேச்சுக் கேட்டாலும் 'சரகண' வரவில்லை.

"எனக்குப் படிப் வரவில்லை. நான் பள்ளிக்கூடம் போகல்லை..." எனதீ தாயோடு மல்லுக்கட்டி அந்தீ தூயின் அழுகக்கும் கண்ணிருக்கும் கிரங்கி பத்தாம் வகுப்புவரை படித்தான். அதுவரை எப்படி பாலானான் என்பதில் அவனுக்கே சந்தேகம். எப்படியாவது ஒ. எவ்வளவாயது தாய்ட வகுக்க வேண்டுமென்று அவனது தாய் எவ்வளவோ கவிப்பட்டாள். எதுவும் பலிக்கவில்லை. "எப்பிழயும் நான் பால்பெண்ணமாட்டன். பிரகேன் கஷ்டப்படுவான்..." என்பதே அவனது சீத்தாந்தமாக இருந்தது. ஓ. எல்.லை எழுதினால் ஆர்ஜரேயை காலைப் படிச்சென்றிரும் எய்கினானுமேயே 'பிழயான்' வேலை எடுப்பிசீசுப் போவாம் என்றுதான் அவன் தாய் அல்லானாள். அவன் அதற்கு இடங்கொடுக்காததால் தான் தூயல் கடையில் ட்ரெஸர் ஆடுக் கேள்விடது. என்னைந்ராலும். பழப்பதுவிட இது அவனுக்கு ஒலகுவாகத்தான் கிடைத்து.

சுபேஸ் எங்கேயோ பக்கத்தில் போய் மருந்தும். பக்கடேஜோம் வாங்கி வந்தான். ஒரு சடேரான் போல் உதவி செய்வதில் அவன் மிகவும் வல்லவன். நல்லவனும் கூட. இவனையீற்றி மற்றவர்கள் ஒரு சொல் கூற அவன் விடமாட்டான். தாயைப் போலத்தாங்கும் அவனுக்கும் படிப் புதில்லை. இங்கே வர்து சேர்ந்துவிட்டார்.

சுபேஸ் மருந்துயுசம் தருணத்தில். வலியை மறக்கும் சாக்கில் நினைவை மாற்ற எந்தனித்தவனுக்கு. மறுயலும் அந்தீ துப்பாக்கிச் சூப்பன் ஞாபகம் வந்தது. குப்போதெநல்லாம் எப்போது நினைத்தாலும் இந்தச் சூடுகள் கேட்பது வழக்கமாகிவிட்டது. ஆண், பெண் எந்த பேதமுறின்றி துவக்குகள் வாய் பிளப்பு சாதாரணமாகிற்று. ஒரு தந்தையின் பொறுப்புகள் பற்றியோ. சகோதரனின் சுகமகள் பற்றியோ. எந்த வித உணர்வுகளுமற்ற ரவகவள் பிற்டுப் பாய்கின்றன.

போன நிழலை கூட. அவனறிய ஒரு ஆக்கா செத்துப்போனாள். அந்த அக்காவை இவனுக்குத் தெரியும் சின்னவயனில் கோவில் நிறுவிழாக்களில் இவனுக்குக் கச்சான் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறான். அந்த அக்கா ஏன் இவனது வகுவாயாமல் இருக்க அரித்துகிறான்? என்ற கேள்வி அவன் மனதில் ஆடுக்கட அரித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால்

**ஜீவந்தி** 51 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் அதைவிட அதிகமாய் அவன் மனதை குப்போது அரிக்கின்ற கேள்வி அந்த அக்காவை ஏன் சட்டார்கள்...?

கடைசியாய் அந்த அக்காவை அவன் கண்டபோது. அவன் ஒடுப்பில் குடுத்தோடு கோவில் கிணற்றாடயை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது தான். அதன்பிறகு இரண்டு சடச்சட சத்தங்கள். அவ்வளவுதான். வீறியிலே குப்பு இரண்டு தண்ணீர் ஒழுகியாய அருகில் குந்தியும் போட்டிக்கு ஒழுகியதாம்.

அக்காவின் அம்மா எவ்வளவோ கத்தியபோதும் அந்த இடத்திற்கு ஒருவரும் போகவில்லையாம்... பிறகு.. பொவில்வந்து விசாரணைகள் முடித்து அந்த அக்கா... ஏன்... எதற்கு என்பதெல்லாம் தெரியாமல் அடக்கம் செய்யப்பட்டாள்.

போனமதுதீலில் இங்கொரு சம்பவம். அது யார்ன்று அவனுக்குத் தெரிய வில்லை. இரண்டு குழந்தைகளை சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்ற ஒரு மனிதன் சைக்கிளை நிறுத்தச் சொல்லி ஏதோ கதைப்பற்றுக் கூட்டிப்போனார்கள். இரண்டு நிமிடங்களில் வேட்டுச்சத்துங்கள். அவ்வளவுதான் அந்தச் சின்னக்குழந்தைகள் தந்தையின் ரியாத்தை நெருங்கவம் முடியாமல். விலகவும் முடியாமல் கூறிக் கொண்டிருந்ததை அவன் நேரில் கூற்பான். அந்தக் குழந்தைகளின் எதிர்காலம் இனி என்னவாகும். கொலை செய்தவனுக்குக் குழந்தைகள் இல்லாமலிருக்குமா? அந்தக் குழந்தைகளைப் பார்த்திருக்கும் கூட அவனுக்குக் கொலை வெறி தீவில்லையா?

"சந்தையில் பக்கத்திலை தான் ஆராயோ சுட்டுப்போட்டுக்கிடக்காம்..."

பக்கத்துக் கடத்தியில் காதுபிலிருந்து தமிழ் வந்து காதுக்குள் குவல்லைவிட்டுப் போனார். சந்தையில் வரவர சனசந்தூயில்லாமல் மார்க் கொண்டு வருகிறது. இயிட ஆடுக்கட இருத்தம் தெருக்களை நிறைக்கிற போது சனங்களும் வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்க வேண்டுத்தான் ஏற்படுகிறது.

லட்சநியம்மா தன் மகனை மனித இரிமை ஆகணக்குழுவில் ஒப்படைத்துவிட்டாய் ஐஞாக்குள் கதைத்தார்கள் ஏற்கனவே லட்சநியம்மாவின் மகனை யாரோ வெருட்டுவிட்டுப் போனதாய் இனாக்குள் அரசல் புரசலான கடத இருந்தது. தன் ஒரே ஒரு மகனைப் பலிகொடுக்க லட்சநியம்மாவுக்கு விருப்பும் இராதால் அவனைப் பிரிவதுக்கும் அந்தத்துயம் சம்மதித்துவிட்டாள்.

இவனைக் கூட அவன் தாய் இனிப்போல் எங்கேனும் ஒப்படைக்கக் கூடும் ஆனால் அதுவரைக்கும் கூட இவனது இயிருக்க உத்தேவதம் இல்லையே.

"ஒய்டுக்கும் யோசிக்காதை வா. இயைடையான் பலி முடின்சது. ஆனாலியா இயைடைக்கு ஒரிடம் அமிமாட்டம்..."

சுபேஸ் அவனை ஆல்பத்திரிக்கீரான்.

போகலாம். இன்கரைய பலி முடிந்து துப்பாக்கி வாய்ப்புறுயிருக்கும் எங்க உணர்வில் யை இனர்வ குறருகின்றது. என்றாலும் மனநிம்மதி கொஞ்சம் தானும் வருவதாயில்லை.

நாளை... அதற்கு மறநாள்... பொழுதுகள் விழப் போகின்றன. அந்தந்த நாள்களுக்கான பலி யார் யாரோ...? எனது நாள் என்றோ....?

அவனது மனதில் கேள்விகள் கொக்கி போட்டு இழுக்க தையல்லிவினை விட்டு எழுதின்றன. எப்படிம் இனி போடுவதற்கு ஆல்பத்திரி போகத்தானே வேண்டும். எழுந்து நடந்த போது காற்று மறுந்துவர வீசியது. அதில் சர்வருந்துக் கேட்ட துப்பாக்கிச் சன்னதித்துக் குநுநி நெடுல் கொஞ்சம் சொஞ்சமாய் கவுக்கொண்டு வந்தது. □□□



வசந்தி தயாபரன்

சுய்வு சிபற்ற வங்கி உத்தியாகத்தான் ஒன் திவந் தினாம்வதன், கட்டுக்காக்கள், சிறுகதைகள் என்பவற்றை எழுதி வருபவன். திவந் 'சூலை' ஆச்சியர் குழு உழுப்பினராகவும், 'தகவா' செயலாளராகவும், கொழுப்பு தமிழ்ச்சங்க உழுப்பினராகவும் உள்ளார். இன்று கொழுப்பில் திம்பிபதும் பண்ணவுடு சிலக்கிய விழாக்காக் கருத்துக்கர வழங்கவாரும் சிபண் எழுத்தாளர் ஆவார்.

## வாய்ச்சூலை்..

வாகனத் தொடரணியின் கிடையே எமது வாகனமும் சிக்கிக்கொண்டது. குளிஞ்டப்பட்ட சொகுசுவாகனம். அலுங்காமல் நவுங்காமல் இருந்தது. அலுவலக வேலைக்காகச் செல்கிறோம் என்பதற்காக பாதுகாப்புக் கெடுபிழகள் நெகிழிந்து கொடுப்பதில்லனலே!

விக்கிரமசிங்க் ஓயாமல் சாரதியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். நான் கண்களை அடி. மூர்க்கையில் வசதியாகச் சாய்ந்து டகாய்டேன். இரக்குமும் விழிபுமற்ற திரிசங்கு நிலை. நிலரான வாகனம் வேகந்காவட்டு. தடைதான்ஜிலிட் ஓட்டம்! வெளியே பார்த்தேன். கண்ணாழினாடு தெரிந்த காட்சிகள் கிடந்தந்தன. வஞ்சனையில்லாது செழித்திருக்கும் இயற்கைக் கள்ளிடி!

கிழுக்கிக் மிகழுக்கியமான அந்த நகர்த்து அன்றிக்கு விட்டோம். மீண்டும் எம்மை வரவேற்கும் வீதிந்துகடகளும் சோதனைச் சாவுகளும்! நாளாந்து வாழ்வின் எரிச்சலாட்டும் நடத்துகிறோம் வேறுவழியின்றி. பொறுமைகாத்து நிற்கும் மனிதப்பிறவிகள்! நூத்து விட... ஏன் வேறு எதனையும் விட... உயிர்கள் பொழுதியானது என இனாத்தும் கணங்கள் ஒதவு!

நகரின் மற்றியில் நவீனமான கட்டிடமாக நியிர்ந்து நின்றது. எமது கினை அலுவலகம்.

"இன்றைக்குத்தான் முதலீழுறையா வார்க்களா மேடம்?" எனது பார்க்கவின் துளாவலில் விக்கிரமசிங்க் புரிந்துகொண்டான் போவும். ஆம் என்றும் கில்லை என்றும் பொருள்பட பொதுவாகச் சிரித்து வைத்தேன். இந்த அலுவலகம் புதிதுதான்... ஆனால் இன்? இருப்பதற்கும் வந்தங்களுக்கு முன்பான எனது நினைவுகளில் அது கவனமாகப் பொதியப்பட்டிருக்கிறதே!

என் தந்தை இங்கு வேலை செய்த குறைஞ்சு வந்தங்களும் நானும் அன்னனானும் விடுமுறைகளில் குதியாட்டம் போட்டதும். புது அகாண்தும் இந்த மயைனில்தானே! பத்தையும் பல்கிரியைக்கடியும் தொட்டுகிள்ற வயது என்களுக்கு. இந்த இனரும் எங்களைப் போலவே கலகலப்பாக உயிர்த்துவிபோடு இருந்தது.

இன்று...? மலையின் மேலே தெரியும் கோயிலை மறைக்கும் நிழல்கள்...

சிறுகதைச் சிறப்புமலர் ஆஸ்நாமாப்பங் குறைந்து வெறிச்சோடிக் கிடேக்கும் கடற்கரை... பீடியும் பகையும் பூசிக்கொண்ட முகங்கள்! இராப்பங்குகள் தயக்கத்தோடு உதிக்கிக்கர சூரியன்! காலதேவன் களவாடிய.. இந்த இளரின் சௌந்தரியங்கள்.. எங்கே?

\*\*\*

மதிய இனாவினின்பு விக்கிரமசிங்க் கோப்புகளைக் கொண்டுவந்து வைத்தான் கினை நிறுவனத்துக்கும் வாடக்கையாளருக்கும் தையிலான பினாக்கு. நீதிமன்றம் ஏறப்போகிறது. கொழுமில்லும் தலைமை அலுவலகத்தின் சட்ட ஆலோசகராக நான் வந்திமுந்தேன். ஆரம்பக்கட்ட விசாரணைகள் ஏற்கனவே நடந்திருந்தன.

கோப்புகளைப் பார்க்கவிட்டு முடியவும். அந்த அலுவலர் இள்ளே நடையவும் சரியாக இருந்தது. வயதிலும் சேவையிலும் என்னவைடு முத்தைவர். அறிமுகங்கு செய்துகொண்டபோது? தான் எனது தூர்த்தை இறவினர் என நிறுவுவதில் அந்த அக்கறை காட்டனார். சிரிசெப் பிடக்கிக்கொண்டேன். உறவுமுறையையும் பதவிநிலையையும் குழிப்பிக்கொள்ள நான் தயாராக இல்லை.

இள்ளக விசாரணைகளின் கிறதிக்கட்டம் இது! வாக்குமூலங்களும் பெறப்பட வேண்டும். அலுவலரின் வாக்குமூலங்கள் முன்னுக்குப்பின் முரணாக இருந்தன.

"நீங்கள் இந்தைச் சம்பவத்துக்கும் பிறகு அவரை வீட்டிலே போய்ச் சந்தித்தாக சொல்லியிருக்கிறீர்களேனோ!"

"இல்லை மேடம்... நான் அவரைப் பிறகு சந்திக்கவே இல்லை"

"ஆனால் முந்தின விசாரணையில் நீங்கள் அபிழிச் சொன்னதாக இங்கை ஸதிவாகியிருக்குது.. நல்லா நினைவுடுத்திப் பாருங்கோ...!"

அவர் நிலரன்று நாற்காவியதை தள்ளிக் கொண்டு எழும்பினார்.

"பிப்ப... நான் பொய் சொல்லியின் எண்டு நினைக்கிறீங்களோ மேடம்... அந்த இநுபது வருச சேர்விசில் இப்பிடி ஒரு பெயர் ஒருநாளும் கேட்கேல்லை..."

அவரை நிமிஸ்து பார்த்தேன். அந்தக்கோலம், அந்தக்கேயாம்... எல்லாம் வெறும் சாசாங்காகப் பட்டது. தேவையும் பதற்றும்! நான் நினைக்காததை எல்லாம் அவர் கற்பித்துக் கொண்டால்...? உணர்ச்சிவசப்பட இது என்ன தமிழ்ச்சினிமா விசாரணையா?

தான் என்கே வேண்டுமானாலும் சத்தியம் பக்கனத்தொரி என்று அடித்துக்கூறிய அவரை அப்போதைக்கு அனுப்பிக்கவேதேன்.

\*\*\*

இருவ நன்கு தூங்கி எழுந்ததால். மனம் புதுப்பார்ச்சி கொண்டது. விழியர்காலை! தீமான கார்ம குழந்து குழந்து சுவாமி குமிள்..! இயற்கையின் அந்தச் சுகமான வந்டலீல் நினைவுகள் மெள்ள அவிழ்ந்தன. நெஞ்சுக்குள் பூவாசமி!

நூர்த்துக்குப் பார்த்தேன். இன்னும் இரண்டு மூன்று மணிக்குமியால்கள் எனக்கை மீந்திருந்தன. கால்நாற்றாண்டு நூற்று மணிக்குமியால்கள் எனக்கை மீந்திருந்தன. கால்நாற்றாண்டு நூற்று மணிக்குமியால்கள் தாசுத்தப்பட்டு பார்க்கும் ஆவல்...!

கோயிலுக்குப் போவதற்கு ஏனிந்த நடத்துக்கள். இறைவனும் மனிதர்களின் சட்டத்திடங்களால் ஆஸ்நாம்புக்கிறானோ? ஆச்சிரியாக இருந்தது. மான்கள் வெறுக்கோடாட.. அவற்றின்பீன் நாழும் ஒடி. கோயிலுக்குப் போனகாலம் மலைபேரி விட்டதாம்.. சொன்னார்கள்! சுவாமி தரிசனம் செய்க்கையில் மனம் உலைப்பானனயாயி..! அதே பிரகாரம் மூலத்தானத்தில் அதே ஹர்த்தி. காற்றில் அசைந்தாடும் சீங்கள். நானும் அன்னனானும் வினையாடிய அதே

ஜீவந்தி— 54 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் கூல்!.. கீழே ஓயாது குறுஙும் கடல்! மேலே வானிலோ கம்ரீமாக அமைதியாகப் பவனிவரும் மேகங்கள்! முரகுப்பாடுகள்தான் வாழ்க்கையோ?

எங்களை அடக்கட னிகீகே கூட்டி வந்த மாமாவும் நினைவில் வந்தார். னிதோ... னிந்தச் சந்தியில் வைந்துத்தானே நான் அவரிடம் அதைக்கேட்டேன்.

“இனிமேல் குடிக்கமாட்டே... மாயிக்கு அடக்கமாட்டன் என்டு சத்தியம் பண்ணுக்கொ! என்ற தலையில் அடிசீ சத்தியம் பண்ணுக்கொ மாமா!”

என் காதுகளில், அங்கறை என் குழந்தைக்குரல் ஒலிப்பது போன்ற பிரமம்! என் உதடுகளில் வெக்கப் புன்னகை ஒன்று தவழ்ந்தது. வயதுக்கு மீறிய பேச்சு! மாயி அழுவதைப் பார்த்த பிஞ்சீ உள்ளத்தின் பேச்சு! அந்த மாமா... எப்படி ஆழ்போனார்! அவரின் நிதைப்பு. தயக்கம்.. பின்பு அவர் செய்த சத்தியம்! எல்லாமே சிறுவின்னள் விளையாட்டு!

அவர் அப்பாவின் குவாட்டசுக்கு அருகில் குழியுந்த வாடகைக்கார் சாருதி. குழந்தைப் பாக்கியம் தில்லாத அந்தக் தமிழ்யினருக்கு எங்களில் இயிரி! மாமா... கச்சானி! மாமா... ஜஸ்கிரி! மாமா... அண்ணா அடக்கிறார்... செல்லல் பொழுதில் நான் கெட்டுக்காரி!

இன்று அவர்கள் எங்கேயோ... யாரறிவார்? முதவிக்களையும், அவற்றுடன் கூடவே மூகங்களையும் தெலைத்துவிட்ட நுழைவரை எங்கேயென்று தேடுவது?

\*\*\*

வாகனாம் மீன்டும் அவுவலகத்தை நோக்கி விரைந்து பழைய நினைவுகளில் ஊறிவிட்டிருந்தது மனம் நகரவீதிகளில் பார்க்கவைய ஓடவிட்டேன். எங்கூப் பரிச்சயமான அந்தப் பழைய கடிபங்கள், சிகிமா நியேட்டர், பூங்கா...! ஒ... ஒத்துக் கிக அருகில் அல்லவா அப்பாவின் குவாட்டன்!

“தூரவர், காரை அந்த ரோட்டுக்கு விடுவேனா.” நிலைநிட தளிர்விட்ட ஆகச... அந்த மாமாவும் மாமியும் இருந்தால்... நப்பாக்குயோ! என் கால்களை முந்திக்கொண்டு விரைந்து மனம்.

மூற்றங் கூட்டுக்கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்மனி காலடிசுத்துக் கேட்டுத் திழுமினார். கைகளுக் கூறுயாக்கி எநில்வெய்மிகலத் தடுத்தபடி எங்கனக் கவர்ந்து பார்த்தார்.

“ஆரது... ஆர் மோனை...?”

என் நெஞ்சம் படபடத்து. மாமியின் கையை ஆதரவாகப் பற்றினேன்.

“மாமி. நான்தான் மாலா... முந்தி இங்கை பக்கத்திலை... நாதன் என்டு... அவற்றை மகள்!”

உடனே நினைவுபடுத்த முழாது தவிக்கும் வயோதியம்! நெற்றியில் சிந்தனைக் கோடுகளும் வழுக்கும் நினைவுகளை இழுத்தப் பிடித்து... மெல்ல மெல்லப் பூரிந்த மூகம்!

“எடு! எங்கட... மாலாக்குடியே!”

எங்கு மீன்டும் பத்துவயதாகி விட்டிருந்தது. மாமா இறந்து பலவந்தாஸம். சாவு! நடுவிடல் நடுத்தரமுவில். வாகனத்தில்... எங்கும் காத்திருக்கும் சாவுக்கு... இப்போ என்ன மரியாதை?... நேரம் காற்றாய்க் கடுகிப் பறந்தது. சாரதியின் தலை தெரிந்தது.

“அப்... நான் வாறன் மாமி..!”

விடகொடுக்க மனமின்றி, பாதிவழி வந்த மாயி, பெருமுச்செறிந்தான்.

‘நெடுகலும் இம்மத்தான் கதைக்கிறவர் பின்னள் அந்தப் பிஞ்சீன்ற தலையில்

ஜீவந்தி— 55 சிறுகதைச் சிறப்புமலர் ஓடச்சல்லோ சத்தியம் செய்திட்டன்... என்டு! அண்டையோடு விட்ட குதுால்... பேந்து மகிசன் தங்கப்பவன்தான் பின்னள்...!”

என் கால்கள் ஒத்துயறாத்தன. இடல் மெல்லச் சிலரின்து அடங்கியது. ஒரு சிறுமியின் பெயிமனுசித்தனத்துக்கு... சத்தியத்துக்கு... கட்டுப்பட்ட அந்த மனிதன்... பெயிமனிதன்! என்றோ இறந்துவிட்ட அந்த மாமாவுக்காக நிந்த நிமிடத்தில் என் நெஞ்சம் இருக்கிறது. கண்கள் குளமாகின!

\*\*\*

வாகனாம் கொழும்புக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. விக்கிரமசீன்க பலதும் பத்தும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“மேடம்.. அவர் சம்ரா குத்துதானே... இப்பாத்திந்தனா? உயர்க்கம வெளிக்கிட்டுடேது! இந்த மனிசன் ஏன் பிரியா இளரிச்சகதோ...”

என் மனம் இருக்கிக்கிப்பத்து. மனிதவாழ்வின் பெறுமானங்களுக்கு என்ன ஆயிற்று? கால் நாற்றாண்டில் அகவலையல்லாம் தலைலீாக மாறிவிட்டனவா?... இல்லையல்லலை மனிதர்கள்தான் மதிப்பிடுத்து போய்விட்டார்கள்!

லீப்டோபில் எனது அறிக்கையைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினேன்.

“... அதேசமயம். கிளள் அவுவலர்மீது ஒழுக்காற்றம் நடவடிக்கை எடுப்பது தொடர்பாக...? □□□

## ஸ்ரார் வாச் வேக்ஸ் STAR WATCH WORKS

சகலவிதமான மனிக்கூடுகளும் எம்மால் திருத்திக் கொடுக்கப்படும்.  
உங்கள் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப புதிய மனிக்கூடுகள், பற்றிகள், வார்கள் என்பவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ள நாடவேண்டிய ஒரே இடம்

**ஸ்ரார் வாச் வேக்ஸ்**



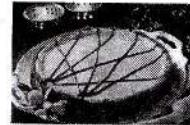
பிரதான வீதி  
Main Street

நால்லியடி  
Nelliady

## நியூ கிருஷ்ணா

### கிரீட் அவஸ்

விசேட வைபவங்களுக்குத் தேவையான ஜஸ்கிரீட், குளிர்பான வகைகளை ஓட்டி செய்து பெற்றுக்கொள்ளலாம். மற்றும் சகல விதமான சிற்றுண்டிகளைபும் சுவையாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.



கொடிகாலம் வீதி

இருவியல்



## ஸ்ரீசாயி ஸ்ரூப்ரேயா



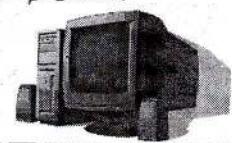
பிறந்த நாள் நிகழ்வுகள், திறுமண வைபவங்கள், பூப்புனித நீராட்ச விழாக்கள் மற்றும் அனைத்து வைபவங்களுக்கும் வீழ்யோ புகைப்படம் பிழித்தி பூதிர்நல் அன்பம் தயாரித்து கணினி துறையில் வீழ்யோ மிக்கிங் செய்திட பழைய புகைப்படங்களை சீரமைத்திட நாடாங்கள்.

**“ஸ்ரீசாயி ஸ்ரூப்ரேயா”**

விக்கி கவைச்சந்தி [கணைபதி மிஸ் அநுகிள்]

கொற்றாவத்தை  
வல்லிவட்டத்துவம்

இச்சஞ்சிகை அல்வாய் கலைகாகம் வெளியிட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி த.கலாமனி அவர்களால் சதாபொன்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.



## CEYLINCO BRANCH (LIFE INSURANCE)

T. P.: 0212264183

அதி இன்னத வாழ்க்கையாளர் சேவை) இலங்கையில் முதல் தாக்கினை

\* திஹவரையக நெல்லியழக்கினையின் ஆயுட் காப்புதின் உத்தியால் ஒழியிட வெற்று நன்மை அதாற்றோர் 30 பேர் (2005 தொடக்கம் 2008 வரை)

\* நெல்லியழக்கினையில் 2002 வாழ்க்கையாளர் சேவை துரித கதியில் ஒழியிட்டுக்கொக்க வாழ்க்கையாளருக்கு வழங்கப்படுகின்றது.

\* உங்கள் பின்னாலைச் செய்திகளில் எதிர்காலக் கல்விக் காலங்களை நிறுவுவேற்ற நீங்கள் செய்த வேண்டியது என்ன? செலவின்கோ “ஆரைக்கூடம்” ஒன்றை எடுங்கள்.

தந்தை / தாய் ஒழுந்தானோ டி.ர் அவர்களுக்கு தியாகமை ஏற்பட்டாலோ கல்விக் கொடுப்பங்களும் மற்றும் பாதுகாக வழங்கப்படும். உங்கள் குழந்தைகளில் கல்வி திடையந்தாது தார்ச்சு படிப்பதற்கு ஏற்ற வாய்ப்பு.

\* விஸ்திநால் டி.ர் நோய்வாய்யிட்டு உங்களில் எத்தனை பேர் நிர்ந்தர யெலாமமினால் வேலை செய்யுமாக நிலை ஏற்படும் பாருளாதாகி கல்லூரி நிலைகள் இள்ளதில் கொடுக்கப்படுகின்றன. CEYLINCO விஸ்திக் காப்புதின் உங்கள் கடுப்பதைப் பாதுகார்க்கும்.

\* நீங்கள் நாளாந்த ஊதியம் வழங்கின்றவர்களாக இருக்கின்றீர்களா? நீங்கள் நோய்வாய் வைத்தியசாலையில் இருந்தால் உங்கள் ஊதியம் இல்லாமல் போகும். கவலை வேண்டாம். அதனை சடுசெய்ய “CEYLINCO HOSPITAL CASH” ஒன்றை எடுங்கள்.

\* காப்புதி டுகீ அவசியம்?

\* சேஸிப்பி மழுக்கும் \* சிறிய பணம். வரிய முதல்டு \* வடைத்துக் காலத்தில் ஓய்வு நிதி

\* வருமானம் பாதுகாப்பு

\* CEYLINCO காப்புதி எடுத்த வாழ்க்கையாளருக்கு வழங்கப்படும் மேலதிக நன்மைகள் என்கள் என்கள்?

\* பிரவாமப் புலமைப்பிரசீர் தட்டம்: ஆயுடு - 5 - 60 000/-

G. C. E (O/L) - 36 000/-

G. C. E (A/L) - 72 000/-

\* மாகாண மட்டத்தில் இப்பொறுப்பு விலையாட்டு. பேச்க்குப் போட்டு. கட்டுரைப் போட்டு. ஏனைய துறை நிதியான போட்டுக்கு

\* திலவசி புற்றுநோயும் பரிசோதனை

\* ஆலோகி தட்டம் (வறுமைக் கோட்டுக்கு உய்ப்பட மானவர்களுக்குக் கல்விக் கொடுப்பனவு)

\* 65 வயதிற்கும் பின் திலவசக்காப்புதி

\* CASH BONUS

\* உங்கள் ஆயுட்காப்புதிக் கட்டுப்பொதில் 10% ஒன்று கடன்

உங்கள் கடுப்பத்தின் எதிர்காலக் காலங்களை நிறுவுவேற்ற ஒரு காப்புதி ஒன்றினைப் பெற்றுக்கொள்ள ஆலோகனை பறை நாடுவென்று போடும்.

CEYLINCO LIFE  
NELLIADY BRANCH  
021-226-4183

**ஜீவந்தியின் 2ஆவது ஆண் மேலர் தயாராகி வருகிறது. உங்கள் ஆக்கங்கள் வரவேற் கப்படுகின்றன. தகுதியான ஆக்கங்கள் பிரசுரிக்கப்படும்.**



**BOC Prestige Plus Personal Current Account**, exclusively designed for demanding professionals and busy executives of today's world, offers a host of convenient features and benefits to suit their lifestyle.

### Exclusively for you

- \* If you are a professional, employed or engaged in private practice Or
- \* If you are an executive in a reputed private organization or a public servant with monthly gross earning exceeding Rs.40,000/=

You can open a BOC Prestige Plus Personal Current Account and enjoy all the under - mentioned privileges.

### A truly Personal account

BOC Prestige Plus offers you a specially designed personalized Cheque book bearing your name on the cheque leaf to mark your identity. This makes you easily recognizable at over 300 BOC service point island wide for a preferential service.

### For Your Convenience

A free Visa Electron debit card with the capability of accessing your account at numerous service points all over the world will be available at your disposal. The card can be used to withdraw money from your account as well as to purchase goods from designated merchant outlets. Further, it carries an exclusive maximum daily withdrawal limit of Rs.100,000/. Internet banking and SMS banking facilities are available to make your transactions more convenient. You can make enquiries, transfer funds, order chequebooks, etc from your home

### With a wide range of additional benefits

you will be eligible to obtain a free BOC credit card (sans joining fee) with host of other benefits available to BOC credit card holders.

Further more, housing loans to build your dream home, personal loans for all your personal needs, leasing facilities to purchase vehicle etc will be available to you at very attractive terms.

Join the BOC Prestige Plus Club today and enjoy the host of benefits and privileges that await you. Be alert for more attractive offers in time to come. contact your nearest BOC branch for further information